biblioteca rao

Richard A. Clarke

POARTA SCORPIONULUI

Traducere din limba engleză și note
LIVIU RADU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLARKE, RICHARD A.

Poarta scorpionului / Richard Clarke; trad.: Liviu Radu;
consultant de specialitate: Dan Munteanu – Bucureşti
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-576-950-6 ISBN (13) 978-973-576-950-5

I. Radu, Liviu (trad.)
II. Munteanu, Dan

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

Richard A. Clarke
The Scorpion's Gate
Copyright © 2005 by RAC Enterprises, Inc.
All rights reserved.

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2006

ISBN (10) 973-576-950-6

ISBN (13) 978-973-576-950-5

Această carte este dedicată victimelor terorismului, tuturor celor care au luptat, împotriva lui; şi celor dragi lor.

Mulţumiri

Această carte n-ar fi apărut fără eforturile a trei persoane, prieteni apropiaţi şi colegi: Neil Nyren, un redactor-şef exemplar, Len Sherman, un agent literar extraordinar, şi Beverly Roundtree-Jones, cel mai loial director-adjunct. Le mulţumesc din suflet.

Unii ar putea să creadă că se recunosc în acest volum – sau că recunosc pe alţii. Să nu creadă aşa ceva. Aceasta este o operă de ficţiune şi toate personajele sînt imaginare. Romanul nu-şi propune să fie profetic. Putem şi trebuie să sperăm într-un viitor mai bun. Dar problemele cu care se confruntă personajele sînt cele pe care le vom înfrunta cu toţii în anii care vor urma: nevoia de petrol a marilor puteri ce se luptă pentru supremaţie, necesitatea unei informări corecte, ameninţarea armelor de distrugere în masă, cutezanţa grupurilor teroriste, posibilitatea ca guvernele să nu fie cinstite cu popoarele pe care le conduc, responsabilitatea şi loialitatea celor din guvern.

Sper că această carte îi va face pe cititori să se gîndească la aceste probleme şi să le dea o idee despre realitatea în care oameni reali înfruntă probleme de acest fel, pentru că avem nevoie de un dialog naţional şi internaţional – un dialog între oameni informaţi –, exact despre aceste subiecte.

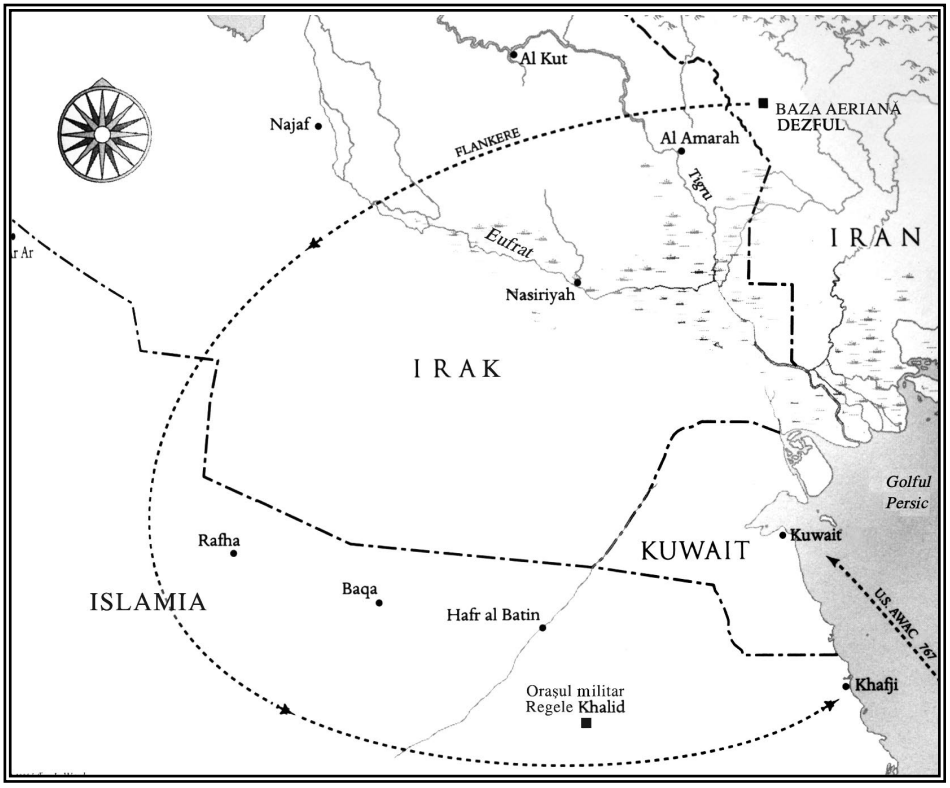
Al Kut
Najaf
FLANKERE
BAZA AERIANĂ
DEZFUL
Al Amarah
Tigru
Eufrat
IRAN
Nasiriyah
IRAK
Golful
Persic
Kuwait
KUWAIT
Rafha
Baqa
ISLAMIA
Hafr al Batin
US AWAC 767
Khafji
Orașul militar
Regele Khalid

Hotelul Diplomat
Manama, Bahrain

Chelnerul zbură prin holul cafenelei.

În urma lui veni un vîrtej de cioburi de sticlă, care înfipse pumnale ascuţite, alcătuite din sfărîmăturile ferestrelor, în braţe, ochi, picioare, creieri. Suflul exploziei se izbi de pereţii din marmură cu puterea unei lovituri de copită, pe care el o simţi în abdomen. Apoi urmă sunetul asurzitor al exploziei, atît de zgomotos încît îl copleşi cu forţa sa fizică, zdruncinîndu-i fiecare os şi fiecare organ din trup.

Brian Douglas plonjă spre podea, în spatele unei mese răsturnate. Reacţionase în mod automat, de parcă memoria muşchilor i-ar fi spus ce să facă. Reflexele fuseseră dobîndite în anii aceia groaznici din Bagdad, unde asemenea lucruri se întîmplaseră de foarte multe ori. În timp ce-şi lipea trupul de covorul de pluş, simţi podeaua hotelului Diplomat zguduindu-se. Se temu să nu se dărîme peste el clădirea cu paisprezece etaje. Se gîndi la New York.

Apoi urmară secunde lungi de tăcere, înainte să înceapă gemetele şi strigătele care-l implorau pe Allah sau rosteau alte nume ale lui Dumnezeu, în arabă sau în engleză. Tot acum răsunară vocile stridente ale femeilor, dureros de piţigăiate şi chinuitor de puternice. Şi în acelaşi timp se auziră bărbaţi gemînd de durere şi ţipînd, în timp ce cioburile continuau să curgă pe podea, în jurul lor. În toată hărmălaia aceea, o sonerie de alarmă suna inutil. La cîţiva

metri de Brian, un bătrîn se văicărea, în timp ce sîngele îi curgea şuvoi din frunte şi se răspîndea pe roba lui albă.

– Ajutor, vă rog! Ajutaţi-mă, vă rog! Oh, Doamne, vă rog, aici, ajutor...

Deşi Brian trecuse prin bombardamente, simţi că-i îngheaţă măduva în oase, că i se pune un nod în gît, că-i bubuie capul, că-l apucă ameţeala şi că se sufocă. Timpanele îi vibrau şi avea impresia că fusese deconectat, într-un fel, de realitatea din jurul său. În timp ce încerca să se concentreze, simţi ceva mişcîndu-se în stînga, la cîţiva centimetri de capul său. Se cutremură, dîndu-şi seama că erau degetele unei mîini despărţite de trupul de care aparţinea şi care se agitau spasmodic. Pîraie de sînge se scurgeau pe tăblia mesei răsturnate în dreapta sa, de parcă ar fi aruncat cineva o sticlă de vin peste ea.

Canapele, scaune, covoare, palmierii din ghivecele uriaşe din ceramică ardeau în mizeria aceea care fusese holul elegant al unui hotel de cinci stele. Apoi Brian se concentră asupra mirosului copleşitor, un miros care-l făcu din nou să se înece, în timp ce se străduia să se rostogolească. Tuşi şi scuipă, în timp ce inhala duhoarea scîrboasă, grea, de amoniac, nitrat şi sînge. Era mirosul greţos pe care-l ura, dar pe care-l cunoştea prea bine. Era duhoarea morţii fără rost, care-i aminti de zilele dureroase în care pierduse mulţi prieteni în Irak.

Prin geamul spart, ce dădea în aleea din faţa hotelului, se auzi un alt sunet, pe care-l recunoscu: foc de arme automate.

– Brrrrt, brrrt...

După cîteva secunde izbucni o cacofonie de urlete de sirene; cele fabricate în Europa scoteau un sunet ce urca şi cobora, iar cele produse în America se văicăreau, imitînd zgomotul aterizării unor nave extraterestre.

Brusc, lîngă Brian Douglas apăru Alec, una din gărzile sale de corp. Brian se întrebă cît timp zăcuse pe jos. Leşinase?

– Domnule, vă doare ceva? îl întrebă Alec.

Brian remarcă abia acum sîngele care i se scurgea de pe cap, mînjindu-i părul de culoarea nisipului.

– Nu, Alec. Se pare că nu m-a părăsit norocul încă, răspunse el şi se ridică în genunchi, sprijinindu-se de masa răsturnată.

Lui Brian îi vîjia capul. Încercă să-şi şteargă de pe faţă o parte din sînge, praf şi murdărie.

– Unde-i Ian?

De trei ani, de cînd Brian Douglas devenise şeful biroului din Bahrein al SIS, Serviciul de Informaţii Britanic, personalul biroului insistase ca el să fie însoţit de două gărzi de corp de fiecare dată cînd mergea în oraş, cînd venea sau cînd pleca din locuinţa sa de pe plaja din partea de nord din Manama, cînd călătorea undeva în ţărişoara aceea sau cînd vizita birourile din subordinea sa, aflate în alte ţări din zona Golfului. În ultimul an, însoţitorii săi fuseseră Alec şi Ian, foşti sergenţi în Regimentul Scoţian de Gardă. Cei doi îl păziseră cu un amestec de politeţe profesională şi interes personal, ca şi cum Brian ar fi fost nepotul lor favorit.

– Ian stătea de pază la uşă, domnule, îi răspunse bărbatul cel solid, în timp ce-l ajuta pe Brian să se ridice. Ian nu mai e printre noi, zise Alec, cu accentul său slab din Aberdeen, acceptînd ceea ce nu mai putea fi schimbat: că prietenul lor fusese asasinat. O să avem timp mai tîrziu să discutăm despre asta, domnule, acum trebuie să vă scot din infernul ăsta.

– Aici sînt oameni care au nevoie de ajutor, bîigui Brian, în timp ce Alec, care-l ţinea strîns de braţ, îl conduse cu pricepere printre mormanele de resturi şi-l scoase pe uşă afară, lîngă bazinul de înot.

– Da, domnule, dar tot aici sînt şi experţii care au venit ca să-i ajute. Ca să nu mai pomenim de faptul că nu sînteţi în măsură să ajutaţi pe cineva.

Alec descoperise scara de serviciu de lîngă bazin, şi-l tîrî pe Brian către aceasta.

– Nu auziţi împuşcăturile din faţa clădirii? Povestea nu s-a încheiat încă.

Cei doi merseră printre resturile ce fumegau, încercînd să nu păşească în bălţile de sînge sau să nu calce pe bucăţile roz, albe sau

cenuşii, care fuseseră pînă de curînd carne, oase şi creier, în fiinţe vii. Cioburile trosneau sub greutatea lor, în timp ce coborau treptele, îndreptîndu-se către ieşire. O instalaţie de iluminat în cazuri de urgenţă le oferea o lumină slabă celor doi bărbaţi de pe scara întunecată. Cînd ajunseră la capătul treptelor, Alec încercă să deschidă uşa.

– Bineînţeles că-i încuiată, bombăni Alec, făcîndu-i semn lui Brian să stea în spatele lui.

După aceea scoase din tocul de sub braţul stîng Browningul său Hi-Power, calibrul 40, şi trase trei focuri în clanţă şi în broască. Bubuitul împuşcăturilor care reverberară în casa de ciment a scării îi provocă lui Brian o durere insuportabilă. Alec trase un şut în uşă şi o deschise. Apoi zîmbi şi-i spuse şefului său:

– Să nu vă faceţi griji, mai am încă nouă cartuşe în încărcător.

După aceea îşi puse pistolul în toc.

Brian îl urmă pe bodyguard printr-un tunel lung de serviciu. La capătul acestuia să aflau alţi doi oameni ai Biroului, care stăteau lîngă uşa ce dădea în aleea din spatele hotelului.

– Biroul a avut în vedere această rută încă de acum patru ani, de cînd aici a avut loc conferinţa miniştrilor de externe, spuse Alec.

Cei doi bărbaţi solizi de lîngă uşă, care ţineau automate belgiene sub pardesie, îl conduseră pe Brian la o camionetă Bedford albă, fără numere, care blocase aleea. După cîteva secunde, camioneta mergea iute pe străzile din Manama, îndepărtîndu-se de turnul ce ardea şi care fusese hotelul Diplomat, îndepărtîndu-se de foc, de morţi, de cei care-şi doreau, din cauza durerii, să fi murit.

Camioneta trecu pe lîngă hotelurile Hilton şi Sheraton, în care poliţiştii şi paznicii se strînseseră la intrări, ridicînd baricade pentru cazul în care ar fi urmat să fie atacaţi. Camioneta trecu în viteză pe lîngă clădirea cu numărul 21 de pe Government Avenue, locul în care se afla Kutty, sediul diplomaţiei britanice în Bahrain, încă din 1902.

Alec şi Brian dădură din cap apreciativ, văzînd gărzile *gurkha,* cu cuţitele lor lungi de treizeci de centimetri şi cu arme automate

belgiene cu pat rabatabil, gărzi gata de acţiune şi aliniate pe stradă, în faţa ambasadei. Soldaţii făceau parte din Batalionul 2 al Puşcaşilor Regali Gurkha, care aveau cartierul general în Brunei. Aceşti soldaţi scunzi erau cîţiva dintre puţinii nepalezi care continuau să slujească în armata britanică, respectînd o tradiţie veche de aproape două veacuri. Alec ajutase la pregătirea Batalionului 2, atunci cînd Whitehallul[1] decisese că *gurkha* vor apăra ambasadele britanice din Golf.

– Nişte omuleţi tăcuţi, nemiloşi şi periculoşi, spuse Alec, în timp ce camioneta trecea pe lîngă ambasadă. Sînt gata să-şi dea viaţa, dacă-i nevoie, ca să apere Kutty.

De îndată ce se aflase de explozia bombei, Biroul începuse să aplice planul de răspuns la acţiuni teroriste, evitînd ambasada britanică – o posibilă ţintă pentru atacurile următoare – şi mutîndu-şi personalul cu experienţă într-un sediu clandestin, din afara ambasadei.

Camioneta Bedford încetini şi coti la stînga, pe Isa al Kabeer Avenue, trecînd pe lîngă ambasadă şi îndreptîndu-se spre o clădire aflată la două cvartale de aceasta, în dreapta. În timp ce coteau, Brian se uită prin fereastra din spate şi văzu trei vehicule blindate Warrior, ale armatei din Bahrain, care se ţineau după ei, scoţînd fum negru din ţevile de eşapament. Warrior-urile se instalară în faţa clădirii Ministerului de Externe, în cealaltă parte a Government Avenue. Chiar în secunda în care camioneta Bedford ajunse în faţa porţii din metal cenuşiu al fabricii de maşini-unelte Al Mudnyah – sub această firmă se ascundea sediul de rezervă al biroului –, poarta înaltă de cinci metri culisă în lateral. Camioneta intră în curte şi se opri brusc. În jurul vehiculului năvăliră oameni înarmaţi. După cîteva secunde apăru un medic militar britanic, în haine civile, care deschise uşa laterală a camionetei şi se urcă înăuntru. Îngriji rana de la capul lui Brian Douglas înainte ca şeful Biroului să coboare din maşină.

---

[1] Zona din Londra în care se află ministerele, deci nume generic pentru guvernul britanic. (n.tr.)

Nancy Weldon-Jones, adjuncta lui Brian, îl aştepta lîngă camionetă. Se încruntă văzînd bandajul de pe capul lui, însă Brian o linişti:

– N-ai de ce să fii îngrijorată, Nancy. O să trăiesc. Din nefericire, zise el după o pauză, privind în jos, Ian n-a supravieţuit. Apoi Brian se uită din nou la ea şi o întrebă: Care-i situaţia?

– Am discutat cu amiralul Adams, la baza navală, răspunse Nancy. Au murit cetăţeni britanici şi americani, vreo zece de fiecare naţionalitate. De trei ori pe atîţia dintre lucrătorii localnici şi dintre muncitorii străini. Cred că a fost o bombă într-o maşină-capcană, probabil un amestec de RDX[1] cu perclorat de amoniu.

Femeia îi oferi braţul lui Douglas, dar acesta clătină din cap şi merse fără nici un ajutor. Nancy îşi continuă raportul:

– Au urmat împuşcături, trase dintr-o maşină. Împuşcăturile au început chiar în momentul în care au apărut muncitorii de la echipele de salvare. Se spune că individul care trăgea se afla într-o maşină cu însemnele Semilunii Roşii. Un subsecretar de stat american, nu ştiu de la ce minister, se afla în partea superioară a clădirii. Ticălosul ăla norocos a scăpat nevătămat. Nu fusese în cafeneaua din hol pentru că se dusese cu cineva la Fanar Club, de pe acoperişul hotelului, ca să ia micul dejun în intimitate.

Alec, cu pistolul în mînă, le făcu semn să meargă mai departe, iar şeful Biroului şi adjuncta sa traversară curtea şi intrară în clădirea albă, din beton.

– Nancy, ştim că, de obicei, primele rapoarte sînt greşite. A revendicat cineva atentatul?

– Încă nu. Nici nu-i nevoie. Nu există nici o îndoială că-i Hezbollahul bahrainian, cunoscut şi drept prietenii noştri Gărzile Revoluţiei Iraniene şi băieţii lor simpatici din Forţele Armate Qods.

Forţele Armate Qods[2] – sau Forţele Ierusalim – erau grupul ilegal de acţiune al Gărzilor Revoluţionare Iraniene.

---

[1] Ciclotrimetilenătrinitamină, un explozibil larg utilizat în scopuri militare (n.tr.)

[2] Al Qods este numele arab al Ierusalimului, al treilea oraş sfînt al islamului. (n.tr.)

– Legătura video cu Londra e sigură? întrebă Douglas, în timp ce se străduia să urce încet scările către centrul de comunicaţii al Biroului.

– E în funcţiune şi te aşteaptă. O să ai de-a face cu Cei Patru Mari: cu directorul, cu adjunctul ei, cu şefa de cabinet şi... cu şeful Diviziei Orientul Mijlociu, adăugă ea, zîmbind.

– Ah, ce ne-am face fără şeful Diviziei Orientul Mijlociu? întrebă sarcastic Douglas.

Roddy Touraine, şeful său imediat, părea să fie încîntat să-i facă lui Brian greutăţi în viaţa profesională.

Brian şi Nancy trecură prin două uşi blindate şi ajunseră într-o cameră din interiorul unei încăperi care avea pereţii, podeaua şi tavanul făcute dintr-un plastic solid, transparent. Ventilatoarele de aerisire zumzăiau puternic în pereţi. Camera de tip „bulă de plastic" era mare doar cît să încapă în ea masa de conferinţe din plastic. Pe peretele din faţă se găsea un ecran plat, de 106 centimetri, pe care se vedea imaginea vălurită a unei camere de conferinţe mult mai elegante, înzestrate cu lambriuri din lemn şi cu serviciu de ceai din porţelan. În capul acelei mese din Vauxhall Cross tocmai se aşeza pe un scaun de-un albastru-deschis Barbara Currier, directorul Serviciului de Informaţii Britanic (SIS).

De îndată ce se aşeză, directoarea începu şedinţa.

– Douglas, arăţi groaznic. Condoleanţele mele sincere pentru Ian Martin. O să-i telefonez soţiei sale de îndată ce vom termina discuţia. Bineînţeles, o să avem grijă de ea.

Doamna Currier luă o ceaşcă de ceai, care-i fusese oferită de Touraine, şeful Diviziei Orientul Mijlociu.

– Brian, să înţelegem că acest atentat înseamnă începutul unui efort făţiş de destabilizare a Bahrainului, făcut de noii cîrmuitori de la Riad?

– Doamnă director, nu-i nimic limpede, răspunse şeful Biroului, în timp ce privea spre camera de luat vederi, aflată deasupra monitorului. Doar dacă au avut în vedere pe cineva anume. Poate pe demnitarul american aflat în vizită. Aş informa guvernul că aici

a început ceva, dar, după opinia noastră, nu-i ceva provocat de Riad. Mai degrabă de iranieni, cu scopul de a-l face pe regişorul de aici să-i dea afară pe americani din baza lor navală.

– Brian, regele Hamad o să-şi piardă tronul? întrebă Pamela Braithwaite, şefa de cabinet a doamnei Currier şi care fusese şefă de cabinet pentru trei directori ai SIS.

– Nu cred, Pam. Cei de aici sînt înţelepţi. Sînt apropiaţi de americani, dar îşi văd propriul interes.

Douglas se dădu înapoi şi îşi trecu degetele prin părul ciufulit, aranjîndu-şi bandajul.

– Cred că avem de-a face cu începutul unui nou val de teroare în Bahrain, controlat de Teheran. Amintiţi-vă, continuă Douglas uitîndu-se pe nişte hîrtii pe care adjuncta sa i le strecurase în faţă, că şiiţii reprezintă majoritatea aici, chiar dacă guvernul regal e alcătuit în principal din sunniţi[1]. Iranul a considerat de mult acest lucru ca un potenţial punct slab. A eşuat de fiecare dată cînd a încercat să exploateze acest lucru, dar n-a renunţat niciodată.

Douglas îl văzu pe individul care-l chinuia, Roddy Touraine, şeful Diviziei SIS pentru Orientul Mijlociu, aplecîndu-se ca să intre în zona de acţiune a camerei de luat vederi.

– Cu tot respectul cuvenit şefului nostru de Birou, eroic şi – după cum văd – însîngerat, cred că greşim la fel ca altă dată, ignorînd ceea ce este evident. Mulţimea din Riad vrea să se asigure că regele Hamad nu-i va lăsa pe yankei să folosească insulţa aceea ca bază de operaţiuni împotriva micuţului lor califat.

– Domnule director, răspunse Douglas, înroşindu-se la faţă, indiferent cine o fi fost, noi îi vom acorda regelui de aici tot ajutorul, dar nu vom fi singurii. Americanii nu vor părăsi acest loc. Micile state din Golf sînt tot ce le-a rămas după căderea Casei

[1] Sunniţii, grupul principal din islam, reprezentînd între 80 şi 90% dintre credincioşi, pretind că sînt continuarea islamului aşa cum a fost definit de Mahomed şi îşi trag numele de la importanţa pe care o dau Sunna. Şiiţii reprezintă 10–15 % din lumea musulmană şi sînt urmaşii partizanilor celui de-al patrulea calif, Ali, ginerele profetului. Şiiţii reprezintă cel mai mare grup religios din Irak şi majoritatea zdrobitoare – 90% – în Iran. (n.tr.)

Saudiţilor şi după crearea statului Islamia, lucruri care s-au întîmplat imediat după retragerea lor din Irak. Yankeii sînt precum carnea dintr-un sendviş: întinsă în Golf între două două felii mari şi ostile de pîine – Iran şi Islamia.

Barbara Currier, aflată în Londra, îşi clătină capul, plină de tristeţe.

– Daţi afară în şuturi din Iran în 1979, poftiţi politicos afară din Arabia Saudită în 2003, invitaţi să părăsească Irakul în 2006 de către monştrii creaţi chiar de ei... Apoi căderea Casei Saudiţilor, anul trecut... Acum mai stau în regiune, ajutaţi doar de micile state: Kuwait, Bahrain, Qatar, Emiratele Unite, Oman. Cît timp crezi că mai pot rezista acolo? *Sic transit gloria imperi.* Pot să ne întrebe pe noi.

Directoarea se opri, auzind un zgomot din sala din Bahrain.

– Ce-i asta?

Un zgomot îndelung, profund zgudui camera ca o bulă, aflată în Bahrain. Ventilatoarele de evacuare părură că se sufocă. Doamna Currier, în Londra, văzu pe ecran că intrase cineva în încăpere şi se aplecase către Brian Douglas, şoptindu-i ceva. Douglas ţinea mîna peste microfon. Spuse ceva celor de lîngă el, apoi privi din nou către camera de luat vederi.

– Doamnă director, atacul de la hotelul Diplomat n-a fost singurul. Zgomotul pe care tocmai l-aţi auzit era sunetul produs de prăbuşirea hotelului Crowne Plaza, aflat pe aceeaşi stradă cu hotelul Diplomat.

Lîngă oaza As Sulayyil
La sud de Riad
Islamia (fosta Arabie Saudită)

– Pata aceea albă pe negrul nopţii este şira spinării galaxiei noastre, spuse încet Abdullah.

Cei doi bărbaţi zăceau întinşi pe spate pe o grămadă de perne şi priveau cerul nesfîrşit. Galaxia strălucea deasupra deşertului, departe de luminile oraşului şi de flăcările rafinăriilor. Abdullah se ridică pe covor şi inspiră fumul cu aromă de măr. Cu excepţia gîlgîitului blînd al narghilelei, nici un sunet nu întrerupea tăcerea ce învăluia dunele de nisip.

Ahmed se ridică şi se duse către cenuşa focului.

– Eşti un adevărat poet, frate, dar încerci să schimbi subiectul discuţiei, zise el, răscolind jarul. Chinezii nu se vor deosebi de americani, după ce trupele lor vor ajunge aici, adăugă el, după care scuipă în focul ce se stingea. Şi ei sînt necredincioşi.

– Da, sînt necredincioşi, Ahmed, dar fără armele chinezeşti o să fim neputincioşi în faţa duşmanilor noştri. Multe dintre armele noastre americane nu mai funcţionează, fără piese de schimb şi fără asistenţă tehnică americană. Fraţii mei din Shura[1] nu au întotdeauna dreptate, dar se pare că de data aceasta au. Avem nevoie de armele acelea, iar chinezii trebuie să fie aici, ca să le pună în funcţiune şi să ne instruiască.

Ahmed clătină din cap, arătîndu-şi dezacordul, ceea ce-l făcu pe fratele său să continue:

– Trebuie să avem arme, ca să ne înfruntăm duşmanii. Saudiţii au cumpărat ajutorul unor americani importanţi, ca să ajungă din nou pe tron. Iranienii provoacă tulburări între şiiţii noştri şi cei din Bahrain. Iar iranienii au acum rachete nucleare, montate pe noile lor lansatoare mobile.

Abdullah se ridică şi se îndreptă încet către fratele său mai tînăr.

– O să-i ţinem pe chinezii aceia, care vor fi puţini, în interiorul zidurilor, în adîncul deşertului. Astfel, nu vor murdări noua noastră societate, adăugă el, privind la jarul rămas. Chinezii au nevoie de petrol, aşa că o să stea liniştiţi. De altfel, înţelegerea s-a încheiat deja. Armele sînt aici.

---

[1] *Shura* înseamnă în limba arabă „consultare“ şi desemnează în Sharia (legea islamică) obligaţia conducătorului de a-şi consulta subalternii în luarea deciziilor. Cuvîntul mai desemnează şi adunarea în care au loc dezbaterile respective. (n.tr.)

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de groapa în care fusese făcut focul şi de semicercul de covoare şi de perne de lîngă ea, îndreptîndu-se spre creasta dunelor. În faţa lor, deşertul era scăldat de lumina slabă, albăstruie, a stelelor şi a lunii.

– Ştii, Ahmed, profetul Mahomed, binecuvîntat fie numele său, a poposit cîndva în apropiere, chiar în această oază. Şi bunicul nostru obişnuia să vină aici. Amîndurora le plăcea frumuseţea acestui loc. Îl prinse pe fratele său de braţ şi-l întoarse, ca să-l privească în ochi. N-am parcurs atîta drum ca să fiu iarăşi pus în lanţuri. În timp ce tu ai fost în Canada, ca să înveţi să vindeci oamenii, eu învăţam cum să-i ucid. Eu personal am omorît saudiţi anul trecut, iar înainte de asta, în Irak, i-am atacat pe stăpînii noştri, americanii. Nu am de gînd să dau naţiunea noastră pe mîna porcilor acelora, nici a altora. Allah, care-i milostiv şi îndurător, ne-a încredinţat misiunea de a crea Islamia din cadavrul împuţit care era Arabia Saudită. Aşa-zişii prinţi saudiţi stau în conacele lor necurate din California, bînd şi dansînd, numărîndu-şi banii pe care i-au furat de la poporul nostru. Cumpără curvele din Congresul american, iar acestea refuză să ne livreze piesele de schimb care ar face să funcţioneze armele noastre americane. Ei îi mituiesc pe reporterii evrei, iar aceştia fac propagandă să le fie acordat saudiţilor sprijinul necesar ca să ne invadeze. Tot ei s-au înţeles în taină cu lacomii diplomaţi britanici, ca aceştia să ne spioneze ambasadele şi să ne fure documente. Nu se vor lăsa opriţi de nimic, pînă cînd nu vor recîştiga stăpînirea acestei ţări. Chiar în momentul ăsta, saudiţii şi criminalii din Houston care-i ajută angajează asasini ca să ne omoare pe toţi cei din Shura. Şi iranienii infiltrează agenţi în Dhahran şi în Provincia de Răsărit, pretinzînd că-i apără pe şiiţi.

Abdullah îi dădu drumul lui Ahmed. Îşi iubea fratele mai tînăr şi mai înalt, care avea ochii de-un cafeniu-închis, ca răposatul lor tată. Dorea să-l convingă.

– S-ar putea ca tot ce-am făcut să nu fie suficient. Ce-ar putea să facă americanii şi iranienii, ca să intimideze tînăra noastră

naţiune? Cunoaştem răspunsul. E vorba de bomba de la Hiroshima, ucigaşul care transformă nisipul în sticlă şi otrăveşte pămîntul pentru mai multe generaţii. Dacă ne opunem, ne vor transforma oraşele în cărbuni şi ne vor arde oamenii, ca să poată să ne fure petrolul de sub nisip. De aceea, aşa-zişii mei prieteni din Consiliul Shura cred că trebuie să avem şi noi o bombă.

Ahmed replică imediat:

– Ce-i cu Pakistanul? Saudiţii le-au dat bani ca să facă bomba. Ai găsit chiar tu documentele. Pakistanezii ne vor apăra.

Abdullah se întoarse şi începu să coboare încet colina, îndreptîndu-se către tabără.

– Da, s-ar putea să fie aşa, dar pakistanezii au o singură preocupare: India. Spun lucrurile cuvenite despre islam, dar îşi vor păstra puţinele lor arme ca să-i sperie pe hinduşi. Nu putem să ne bizuim pe pakistanezi. De altfel, rachetele lor sînt primitive. Avem nevoie de ceva mai de soi decît săgeţile boante pakistaneze.

O tuse profundă, apoi un vaiet ascuţit se auziră de după o dună apropiată. Un şuvoi de nisip zbură în cerul deşertului. Elicopterele îşi porniseră motoarele. Era timpul să se întoarcă în oraş.

– De ce am venit aici, Abdullah? Mă îndoiesc că intenţionai doar să privim cerul şi să ne amintim de bunicul.

Ahmed era mai tînăr cu şapte ani decît fratele său şi cu zece centimetri mai înalt. Împlinise douăzeci şi nouă de ani cu doar două săptămîni în urmă, cînd se întorsese acasă, după ce stătuse opt ani în Canada, încheindu-şi rezidenţiatul mai devreme, pentru că Abdullah devenise membru al noului Consiliu Shura, care conducea ţara. Ahmed voia să facă parte din echipa fratelui său, aşa cum dorise pe vremuri să joace fotbal cu Abdullah şi cu prietenii acestuia, cu douăzeci de ani în urmă. După întorcerea sa, Ahmed îl întrebase pe fratele său cum poate să-l ajute în noua guvernare a ţării. Dar de fiecare dată primise răspunsuri vagi.

– Nu, nu numai ca să ne amintim de bunicul, zise Abdullah, privind în jos, spre nisip, şi vîrîndu-şi ambele mîini sub robă. Mi-a

fost greu să capăt aprobarea de la Shura ca să lucrezi în ministerul meu. Mulţi membri nu au încredere în tine, din cauză că ai petrecut mulţi ani departe de ţară.

– Dar aici nu există nici o facultate bună de medicină, îi replică Ahmed.

– Încă nu. Cîndva, vom fi din nou în frunte. Ahmed, pentru moment, trebuie să te ocupi de medicină, zise Abdullah, privind înapoi, spre dună.

– Dar eu voiam să lucrez împreună cu tine! Voiam să-mi ajut ţara, voiam să-mi ajut poporul să redevină mîndru!

Abdullah zîmbi. Ahmed se comporta din nou ca un copil.

– Vei ajuta. Şi vei începe prin a lucra la spital, săptămîna viitoare.

Văzînd dezamăgirea fratelui său, Abdullah încetă să-l tachineze.

– Vei lucra direct pentru mine. Slujba de la spital va fi doar un cearşaf aruncat peste adevărata ta activitate. Vei fi ochii şi urechile mele în cuibul acela de vipere de dincolo de şosea.

Abdullah zîmbi cu gura pînă la urechi, de parcă i-ar fi oferit fratelui său un cadou de preţ.

– În Bahrain? întrebă Ahmed, zăpăcit.

– Da. Se poate să fie vorba doar de un loc aflat la o distanţă de o sută de kilometri pe şosea, dar locul acela găzduieşte mii de marinari necredincioşi şi navele lor. Şi iranieni, care zîmbesc şi pretind că-s doar negustori, fîţîindu-se cu *dhow*[1]-urile lor, dar care, de fapt, complotează împotriva tinerei noastre naţiuni. Te vei duce acolo, declarînd în mod public că te-ai înstrăinat de mine şi că eşti dezamăgit de noul guvern. Vei munci la Centrul Medical din Manama, dar vei strînge şi informaţii pentru mine. Frăţioare, te vei întoarce din nou în pîntecul duşmanului.

Zicînd aceste cuvinte, Abdullah îl izbi în joacă de Ahmed în abdomen. Deşi lovitura fusese puternică, Ahmed nu se clinti.

---

[1] Navă arabă, cu unul sau două catarge şi cu velă triunghiulară, folosită în Marea Roşie şi în Oceanul Indian (n.tr.)

Un Land Rover alb apăru de după duna mai îndepărtată, ca să-i ducă pînă la heliportul improvizat pe nisip. Cînd se apropiară de elicopterele Black Hawk, Ahmed se întoare şi-l lovi pe fratele său în braţ.

– Abdullah, eşti sigur că elicopterele acestea americane mai funcţionează, fără piese de schimb?

– În privinţa asta, pakistanezii ne sînt de folos. Pînă acum ne-au procurat piese de schimb.

Cu aceste cuvinte, Abdullah bin Rashid, vicepreşedinte al Consiliului Shura al Republicii Islamice Islamia şi ministru al securităţii, sări în Black Hawk-ul său personal. Prin vopseaua proaspătă, cafenie a elicopterului se întrezărea emblema verde a aviaţiei Arabiei Saudite.

În timp ce elicopterul se ridica, provocînd un vîrtej de praf, Ahmed îşi puse casca pe cap, dar nu-şi conectă firul lung care-l lega la sistemul de comunicare din interiorul aeronavei. Voia să se gîndească, nu să asculte din nou pălăvrăgeala de neînţeles a echipajului. Zburară pe deasupra dunelor, la mică înălţime, rotorul Black Hawk-ului bătînd aerul rarefiat, îndreptîndu-se către o lumină ce se ivise la orizont.

Uşa laterală a elicopterului era deschisă, iar Ahmed văzu dedesubt cămile, care stăteau ca nişte statui, fără să se sperie de apariţia zgomotoasă a aparatului. Mult în spatele cămilelor se zăreau turnurile rafinăriei, care aruncau flăcări portocalii ce dansau pe cerul nopţii.

„Ele sînt problema, îşi spuse el, turnurile şi lichidul negru corupător, care curge de sub nisipul nostru. Aduce prosperitate oamenilor noştri, dar este precum sîngele unei cămile rănite, care se scurge pe nisip. Atrage scorpionii ucigători. Iar Islamia, îşi zise Ahmed, este acum ca o cămilă rănită. Americanii, iranienii, chinezii au mirosit sîngele acestui pămînt, care se scurge prin pielea sa nisipoasă.“

În timp ce Black Hawk-ul se ridica, potrivindu-şi cursul după conturul dunei gigantice de sub el, Ahmed se gîndi: „Naţiunile acestea sînt ca nişte scorpioni. Iar scorpionii se reîntorc".

Centrul de Analiză a Informaţiilor
Foggy Bottom
Washington, Districtul Columbia

– Sînt douăzeci de grade Celsius pe 29 ianuarie, iar Casa Albă pretinde că încălzirea globală nu-i o problemă? Calota glaciară arctică se topeşte, urşii polari mor, eschimoşii se îneacă, copacii şi florile înfloresc cu trei luni înainte de momentul în care ar trebui să se întîmple acest lucru, iar ei spun că nu avem suficiente dovezi?

Russell MacIntyre se uită la ceasul de la încheietura mîinii. Un ceas digital ieftin, care afişa ora în felul militarilor. Era 19.28, aproape şapte şi jumătate seara. Avea să întîrzie iarăşi la întîlnirea cu soţia sa, la familia Silverstein, în McLean.

– A mai rămas ceva, Deb? zise el, uitîndu-se la secretara sa cea frumoasă şi punîndu-i o întrebare care sugera că aşteaptă un răspuns, spre deosebire de cele în care se referise la politică şi la vreme.

– Domnişoara Connor încă mai aşteaptă, răspunse Debbie, cu un glas care sugera că tînăra aştepta cam de multă vreme în secretariat.

– Rahat! exclamă el şi regretă imediat.

Connor făcea parte dintre cei mai buni analişti pe care-i recrutase dintre absolvenţii facultăţilor de frunte ale ţării. Le făgăduise o muncă palpitantă. Le făgăduise că munca lor va conta. Le făgăduise că vor putea să se realizeze în viaţă. MacIntyre oftă şi zise:

– Bine, Debbie, du-te la ea şi spune-i să intre.

Russell MacIntyre ajunse, la doar treizeci şi opt de ani, directorul adjunct al nou-înfiinţatului Centru pentru Analiza Informaţiilor[1], prescurat IAC. Deşi trecuseră şaisprezece ani de cînd fusese în echipa de înot de la Brown, încerca să se ducă la bazinul din Watergate

[1] Intelligence Analysis Center

de două ori pe săptămînă. În părul lui roşcat se vedeau doar vagi urme de încărunţire, dar soţia lui, Sarah, voia „să-i aranjeze puţin culoarea".

IAC, în care MacIntyre era omul numărul doi, fusese înfiinţat ca piesa finală a organismului de informaţii reorganizat ca urmare a raportului Comisiei privind evenimentele din 11 septembrie şi al fiascoului privind armele de distrugere în masă din Irak. Eşecul combinat al CIA şi al noului director al serviciului naţional de informaţii, care nu prevăzuseră lovitura de stat – sau „revoluţia" – din Arabia Saudită, convinseseră Congresul că era cazul să facă, pe cît posibil, ceva în privinţa capacităţii de analiză a informaţiilor. Iar IAC fusese acel ceva. Era împuternicit să aibă acces la toate informaţiile deţinute de serviciile guvernului Statelor Unite şi să ordone acelor agenţii să încerce să procure informaţiile pe care IAC le dorea.

La insistenţele lui Paul Robinson, preşedintele Comisiei pentru informaţii a Senatului, funcţia de analiză fusese despărţită de cea de strîngere de informaţii, astfel încît analiştii să fie lipsiţi de prejudecăţi şi independenţi de sursele de informaţii. Robinson decisese ca IAC să aibă posibilitatea de a folosi şi surse publice din întreaga lume: presă, forumuri de discuţii de pe internet, publicaţii universitare, televiziune.

– Sînt decis să nu mai aud niciodată o exclamaţie „Oh, Doamne" după ce s-a întîmplat ceva grav, după ce s-a întîmplat un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştim şi nu l-am ştiut, declarase Robinson în Senat.

Cu o echipă de două sute de specialişti aleşi cu grijă, noul IAC era independent din punct de vedere birocratic de cei care colectau informaţii, din aşa-zisele agenţii din trei litere: CIA, NSA, NGA, FBI şi NRO[1]. Analiştii erau atît tineri, cît şi bătrîni, specialişti de frunte luaţi de la locurile lor de muncă, dar şi puşti foarte deştepţi, paraşutaţi în prima lor slujbă guvernamentală. Cînd Robinson şi un grup de senatori şi de membri ai Camerei Reprezentanţilor, oameni importanţi din ambele partide, îl obligaseră pe preşedinte să-l

[1] CIA – Central Intelligence Agency, dedicată culegerii de informaţii din afara SUA; NSA – National Security Agency, care se ocupă de securitatea SUA; NGA – National Geospatial-Intelligence Agency, care se ocupă cu procurarea de informaţii prin sateliţi; FBI – Federal Bureau of Investigation, care investighează crime şi delicte săvîrşite pe teritoriul SUA; NRO – National Reconnaissance Office, care proiectează, construieşte şi foloseşte sateliţi de recunoaştere. (n.tr.)

numească pe ambasadorul Sol Rubenstein în fruntea noii agenţii, veteranul guvernamental, în vîrstă de şaizeci şi opt de ani, fusese gata să refuze. Doar după ce analizase toate problemele operaţionale şi bugetare şi făcuse ca acestea să fie rezolvate în favoarea sa, Rubenstein pusese problema sediului pentru noua agenţie.

Încă de pe vremea cînd băuse cocktailuri pe acoperişul a ceea ce fusese pe atunci noul Centru Kennedy pentru Practicarea Artelor – adică în urmă cu peste treizeci de ani – Rubenstein fusese fascinat de complexul de clădiri vechi de pe colina ce domina Potomacul. Acestea se înălţau vizavi de Departamentul de Stat[1], în cartierul numit Foggy Bottom. Fuseseră numite Navy Hill, pentru că găzduiseră iniţial Observatorul Naval. După ce Observatorul fusese mutat de acolo, în secolul al nouăsprezecelea, în Hill fusese instalat Biroul Marinei pentru Probleme Medicale. În teorie, biroul se afla încă acolo, dar, după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, unele dintre clădirile marinei fuseseră golite şi se mutase în ele prima agenţie adevărată de informaţii a Americii, Biroul pentru Servicii Special[2] (OSS).

Ambasadorul Rubenstein insistase să i se dea locul acela de patru hectare, pentru sediul noii sale agenţii. Îşi instalase propriul birou în apartamentul de la parter, care îl găzduise în 1942 pe Wild Bill Donovan, primul director al OSS. Rusty MacIntyre, primul adjunct al Centrului de Analiză a Informaţiilor, avea biroul lîngă cel al noului său şef. Ambilor le plăcea vederea spre rîu, dar amîndoi petreceau cît mai mult timp hoinărind prin cele trei clădiri pe care le numeau „micul nostru campus“ .

MacIntyre fusese primul angajat al lui Rubenstein pentru noua agenţie. Ambasadorul pensionar, cu părul argintiu, îl luase dintr-un post de conducere al unei firme ce producea material pentru apărare, pentru că – aşa cum îi explicase ulterior Rubenstein – „erai cunoscut că rezolvai orice rahat ţi se dădea şi nu-ţi păsa ce trebuia să faci ca să-ţi iasă treaba“. MacIntyre trudea din greu ca să-şi menţină reputaţia. Însă lui Rubenstein i se explicase foarte clar de către senatorul Robinson că MacIntyre ar fi fost o bună alegere.

---

[1] În SUA, Departamentul de Stat, condus de Secretarul de Stat, este Ministerul de Externe

[2] Office of Special Services

– Îmi pare rău că am bătut-o la cap pe Debbie ca să vă văd în seara asta, domnule MacIntyre. Ştiu că sînteţi ocupat cu exploziile din Bahrain, dar aţi spus că, dacă avem nevoie...

Se văzuse limpede că Susan Connor era neliniştită, de cînd intrase în încăperea aceea mare şi se aşezase pe marginea canapelei. Fruntea ei înaltă era plină de sudoare.

– Mă numesc Rusty. Domnul MacIntyre a fost răposatul meu tată, îi spuse directorul-adjunct analistei atrăgătoare, de douăzeci şi trei de ani, apoi se aşează pe fotoliul său de piele, de lîngă fereastră. Am spus că puteţi să mă căutaţi de fiecare dată cînd e nevoie, ziua sau noaptea. Despre ce-i vorba?

– Domnule, ne-aţi spus că analiza informaţiilor de la distanţă este, „literalmente, căutarea unui ac în carul cu fîn. Totul este să te uiţi în carul cu fîn corect, cel în care nu se aşteaptă nimeni să te uiţi". Am dreptate?

Susan Connor păruse că citează un text din memorie.

– Par a fi cuvintele mele, zise MacIntyre zîmbind, amuzat că i se citau propriile vorbe şi încîntat de impactul pe care acestea îl avuseseră cel puţin asupra unui ascultător. Deci ai găsit un car cu fîn interesant?

„Care naiba era sarcina de care trebuia să se ocupe Connor? Armata saudită – ba nu, se corectă el imediat – cea din Islamia."

– Poate că da, domnule. Poate că am găsit un ac interesant.

Susan Connor începu să se relaxeze, încălzindu-se la gîndul poveştii pe care urma s-o istorisească.

– Am primit un raport 505 în dimineaţa asta.

Un raport 505 era un mod de diseminare folosit de Agenţia Naţională de Securitate (NSA), care avea cartierul general de ascultare la Fort Meade, în Maryland. Era o treabă de rutină, un raport cu prioritate redusă, fără restricţii deosebite în distribuire. NSA trimitea în fiecare zi mii de asemenea rapoarte prin e-mail analiştilor de informaţii conectaţi la Intelware, reţeaua interdepartamentală cu nivel ridicat de securitate.

– Bine. Şi?

MacIntyre voia să treacă direct la subiect. Se uită la rîu, care se umflase din cauza ploilor din ianuarie. Apoi apăsă butonul interfonului, chemînd-o pe secretară:

– Deb, sun-o pe soţia mea pe celular şi spune-i că nu pot să ajung la timp la cina de la familia Silverstein. O să-i telefonez şi eu ceva mai tîrziu, dar să nu mă aştepte cu masa.

Prietenii lui MacIntyre erau obişnuiţi cu întîrzierile sale frecvente şi ştiau că nu trebuie să-l întrebe care era cauza. Apoi directorul îi făcu semn subalternei sale să continue.

– Ei bine, domnule, era o frecvenţă care nu fusese folosită niciodată de armata saudită, dar semnalul venea din mijlocul Zonei Pustii, din deşertul saudit. Transmisii subite, criptate din greu, în bandă îngustă, îndreptate direct spre Thurya.

Thurya era un satelit comercial, de deasupra Oceanului Indian. Susan Connor întinse o hartă a Arabiei Saudite pe măsuţa pentru cafea.

– Da...

„La naiba, îşi zise MacIntyre, puştoaica vorbeşte de un raport 505 standard, de un material de nivel redus de interes... Poate că ar trebui să mă duc la cina de la familia Silverstein... Sarah o să se enerveze din nou...“

– Atunci am sunat la NSA, aşa cum ne-aţi spus să facem atunci cînd avem nevoie de mai multe informaţii decît sînt cuprinse în raport. Am pierdut aproape toată ziua, dar, în cele din urmă, chiar imediat după ora cinci, adjunctul şefului de la D-3 m-a sunat.

Tînăra analistă începu să ia ceşti de cafea din colecţia alcătuită de MacIntyre din căni ale agenţiilor, de pe raftul alăturat, şi le aşează pe colţurile hărţii, ca să nu se strîngă la loc. Susan Connor puse pe colţul din nord-vest o ceaşcă NSC, pe cel din sud-vest o cană NORAD, pe cel din nord-est una de la CinPAC, iar pe colţul din sud-est o cană albastră, ciobită, pe care scria cu litere aurii SIS.

– D-3? întrebă directorul-adjunct, stînd pe fotoliul său de piele, care îi aparţinuse de la prima lui slujbă în Capitol Hill. Asta-i ramura NSA care se ocupă de armata chineză, nu biroul care strînge informaţii despre saudiţi.

– Ştiu, domnule, răspunse Susan, zîmbind pentru prima oară de cînd intrase în încăpere. Frecvenţa menţionată în raport e folosită numai de Forţele de Rachete Strategice Chineze. E legătura lor cu comandamentul nuclear.

– Da? Şi ce-a zis tipul de la D-3, cum a explicat lucrurile?

MacIntyre se uită la hartă. Semnul roşu – un X – pe care-l trasase Susan Connor se afla exact în mijlocul pustietăţii.

– Locul ăsta nu înseamnă nimic. Chinezi? E chiar în inima afurisitului de Rub al-Khali. De ce naiba a avut loc o transmisie din centru Zonei Pustii? Acolo nu se află decît o jumătate de milion de kilometri pătraţi de dune de nisip.

Susan rearanjă ceştile şi răspunse:

– Mi-a zis că-i ceva inexplicabil, dar nu părea preocupat de asta. Părea că dorea să se ducă acasă, mi-a spus că-l aştepta maşina...

MacIntyre sări de pe scaun şi se duse către biroul său.

Susan Connor începu să mormăie:

– Poate că n-ar fi trebuit să vă deranjez, din moment ce NSA a spus că...

Directorul-adjunct înhăţă un telefon cenuşiu.

– Aici MacIntyre, de la IAC. Vreau să vorbesc cu SOO[1].

Exista un singur loc în aparatul guvernamental în care se afla „un băiat numit Sue“ – cum era cunoscut funcţionarul superior al NSA care conducea centrul de comandă al agenţiei de spionaj.

– Salut. Vreau o confirmare a frecvenţei raportate în nota voastră 505-37129-08. Ni s-a spus că-i folosită de Republica Populară Chineză în scopuri strategice.

Susan Connor asculta nervoasă, prevăzînd că i se va sfîrşi cariera înainte să înceapă cu adevărat, în cazul în care răspunsul ar fi fost că era vorba doar de comunicaţii navale panameze.

– Bine, ce latitudine şi ce longitudine?

Altă pauză, care păru că durează o veşnicie. MacIntyre îi întorsese spatele lui Susan Connor şi căuta într-un îndrumar.

– Bine. Cam ciudat, nu-i aşa? Bine, mulţumesc.

---

[1] Senior Operations Officer

Directorul-adjunct lăsă telefonul cenuşiu şi luă unul roşu. Se uită din nou la ceas, apoi formă un număr.

– Am o prioritate doi pentru Placeset. Codul meu este IAC-zero-doi-zulu-papa-romeo-nouă.

Susan încercă să-şi aducă aminte ce era Placeset. Probabil că un satelit de înaltă rezoluţie.

– Coordonate: latitudine cinci zero grade, trei zero minute est; longitudine doi trei grade, doi şapte minute nord, zise MacIntyre, trăgînd firul telefonului în timp ce citea locaţia de pe harta întinsă pe măsuţa pentru cafea. Vreau o rază de cincisprezece kilometri, nivel de focalizare şapte. Peste cît timp o să am rezultatul?

Sistemul de focalizare era ca un fel de lentilă la un aparat de fotografiat, numai că aparatul se afla la înălţimea de trei sute de kilometri. Susan Connor îşi aminti că şapte însemna ceva foarte mărit, încît puteai să citeşti ce scria pe tăbliţele de pe străzi. Tînăra îşi dădu seama că MacIntyre o luase în serios şi acţionase într-un mod aparte, cerînd personalului – după orele de program – să abată satelitul de la ţintele care fuseseră stabilite chiar în dimineaţa aceea de către un comitet interdepartamental, alcătuit din reprezentanţi ai Departamentului Apărării, CIA, NSA şi IAC.

MacIntyre puse telefonul roşu în furcă, folosind mîna dreaptă, iar cu stînga apăsă pe butonul intefonului.

– Deb, comandă-ne pizza obişnuită, apoi poţi să te duci acasă, mulţumesc.

Directorul-adjunct se lăsă să cadă pe scaun şi zîmbi către tînăra analistă.

– Acum o să aşteptăm. Sper că-ţi place cu anşoa.

În asemenea momente, Rusty MacIntyre se simţea prins în corzi. El şi Rubenstein încercaseră şi reuşiseră să menţină IAC ca o agenţie mică. În felul acesta evitaseră supradimensionarea aceea care făcuseră CIA ineficientă. Dar agenţie mică însemna şi că Rusty trebuia să facă de toate, de la redactarea de rapoarte ca să convingă OMB[1] şi Congresul să le dea mai mulţi bani, la

[1] Office of Management and Budget, biroul Casei Albe responsabil cu pregătirea propunerii de buget pe care o face anual preşedintele Congresului. (n.tr.)

statul peste program la serviciu şi mîncat pizza, noaptea tîrziu, cu tinere analiste.

Şi mai însemna că se vedea tot mai puţin cu soţia sa. După zece ani, nu reuşiseră să aibă un copil, iar acum, cînd Sarah împlinise treizeci şi opt de ani, era cam tîrziu să înceapă să-şi facă o familie. Sarah nu se plînsese de acest lucru. „A nu decide înseamnă să decizi, spunea ea, iar eu mă simt bine aşa.“ Poate că acum se simţea bine fără copii, din moment ce îi plăcea munca la Comitetul Internaţional pentru Refugiaţi, dar Rusty nu era mulţumit.

– Oh, am uitat, iată restul dumneavoastră de la pizza, zise Susan, punînd pe măsuţă patru monede de 25 de cenţi.

Rusty MacIntyre îi zîmbi tinerei. Apoi îşi luă paharul gol şi-l puse sub masă. Susan se uită atentă, fără să priceapă, dar nu zise nimic. MacIntyre luă monedele, în tăcere, puse una în mijlocul măsuţei şi o apăsă cu degetul. *Clink!* Moneda dispăru. Puse alta. *Clink!* Susan Connor se uită sub masă, cele două monede erau în pahar. MacIntyre repetă trucul de încă două ori, părînd că împinge monedele prin masă.

Susan Connor îşi trecu mîna peste tăblia mesei, luă paharul şi întrebă:

– Cum aţi făcut?

– Magie de amator. E hobby-ul meu. Dar e şi o lecţie. Lucrurile pot să nu fie ceea ce par, spuse Rusty, aşezîndu-se din nou în fotoliu. Uite cum...

Ţîrrrr. Ţîrrr. Telefonul cu linie securizată. Era aproape ora unsprezece şi şeful staţiei de la sol a satelitului suna. Imaginea pe care o ceruse MacIntyre fusese transmisă prin Intelwire. Ca director adjunct la IAC, Rusty avea puţine avantaje, dar unul dintre ele consta într-un ecran plat, cu diagonala de 180 de centimetri, conectat la Intelwire. Pe acesta apăru o imagine din deşertul arab, cu o rezoluţie uimitoare. În mijlocul ei clipea un cursor roşu, în cruce.

Folosind o comandă manuală, MacIntyre mări imaginea şi mută cursorul, parcurgînd iute zona pe care o solicitase, pe o rază de cincisprezece kilometri. Susan Connor nu se putea ţine după şeful ei şi o apucă ameţeala din cauza mişcării imaginii pe ecran, ce se agita în faţa ei. Avea impresia că se uita la deşertul arab şi la nişte

clădiri, aflîndu-se la doar cîţiva metri deasupra nisipului. Deodată, MacIntyre se opri şi se aşeză în spatele biroului său.

– Al naibii car cu fîn! zise directorul adjunct, clătinînd din cap către analista uluită. Al naibii ac!

– Nu cred că vă înţeleg, domnule. Ce era în imagine?

Susan Connor stătea din nou pe marginea canapelei, ţinînd în poală o farfurie plină cu firimituri de pizza cu anşoa, mînjite cu sos de tomate.

– Domnişoară Connor, erau douăsprezece silozuri subterane pentru rachete şi o bază centrală pentru lansatoare mobile. Judecînd după singura rachetă care se afla într-un camion în bază, aş zice că-i vorba de rachete chinezeşti CSS-27, ultimul tip de rachete balistice cu rază medie de acţiune ale Beijingului. Numai că rachetele nu se află în China, ci în Arabia Saudită – adică în Islamia.

Susan Connor se ridică, fluieră, apoi spuse încet:

– Doamne sfinte!

Anşoa căzuse pe covor.

La bordul USS Ronald Reagan
În Golful Persic, cunoscut şi ca Golful Arab

Deşi nava înainta cu o viteză de 25 de noduri, pregătindu-se să recupereze o escadrilă de F-35 Enforcer, mişcarea se simţea foarte puţin în apartamentul amiralului, aflat chiar sub puntea de zbor a portavionului de 77 000 de tone.

– Vreţi un trabuc, domnule amiral? E un Cohiba, îi propuse sublocotenentul de marină proaspăt numit în postul respectiv.

Viceamiralul cu trei stele Bradley Cannon Adams rînji şi vîrî mîna în cutia de mahon care-i fusese oferită deschisă.

– În primul rînd, sublocotenente, fumatul trabucurilor este interzis aici. În al doilea rînd, o Cohiba cubaneză înseamnă marfă de contrabandă. În al treilea rînd, predecesorul tău te-a instruit foarte bine.

Contraamiralul cu o stea Frank Haggerty se aplecă de pe scaunul său de la capătul mesei din sufrageria amiralului şi luă

bricheta Zippo ce-i fusese oferită de şeful său. Pe ea erau gravate cuvintele: „Barul Ţintelor Importante, Bagdad". Haggerty zîmbi, amintindu-şi de rolul jucat de Adams în atingerea ţintelor importante, apoi îşi aprinse Cohiba.

– Ruck, ai găsit astea în Jebel Ali?

Andrew Rucker era comandantul USS *Ronald Reagan*, o navă uriaşă de peste trei sute de metri lungime, cu două reactoare nucleare şi un echipaj format din 5 900 de oameni. Se uită la şeful său şi răspunse:

– Poţi să cumperi orice în Dubai.

Apoi, la fel ca Adams şi Haggerty, îşi aprinse un tabuc.

De ani de zile, fumatul fusese interzis în interiorul navelor marinei americane, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să-i atragă atenţia comandantului Flotei a Cincea sau subalternului său, amiralul care comanda grupul de luptă *Reagan.* Iar comandantul lui *Reagan* profita de faptul că şefii cinau la bordul navei sale.

– Cred, domnilor, că, după dispariţia lui Castro, ne vom transforma din duşmanii Cubei în cei mai buni prieteni ai ei. Şi încă foarte iute.

Amiralul Adams trase din trabuc şi-i savură aroma, în timp ce fumul umplea încăperea. Ofiţerul dolofan, în vîrstă de cincizeci şi doi de ani, era tînăr pentru cele trei stele ale sale. Deşi părul blond i se rărise deja, amiralul arăta uneori mai tînăr decît era în realitate. Fusese întotdeauna prea tînăr pentru fiecare funcţie în care fusese numit în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Spunea uneori, în glumă, că are apă sărată în vene, din moment ce doi Cannon şi trei Adams fuseseră amirali ai Statelor Unite în ultimii două sute de ani. El însuşi se afla în funcţia aceea din Bahrain doar de o lună, acţionînd atît în calitate de comandant al Forţelor Navale ale SUA (Comanda Centrală), cît şi de comandant al Flotei a Cincea. Se săturase deja să stea în mijlocul micii naţiuni insulare din Bahrain şi fugise de acolo ca să-i întîlnească pe prietenii săi Haggerty şi Rucker la cină, la bordul portavionului. Îşi dorea să se afle iarăşi pe o navă în mişcare, nu să fie legat de o muncă de birou pe ţărm.

În seara aceea mai voia să transmită prietenilor săi un mesaj, unul pe care să-l audă numai ei. Amiralul făcu un semn către cei doi aghiotanţi care aşteptau în apropiere, iar Rucker pricepu aluzia şi zise:

– Lopez, Anderson, asta a fost tot, mulţumesc.

Sublocotenentul şi marinarul părăsiră sufrageria şi închiseră uşa în urma lor.

Adams se ridică şi mai trase un fum din trabuc.

– Cu toate că fusese puţin şocat de faptul că văzuse holul hotelului său transformîndu-se în abator, domnul Kashigian şi-a revenit rapid şi a venit la bază, pentru a fi informat. Numai că s-a dovedit că venise să mă informeze el pe mine.

Adams îi înmînă lui Haggerty o foaie de hîrtie dactilografiată, care avea în partea de sus antetul secretarului Apărării, iar în partea de jos semnătura lăbărţată a subsecretarului Ronald Kashigian.

– Uitaţi-vă!

În timp ce cei doi citeau documentul, Brad Adams se duse lîngă perete şi privi o imagine a Golfului şi a ţărilor din jurul acestuia, luată din aer. „Privite din spaţiu, lucrurile nu par să se fi schimbat, îşi spuse el, dar acum, după ce saudiţii au fost izgoniţi, iar iranienii au arme nucleare, ne-am trezit între doi duşmani, fără alte mijloace de intervenţie în afară de flota asta...“

– Secretarul Apărării se aşteaptă să facem ce scrie aici fără să spunem nimănui? întrebă Haggerty. Nu-s convins că putem să pregătim oamenii pentru ce vrea el într-un timp atît de scurt, fără să se prindă nimeni.

Rucker clătină din cap, în timp ce privea documentul.

– Domnule amiral, nu vreau să par deplasat, dar cred că procedura normală pentru asemenea ordine este să fie transmise prin ARNET[1], nu să fie înmînate direct.

Adams se întoarse către cei doi. Rucker, care avea acum patruzeci şi doi de ani, fusese un pic cam iconoclast încă de cînd studiase

[1] Reţea de transmisie date, care acoperă tot teritoriul SUA. (n.tr.)

la Annapolis. Avea o gîndire independentă, nu accepta linia oficială. Era uimitor că ajunsese să aibă propria comandă.

– Le era teamă să nu se afle. Sigur. Întotdeauna le-a fost frică să nu existe scurgeri de informaţii. Dar de data asta se pare că au devenit paranoici. Par să fie siguri că, dacă află CIA, NSA sau IAC ce facem noi, atunci se află şi în afară.

Adams se aşează la masă, iar ceilalţi doi puseră hîrtia cu ordinele în faţa lui.

– Avînd în vedere dimensiunile a ceea ce plănuiesc, cum îşi închipuie că n-o să se afle nimic? întrebă Haggerty. Ar trebui să-şi dea seama că o să observe cineva nu numai ce facem noi aici, ci şi toate mişcările făcute în CONUS[1] şi în Mediterana. Nu poţi să pui în mişcare atîţia oameni şi atîtea nave şi să-i plasezi pe poziţii, fără să-şi dea nimeni seama.

– Ai dreptate, Frank, şi am încercat să-i explic asta lui Kashigian, răspunse Adams. Dar secretarul Apărării este cuprins de un soi de fervoare, care face Shura să pară o clasă dintr-o şcoală unitariană de duminică. Nu înţeleg prea bine despre ce-i vorba, dar lucrurile merg cu o viteză pe care n-am văzut-o niciodată. Nu-mi pot imagina decît că şefii au primit anumite informaţii, pe care nu ni le-au spus şi nouă, altfel...

– Altfel ce, domnule amiral? Nu are nici un sens. Iranienii ameninţă să arunce în aer toată regiunea, Irakul e un balamuc complet şi trimite terorişti împotriva noastră de îndată ce întoarcem spatele. De ce naiba trebuie să facem manevre importante de desant maritim cu Egiptul în Marea Roşie şi să scoatem din Golf, pentru zece zile, cea mai mare parte a Flotei a Cincea?

Haggerty se ridică şi se duse la fotografia aeriană a Golfului, pe care o privise Adams.

– Domnule amiral, nu-s convins că pot să fac tot ce vor şefii, în intervalul de timp cerut, zise el, în timp ce se uita la fotografie.

[1] Continental United States, partea continentală a SUA (n.tr.)

Avem multe probleme aici şi n-ar trebui să golim Golful de americani, din cauza unor manevre caraghioase. Ce vreţi să facem?

– Să îndepliniţi ordinele, Frank. E vorba de controlul armatei de către civili. Chiar dacă uneori civilii par să acţioneze fără nici o logică. Tu şi Ruck faceţi ce trebuie ca să fim pregătiţi pentru misiune. Totul în linişte. Cele mai mari manevre de desant maritim cunoscute în istorie, două grupuri de luptă cu portavioane, majoritatea prezenţei noastre din Golf, totul pentru o debarcare pe coasta Mării Roşii din Egipt? S-ar putea să fie vorba de un mesaj transmis către Islamia. Cînd au spus că-i data debarcării?

Comandantul Rucker se uită din nou în ordin şi răspunse:

– Infanteria marină va lua cu asalt Plaja Verde în ziua de 15 martie.

– Idele lui Marte. Cred că cineva are simţul umorului – sau al istoriei. Avem ceva timp să ne pregătim... şi să aflăm ce se întîmplă în realitate. Nu avem prea mult răgaz, doar ceva timp, zise Adams, zîmbindu-le amiralului Haggerty şi comandantului Rucker.

Viceamiralul Brad Adams trase un ultim fum. În timp ce strivea trabucul în scrumiera mare, din alamă, un F-35 Enforcer execută o apuntare perfectă pe portavion, pe timp de noapte. Atinse puntea exact deasupra apartamentului amiralului, cu un zgomnot pe care cineva lipsit de experienţă l-ar fi confundat cu zdrobirea aparatului. Cei trei priviră către monitorul video, fixat de tavan într-un colţ, ca să se asigure că zguduitura pe care o simţiseră însemnase doar o apuntare.

Casa Albă, Aripa de Vest
Washington, Departamentul Columbia

Chevrolet-ul Suburban trase lîngă trotuar după ce i se făcuse semn la primul punct de control, de lîngă Ellipse. Chrysler-ul 300 M negru, care-i păzea, se îndreptă iute spre a doua gheretă de pază, îndată ce agentul în uniformă al Serviciului Secret ridică bariera din metal, proiectată să oprească şi un camion greu, cu optsprezece roţi.

MacIntyre privea cum tînăra analistă făcea ochii mari, în timp ce se apropiau de gard, iar porţile imense se deschiseră, permiţînd accesul în West Executive Avenue.

– Susan, n-ai mai fost la Casa Albă? întrebă el.

– Doar într-o excursie, în timpul liceului. Camera Roşie, Camera Albastră, Camera Verde, Camera din Est, dar n-am văzut nimic din partea asta.

Susan Connor îşi căută ecusonul, văzînd că MacIntyre şi-l arată pe al său, prin fereastră, agentului Serviciului Secret.

– Trebuie să ţii minte că-i doar o clădire guvernamentală, plină de funcţionari – şi, bineînţeles, mai este şi tipul care locuieşte aici.

Maşina se opri în faţa unei uşi duble, acoperite cu o tendă. Uşa dădea la parterul Aripii de Vest.

– O să fii uimită văzînd cît de mici sînt toate în Aripa de Vest. E o clădire veche de o sută de ani, care n-a mai fost extinsă de o jumătate de veac. Strada asta, West Executive Avenue, este parcarea

cea mai căutată din oraş. Turiştii şi localnicii obişnuiau să se plimbe pe ea, atunci cînd aveau chef. Acum ajungi aici doar după ce treci de trei rînduri de paznici. Majoritatea echipei de la Casa Albă lucrează acum în clădirea aceea mare din spatele nostru, zise el, arătînd către Clădirea Eisenhower pentru Birouri ale Executivului[1] (EOB). Într-o vreme, departamentele de Stat, al Apărării şi al Marinei se aflau în EOB, în acelaşi timp. Asta s-a întîmplat pe vremea cînd un general numit Dwight Eisenhower era obligat să obţină un act justificativ de fiecare dată cînd trebuia să-şi plătească drumul cu troleibuzul pînă la Capitol Hill, cînd avea de ţinut o informare a Comitetului Serviciilor Militare.

În timp ce MacIntyre povestea despre conducătorul militar din urmă cu şaptezeci şi cinci de ani, convoiul de maşini al actualului lider civil al Pentagonului opri în faţa tendei de la intrarea Aripii de Vest. Secretarul Apărării, Henry Conrad, înconjurat de aghiotanţi civili şi militari cu serviete şi dosare, coborî din Lincoln-ul Navigator blindat şi pătrunse prin uşa deschisă fără să arunce o privire către MacIntyre şi Susan Connor, împungînd însă cu degetul un alt bărbat.

– Bine, bună ziua şi ţie, mîrîi Susan. Cine era tîmpitul pe care-l înghiontea?

– E un tip dat dracului, cel mai important dintre prinţişorii anonimi care cară mapele pentru şef, răspunse MacIntyre. Adică este subsecretarul Apărării Ronald Kashigian, iar „înălţimea sa", Autoritatea Naţională de Comandă, îl muştruluieşte pentru ceva.

Susan Connor se uită la şeful ei şi zise:

– Credeam că preşedintele este Autoritatea Naţională de Comandă.

– Ai dreptate doar pe jumătate. Preşedintele şi secretarul Apărării sînt amîndoi ANC. Fiecare dintre ei poate să dea ordin pentru folosirea forţei, inclusiv a armelor nucleare.

Văzînd că Susan părea neîncrezătoare, Rusty îi explică:

– Scopul acestui lucru este să facă dificil un atac vizînd decapitarea armatei şi să împiedice întîrzierea ripostei, în cazul în care

[1] Executive Office Building

preşedintele e greu de găsit, pentru că se fotografiază cu o echipă de baseball. Hai să intrăm!

După ce intrară la parterul Aripii de Vest, Susan fu surprinsă văzînd că holul era întunecos şi scund. Un paznic din Serviciul Secret, într-o haină albastră, le ceru din nou ecusoanele şi le verifică numele pe calculator, în timp ce pe lîngă ei treceau lucrători tineri de la Casa Albă, cu tăvi cu mîncare. MacIntyre continuă să-şi joace rolul de ghid.

– Cantina Casei Albe e jos, în hol. E un restaurant al marinei care pregăteşte şi gustări pentru lucrătorii foarte ocupaţi, care-şi dovedesc importanţa mîncînd la birou. Marina conduce restaurantul, aviaţia efectuează zborurile cu *Air Force One*[1], infanteria marină se ocupă de elicopter, iar armata are grijă de comunicaţii.

– Aţi lucrat aici, nu-i aşa? întrebă Susan.

– Am făcut parte din echipa Consiliului Naţional de Securitate timp de trei ani, pe vremea lui Clinton, răspunse Rusty în şoaptă.

– N-o să spun nimănui, replică Susan, tot în şoaptă.

Coborîră cîteva trepte şi se opriră în faţa unei uşi din lemn, lîngă care se afla o cameră de televiziune şi un telefon. Pe uşă se afla o stemă mare, colorată, din ipsos, a Preşedinţiei Statelor Unite, şi o placă din alamă pe care scria: „Celula de Criză, acces limitat". Rusty luă telefonul şi se uită spre camera de luat vederi.

– MacIntyre, plus o persoană.

Se auzi un bîzîit, uşa se deschise, iar cei doi pătrunseră într-o anticameră îngustă.

Dincolo de aceasta se afla o sală de şedinţe micuţă, cu lambriuri din lemn. În jurul mesei solide, dintr-o singură bucată de lemn, fuseseră înghesuite zece fotolii mari din piele. În faţa fiecărui fotoliu se afla cîte o plăcuţă de alamă, cu numele unui conducător sau al unui membru al Comitetului Conducătorilor Consiliului Naţional de Securitate la nivel de cabinet. De-a lungul peretelui se aflau înşirate o duzină de scaune mai mici. Deasupra fotoliului din capul mesei, pe perete, se găsea o altă stemă prezidenţială. Susan observă

[1] Avionul prezidenţial (n.tr.)

într-un colţ o cameră de luat vederi, dintr-un sistem cu circuit închis, aflată în spatele unui glob de sticlă întunecată. În alt colţ se vedea o uşă cu un vizor. În capul mesei se afla un telefon mare, alb. Pe peretele din fundul sălii se găseau trei ceasuri digitale: „Bagdad", „Zulu" şi „POTUS". Susan ştia că „zulu" era termenul militar pentru ora Greenwich sau a Londrei. Făcînd iute socoteala, îşi dădu seama că „POTUS" era ora din Los Angeles, preşedintele Statelor Unite aflîndu-se într-un turneu pe Coasta de Vest. Ora POTUS era ora zonei în care se găsea comandantul suprem.

– N-am văzut concluziile discuţiei şefului tău cu premierul chinez, se plîngea Conrad, secretarul Apărării, în timp ce se apleca spre Secretarul de Stat adjunct, Rose Cohen. Ar trebui să fiţi mai duri cu canaliile alea. Umblă după petrolul după care umblăm şi noi.

Rose Cohen ţinea locul secretarului, care se afla în Asia. Înainte să apuce să răspundă, dr. William Cauder, consilierul pe probleme de securitate naţională, intră în încăpere şi se aşeză în capul mesei, sub stema prezidenţială.

– Să începem. Vom discuta în principal despre China, dar vom rezolva şi problemele curente, ca de obicei.

Deschise o mapă din piele, în care se afla programul lucrărilor. Îl citi cu voce tare, accentuînd problemele importante.

– China: evaluare strategică şi apoi rachete chinezeşti în Islamia, MacIntyre, IAC; explozii din Bahrain, Peters, Centrul Naţional Antiterorism; Manevrele Steaua Strălucitoare, generalul Burns. Henry, vrei apoi să discuţi o problemă în cerc restrîns?

Consilierul pe probleme de securitate naţională se uită pe deasupra ochelarilor la ecretarul Apărării, care dădu din cap.

Ca şi Secretarul de Stat adjunct, Rose Cohen, MacIntyre ţinea locul şefilor săi, Sol Rubenstein de la IAC şi Anthony Giambi, directorul Serviciilor Naţionale de Informaţii. Cei doi începuseră să vină tot mai rar la şedinţe. Rusty prezentase de mai multe ori informări la Comitetul Conducătorilor. PC[1], cum i se mai spunea, cuprindea toţi membrii Consilului Naţional de Securitate, cu excepţia

[1] Principals Committee

preşedintelui şi a vicepreşedintelui. Dacă departamentele şi agenţiile securităţii naţionale ar fi alcătuit un singur conglomerat, atunci PC ar fi fost consiliul de conducere al acestuia.

– Bine, mai întîi să aflăm ultima evaluare a informaţiilor despre China, o prezentare a Centrului de Analiză a Informaţiilor, făcută de domnul MacIntyre, intonă consilierul pe probleme de securitate naţională, cu o voce de parcă ar fi prezidat un examen oral la doctorat.

În timp ce MacIntyre îşi deschidea agenda, un lambriu de lemn se trase în perete, dînd la iveală un ecran mare, cu plasmă. Pe acesta apăru prima imagine a informării, „China stimulată de puterea sa economică". MacIntyre îşi începu prezentarea:

– Uimitoarea creştere economică a Chinei din ultimul deceniu a stimulat-o să-şi modernizeze oraşele, să-şi creeze o industrie pentru automobile civile, cu un asemenea succes încît a ajuns să-şi exporte produsele în America, să-şi dezvolte o impresionantă cercetare tehnologică proprie şi să întreţină o armată puternică, deşi redusă ca număr.

Imagini ale hotelurilor din Beijing, o vedere din Gwangju şi un centru de cercetare apărură pe ecran, urmate de grafice care arătau creşterea economică impresionantă a Chinei.

– Odată cu progresul a apărut şi obişnuita parte negativă a modernizării, incluzînd dezbinare socială, îndeosebi în zonele rurale şi în vechile centre industriale, poluarea aerului provocată de industrie şi de vehicule şi – lucrul cel mai important – o creştere a nevoii de petrol şi gaze. După cum puteţi vedea în acest grafic, China ocupă acum locul al doilea, după Statele Unite, în importurile de petrol şi gaze. S-ar putea să ne depăşească în următorii doi ani. China e încă în urma noastră în ceea ce priveşte cantitatea de electricitate pe cap de locuitor, deci ne putem aştepta ca tendinţa crescătoare a importului de petrol să continue, pentru a putea produce cantităţi mai mari de curent electric. Acest lucru face China să depindă – din nou – de Rusia şi de fostele republici sovietice din Asia Centrală. Sursele noastre de informaţii ne-au anunţat că liderilor chinezi nu le place această dependenţă şi că încearcă să-şi diversifice sursele de petrol.

S-ar putea ca asta să explice prezenţa lor în Islamia, pe care o să o prezint imediat.

În timp ce Rusty se pregătea să înceapă informarea cu caracter militar, secretarul Trezoreriei, Fulton Winters, păru că se trezeşte din transa pe care MacIntyre o indusese conducătorilor. Winters încetă să-şi legene cravata cît să poată lansa o declaraţie delfică.[1]

– De obicei, lumea vorbeşte despre ameninţarea militară chineză împotriva Americii, începu Winters. Aici nu-i vorba de aşa ceva. Economia chineză este strîns legată de a noastră. Noi sîntem piaţa lor. E adevărat că indivizii deţin o mare parte a datoriei guvernului nostru, pentru că au cumpărat bonuri ale trezoreriei, şi că, în teorie, pot să le vîndă sau să înceteze să mai cumpere. Acest lucru ar provoca inflaţie în ţara noastră şi ar duce la prăbuşirea valorilor imobiliare. Dar chinezii nu vor face acest lucru, zise Winters zîmbind, pentru că un divorţ economic le-ar produce lor mai mult rău decît ne-ar produce nouă.

Nimeni nu comentă, iar Winters reveni la legănatul cravatei.

Rusty continuă:

– Cea mai surprinzătoare dezvoltare strategică a fost cea a marinei chineze. Timp de decenii, chinezii au folosit vechituri sovietice şi nave mici de coastă, cu tehnologie redusă, precum fregatele şi distrugătoarele. Apoi au cumpărat cîteva crucişătoare moderne şi portavioane primitive, din Ucraina şi Rusia. Dar în ultimii ani au pus în funcţiune trei portavioane moderne, proiectate chiar de ei, înzestrate cu avioane de vînătoare şi de atac, numite *Zheng He, Hung Bao* şi *Zhou Man*. Şi au construit un port la Gwadar, în Pakistan. Au lansat propriile crucişătoare antiaeriene şi submarine cu propulsie nucleară. Vizita grupului de nave conduse de portavionul *Zhou Man* la Sidney, anul trecut, ne-a oferit ocazia să le vedem mai de aproape. Sînt nave impresionante, zise MacIntyre, arătînd fotografii ale vapoarelor chinezeşti în portul australian.

---

[1] Referire la prezicerile oracolului din Delphi, care erau foarte obscure şi pretabile la multe interpretări. (n.tr.)

– *Zhou Man* sună la fel ca expresiile pe care le foloseşte fiul meu de paisprezece ani, glumi generalul Burns.

– Domnule general, Zhou Man a fost un amiral chinez a cărui flotă a explorat Australia şi alte regiuni, prin anii 1420, replică MacIntyre. Celelalte portavioane au numele unor amirali de la 1400, ale căror flote au explorat Pacificul şi Atlanticul. Mesajul transmis de aceste nume este că flota chineză a dominat cîndva mările lumii şi le va domina din nou. Dar atît despre flota chinezilor, avem probleme mai urgente, zise MacIntyre, apăsînd butonul care aduse pe ecran o nouă imagine.

Era o fotografie uimitor de plină de viaţă a bazei de rachete din Islamia. Rusty îşi începu prezentarea:

– Analiştii de la IAC au descoperit acum două zile această bază de rachete făcută de chinezi în Islamia. Se pare că-i gata să devină operaţională. În 1987, Arabia Saudită a cumpărat în secret rachete chinezeşti cu rază medie de acţiune. În discuţiile cu administraţia Reagan, saudiţii au susţinut că rachetele nu vor fi dotate cu focoase nucleare. CEP-ul acestor rachete era de asemenea natură încît probabil că erau mai periculoase pentru echipa care le lansa şi care manevra combustibilul lichid în instalaţiile subterane de lansare.

Consilierul pentru probleme de securitate naţională, care citea materialul informativ, se uită pe deasupra ochelarilor:

– Ce înseamnă CEP[1]?

– Probabilitatea de eroare circulară. Reprezintă acurateţea cu care lovesc ţinta, explică secretarul Apărării. Continuă, îi spuse el lui MacIntyre.

– Acum, după două decenii, au apărut alte rachete. Unele mobile, pe camioane, şi altele în silozuri, cu combustibil solid, cu acurateţe ridicată. În cadrul forţelor strategice chineze, aceste rachete pot transporta focoase nucleare – cîte trei de fiecare rachetă. Informaţiile arată că sînt două mii trei sute de chinezi la baza principală din mijlocul Zonei Pustii. Estimăm că sînt douăzeci şi patru de rachete pe lansatoare şi, probabil, altele care urmează să fie

[1] Circular Error Probability

încărcate. În afară de valoarea lor militară, instalarea lor în secret arată că există relaţii mai strînse decît credeam între chinezi şi regimul revoluţionar din Riad. Deşi rachetele au fost comandate iniţial de familia regală saudită, livrarea şi instalarea lor s-a făcut în secret, după revoluţie. Credem că guvernul din Islamia, în lipsă de bani din cauza sancţiunilor noastre, a plătit în petrol. Nu avem nici o dovadă, din nici o sursă de informaţii, care să indice prezenţa vreunei arme nucleare. După estimările noastre, China nu este dispusă să ofere asemenea focoase, violînd Tratatul de Neproliferare Nucleară, iar precizia acestor arme este atît de...

– Spui prostii, MacIntyre, îl întrerupse secretarul Apărării, Conrad, aţintindu-şi privirea asupra lui Rusty, ca un laser. De ce crezi că au cumpărat chestiile alea, pentru focurile de artificii de Ramadan?

În cameră se aşternu tăcerea. Toţi se uitau la secretarul Apărării, care-şi continuă tirada:

– Îţi spun eu, toţi ucigaşii ăia al-Qaeda din Riad nu pot să fabrice arme nucleare. S-ar putea ca Beijingul să nu le dea bomba. S-ar putea. Dar pot s-o obţină de la ţicniţii din Coreea de Nord sau de la prietenii lor, ramura de est a al-Qaeda, din Pakistan. Vrei să-mi spui că indivizii din Islamabad n-o să vîndă cîteva bombe fraţilor lor întru ideologie? Ce naiba, A.Q. Khan a făcut asta acum un deceniu!

Nimeni nu zise nimic, iar Conrad clătină din cap şi-şi umezi buzele.

– IAC-ul nu înţelege ameninţarea pe care o reprezintă acest regim.

În cele din urmă, MacIntyre ridică mîna, cu două degete înălţate, şi zise rar, dar cu tărie:

– Nu sînt de acord, din două motive. În primul rînd, aceste arme au fost evident comandate de prietenii noştri, din familia al-Saud, pe vremea cînd erau la putere. În anul care s-a scurs de la izgonirea saudiţilor n-ar fi fost suficient timp pentru comandarea şi livrarea lor. În al doilea rînd, pe rachetele acelea poate fi montat doar un focos fabricat de chinezi. Nu poţi să iei o bombă pakistaneză uriaşă şi s-o pui în CSS-27. Chestiile alea sînt arme de precizie. Cred că avem de-a face cu un sistem foarte precis, cu mare putere de distrugere, o

adevărată vedetă în domeniul respectiv. E o armă care a fost cumpărată pentru a ţine Iranul în frîu, pentru că Teheranul se află în raza ei de lovire.

Secretarul Apărării scoase un pufăit dispreţuitor, în timp ce răsfoia dosarul cu documente.

– Bine, mulţumim. Acum să discutăm despre exploziile din Bahrain. Are cuvîntul reprezentantul NCTC.

Directorul Centrului Naţional de Antiterorism, Sean Peters, descrise tehnicile folosite în atacul împotriva hotelurilor din Manama, efectele acestora şi vorbi despre posibilii vinovaţi.

– Cea mai mare probabilitate este să fi fost Forţele Qods iraniene, sau Forţele Ierusalim, care reprezintă o combinaţie de operaţiuni sub acoperire ale unui grup de infiltrare speciale şi care a mai provocat explozii în Bahrain şi în alte ţări din Golf în ultimii ani.

– Aiurea! Domnule Caulder, mă apucă disperarea din cauza acestor aşa-zise informări! Nu au fost iranienii, zise secretarul Apărării, bătînd cu pumnul în masă. Ron, explică-le tu! La urma urmei, au încercat să te omoare.

Subsecretarul de Stat Ronald Kashigian, aflat pe banca din spatele lui Conrad, îşi drese glasul. Ochelarii groşi şi părul tuns scurt făceau ca Subsecretarul de Stat să arate ca un antrenor de colegiu.

– Am fost în hotel atunci cînd a fost atacat. Iar agenţii noştri din serviciile de informaţii presupun că eu am fost ţinta, zise el, înroşindu-se la faţă. Experţii din zonă spun că au fost indivizii din Islamia... din Riad.

– Bill, noi sîntem convinşi că regimul al-Qaeda din Riad a transmis un mesaj regelui Hamad din Bahrain: ori îi alungă pe americani, ori ei vor destabiliza ţara, cu explozii ca acelea, zise secretarul Apărării, îndreptînd degetul către consilierul pentru probleme de securitate. Indivizii ăia nu-s mulţumiţi să aibă califatul lor de fanatici din Arabia Saudită, ar vrea să-şi exporte revoluţia în tot Golful!

Dr. Caulder, fost profesor la Universitatea din Chicago, care-şi începuse activitatea de consilier pentru probleme de securitate în

urmă cu şase luni, după ce predecesorul său murise subit, în urma unui accident cerebral, întrebă fără vlagă:

– Bahrainienii ce cred?

Directorul NCTC răspunse imediat:

– Nu ştiu nimic, domnule dr. Caulder, apoi se aşeză.

– Bine, poate că o să ne lămurim ce e cu Manevrele Steaua Strălucitoare. Prezintă generalul Burnside.

– Burns, domnule.

Generalul de aviaţie cu patru stele, arătos şi relaxat, îşi cîştigase gradele zburînd şi acum era al doilea ofiţer ca poziţie în Statele Unite, fiind comandant adjunct al Statului-Major Reunit.

– Steaua Strălucitoare este o serie de manevre militare ale CENTCOM[1], efectuate împreună cu arăboii... ăă... cu egiptenii, care au început acum douăzeci de ani. Au încetat pentru un timp, iar în ultimii ani au avut loc doar la o scară redusă, dar acum, după revoluţia din Arabia Saudită, Cairo e interesat de o demonstraţie de forţă la Marea Roşie, ca să arate Riadului că Egiptul se bucură de sprijin militar deplin din partea Statelor Unite. Asta aşa, pentru eventualitatea în care guvernul din Islamia s-ar gîndi să exporte revoluţia în vest. Am plănuit cea mai mare operaţie de desant maritim din istoria recentă, cel mai amplu desant aerian şi unul dintre cele mai mari exerciţii de bombardament care au avut loc vreodată. Trei unităţi de desant maritim vor debarca aproximativ cincisprezece mii de oameni în trei puncte de pe coasta egipteană a Mării Roşii, zise generalul şi folosi un dispozitiv cu laser ca să facă un punct roşu pe ecranul plat. Două brigăzi din Divizia 82 Aeropurtată vor fi paraşutate dincolo de plajă, e vorba de vreo nouă mii de oameni. Zonele ţintă vor fi bombardate de avioane B-1 şi B-2 ale aviaţiei marinei, din grupurile de luptă *Bush* şi *Reagan*, aflate în Marea Roşie. Infanteria marină şi paraşutiştii vor lua legătura cu Diviziile Blindate 1 şi 2 egiptene şi se vor deplasa pe valea Nilului, într-o operaţiune combinată, ca să demonstreze capacitatea de colaborare între armate.

[1] [1] US Central Command, comandamentul central al SUA (n.tr.)

Totul va fi făcut astfel încît să permită indivizilor din Riad să vadă la televizor şi să afle din sursele lor de informaţii cît de uimitoare este puterea de foc a Statelor Unite ale Americii.

Generalul Burns îşi opri laserul şi se aşeză.

– Vreo întrebare pentru generalul Burns? Nu? Atunci vă mulţumesc tuturor. Vă rog să plece toată lumea, cu excepţia şefilor agenţiilor sau a locţiitorilor acestora, zise doctorul Caulder.

– Susan, ne întîlnim în maşină, şopti MacIntyre, întorcîndu-se spre femeia care stătea în spatele său.

După ce agitaţia se potoli, consilierul pentru securitate naţională Caulder îi spuse secretarului Apărării:

– Henry, despre ce voiai să discutăm în cadru restrîns?

Conrad, înalt, cu umerii laţi şi îmbrăcat într-un costum ce părea scump, nu-şi găsea locul pe scaun, debordînd de energie.

– Billy, e vorba de o problemă foarte delicată, spuse Conrad, pe un ton mai blînd decît cel pe care-l folosise anterior, cînd se adresase întregii adunări. MacIntyre, îmi pare rău, dar motivul pentru care am fost atît de dur este că avem surse de informaţii deosebit de bune în interiorul PLA, Armata Populară Chineză de Eliberare. Aceste surse ne-au spus că PLA şi marina au primit ordin să se pregătească să transporte în secret o divizie de infanterie în Arabia Saudită, folosind nave pentru mărfuri şi avioane Boeing 777 ale companiei Air China. Transportul va fi protejat de o forţă expediţionară a marinei chineze, din care vor face parte două dintre noile portaviane despre care s-a vorbit anterior, însoţite de crucişătoare dotate cu noile rachete antinavă şi de submarine. Această deplasare va fi prezentată ca o vizită de curtoazie în portul Perth, în Pakistan, apoi în porturile din zona saudită a Golfului. Sigur că vizita asta va provoca teamă în statele din Golf – mă refer la statele mici din zonă şi la Iran – şi-i va scoate din minţi pe indieni, ceea ce-i bine din punctul nostru de vedere, dar în general toată povestea e păguboasă. Infanteria Chinei Roşii ajunsă în Arabia Saudită! Flota lor pătrunzînd pentru prima oară în Oceanul Indian! Vedeţi de ce nu cred că-i imposibil să livreze ogive nucleare pentru rachetele despre care a

vorbit MacIntyre. Atunci cînd vor exista o mulţime de soldaţi chinezi în ţară, vor furniza şi încărcătură nucleară pentru rachete, pentru că îşi vor imagina că n-o să bombardăm trupe chinezeşti. Chinezii vor sprijini acest regim nou şi vulnerabil, ca să obţină acces pe termen lung la tot petrolul care există acolo. Iar noi ne consumăm rezervele strategice şi îngheţăm cu toţii, din Michigan pînă în Maine, pentru că am impus sancţiuni petrolului saudit. Şi plătim mai mult pe piaţă, cumpărînd probabil tot petrol saudit, dar de la intermediari. Secătuim Alaska, negociem cu indivizii care ne-au obligat să plecăm din Irak, iar chinezii vor pune mîna pe petrolul saudit, prin convenţii pe termen lung, protejate de armata lor afurisită!

Din nou, secretarul Apărării făcuse ca în încăperea în care se întrunea celula de criză să se aştearnă liniştea.

– Şi cînd se va întîmpla asta? întrebă fără vlagă secretarul adjunct Rose Cohen.

– În timpul lunii martie, răspunse fără ezitare secretarul Apărării. Va trebui să ne opunem, să nu-i lăsăm pe chinezi să-şi aducă navele cu trupe în Golf.

Secretarul adjunct Rose Cohen auzise destule şi izbi cu palma în masă;

– Henry, nu ai nici un drept legal ca să faci asta. Împiedicarea navelor militare reprezintă o declaraţie de război, exact ca în Criza Rachetelor din Cuba, care a fost gata să se termine cu un război nuclear. Ce vrei? Doreşti un război cu China, un război nuclear?

– Aveţi aici un proiect pe care l-am scris şi care se află acum pe masa preşedintelui, în care propun să-i răsturnăm pe fanaticii asasini din Riad. Trebuie să adăugăm şi embargoul naval la deciziile pe care urmează să le luăm. Trebuie să acţionăm înaintea chinezilor. Chinezii vor da înapoi în faţa unei acţiuni ferme a Statelor Unite. Ei ştiu că le putem scufunda toată flota într-o singură oră. Iar indienii ne vor ajuta, încheie secretarul Conrad, închizînd cu zgomot dosarul.

– Domnule dr. Caulder, nu ştiu nimic despre asemenea lucruri, zise Rose Cohen, tremurînd de furie şi întorcîndu-se indignată către consilierul pentru securitate naţională.

– Asta pentru că nu ţi s-a spus, dragă, mîrîi Conrad, ridicîndu-se şi ieşind din încăpere.

Consilierul pentru securitate naţională se întoarse către Rose Cohen şi-i spuse:

– Rose, problema nu-i în planul de acţiune. De aceea e atît de supărat.

Dr. Caulder porni imediat pe urmele secretarului Conrad, ieşind din încăperea celulei de criză, lăsîndu-şi dosarul pe masă şi strigînd:

– Henry, aşteaptă-mă!

– Cred că şedinţa s-a terminat, zise Rusty, fără să se adreseze cuiva anume.

Kashigian, care rămăsese în sală şi după ce plecaseră toţi cei aflaţi pe scaunele din spate, se apropie de MacIntyre şi-l bătu pe umăr.

– Nu te băga în povestea asta, MacIntyre. Altfel, tu şi Rubenstein, şeful tău, vă veţi afla în tabăra greşită, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nu ştiu ce-ai vrut să spui, dar am impresia că mă ameninţi, răspunse MacIntyre, cu voce puternică, încît să-l poată auzi şi ceilalţi.

– Înoată pe culoarul tău, bine? zise Kashigian şi părăsi încăperea, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe secretarul Apărării şi să ajungă la convoiul de maşini care aştepta afară.

Sala de şedinţe se goli brusc. MacIntyre se duse în cantină, se aşează la o masă de lîngă fereastră şi comandă două iaurturi congelate. Puse cele două cupe pe o tavă şi, ţinîndu-şi dosarul sub braţ, ieşi afară, trecînd pe lîngă paznicii din Serviciul Secret, şi se duse spre Susan Connor, care stătea lîngă Chrysler-ul negru.

– Rusty, e februarie. Cine naiba mănîncă îngheţată în februarie? se miră Susan.

– Mă bucur că ai renunţat la chestia cu domnul MacIntyre. Ăsta-i iaurt, nu îngheţată. După şedinţă, am simţit nevoia să mă răcoresc, zise MacIntyre, întinzîndu-i o cupă.

– Ăştia-s ţicniţi, şefule, zise Susan, luînd cupa cu iaurt congelat. Toţi cei de la Pentagon sînt ţicniţi.

Cei doi urcară în maşina încălzită, care-i aştepta.

– Pentagonul este o clădire în care lucrează vreo treizeci de mii de oameni. În Departamentul Apărării există vreo trei milioane de angajaţi. Nu toţi sînt ţicniţi.

Rusty luă cu linguriţa din iaurt, în timp ce Chrysler-ul parcurse curtea clădirii Eisenhower şi traversă o a doua curte, ca să ajungă la ieşirea în 17th Street. Un agent al Serviciului Secret comută semaforul pe roşu, oprind traficul din stradă, ca să permită Suburban-ului să iasă pe poartă.

– Secretarul Apărării este evident ţicnit, mormăi Susan. N-am mai văzut aşa ceva.

– Bine ai venit în lumea oamenilor importanţi, zise MacIntyre, zîmbind. N-ai văzut partea cea mai importantă a spectacolului. Secretarul Conrad vrea cu tot dinadinsul să-i readucă pe saudiţi pe tron, iar pentru asta e dispus să rişte un război cu China. În următoarele săptămîni.

– Îşi închipuie că, dacă o să facă pe Dumnezeu, o să fie numit viceregele Pămîntului? îngăimă Susan, cu limba îngheţată de la iaurt. Cum putem să-l oprim? Are vreo fotografie cu preşedintele regulînd o capră sau ceva de genul ăsta?

– A fost expert în achiziţii, pe Wall Street. Cumpăra ieftin o companie falimentară, o punea pe roate, apoi o vindea de şase sau de şapte ori mai scump decît o cumpărase.

MacIntyre se uită pe fereastra maşinii la puţinii turişti de pe trotuar care se străduiau să vadă ce mare grangur se afla în maşina care părăsea Casa Albă.

– Apoi a vrut să fie guvernator în Pennsylvania – probabil că ştii că-i originar de acolo. Se pare că face parte dintr-o familie cu sînge albastru din Maine şi-i dispus „să ajute oamenii să se ajute singuri". Sau aşa susţinea în timpul campaniei. Şi a convins Pennsylvania. A oferit apoi statul preşedintelui, împreună cu trei milioane de dolari, din banii din Wall Street. Preşedintele crede că acest Conrad este un om strălucit.

– Şi ce vrajă intenţionezi să faci? întrebă Susan, redevenind serioasă.

– După cum le-a zis Vidra băieţilor din Delta Tau Chi, e timpul pentru o călătorie, zise MacIntyre, apoi luă o înghiţitură zdravănă din iaurtul congelat, în timp ce maşina accelera prin Corcoran Gallery şi se îndrepta către Foggy Bottom.

Susan Connor se încruntă, nedumerită:

– Asta a fost o expresie de prin anii şaptezeci?

Cînd ajunseră la Centrul de Analiză a Informaţiilor, MacIntyre se duse direct în biroul şefului său, să-i spună ce se întîmplase la şedinţă. Sol Rubenstein citea ciorna unei analize despre Coreea de Nord. Fără să-şi ridice privirea, Rubenstein îşi salută adjunctul cu vorbele:

– Am auzit că ai avut o mică discuţie cu atotputernicul secretar al Apărării.

– Ştirile circulă iute, replică Rusty, aşezîndu-se pe unul din cele două fotolii de piele de lîngă birou.

– Am surse de informaţii bune, răspunse Rubenstein, care se ridică şi veni să se aşeze pe celălalt fotoliu. Rosie m-a sunat din maşină. Mi-a spus că l-ai contrazis pe ticălosul ăla. Foarte bine. Să-l ia dracu' pe Conrad.

– Nu cred că sursele Serviciului de Informaţii al Apărării au dreptate în privinţa chinezilor. Una e să vinzi rachete şi alta e să trimiţi trupe care să apere Islamia, fără să mai pomenim de ideea ţicnită că le vor vinde arme nucleare. Nu cred că Islamia ar cere un asemenea ajutor. Să-şi dorească şi mai mulţi necredincioşi pe pămîntul sfînt? zise MacIntyre, aplecîndu-se spre şeful său.

– Nu ştiu ce să cred, Rusty. S-au întîmplat multe lucruri ciudate. Orice e posibil, mormăi directorul IAC. Ascultă, dacă ai fi conducătorul statului Islamia, n-ai avea nevoie de apărare? Armele tale nu funcţionează, pentru că americanii au plecat şi nu-ţi mai livrează piese de schimb. Secretarul Conrad a ţinut un discurs, acum o săptămînă, în care spunea cît de răi sînt oamenii din Riad.

Iranienii se agită din nou în Bahrain. Teheranul are acum de partea sa Irakul. Cine ştie ce se poate întîmpla?

– Am impresia că în momentul ăsta se mişcă prea multe piese pe tabla de şah – un şah tridimensional, zise MacIntyre.

– Aşa e. În clipa asta sînt o grămadă de mingi în aer. Trăim un moment în care America are nevoie de o analiză foarte bună, spuse Rubenstein, apoi se ridică. Iată ce-ţi sugerez: du-te la Londra. Acolo sînt tipi deştepţi, pricepuţi în problemele astea, cu contacte bune – mai bune decît ale noastre – şi care nu împărtăşesc cunoştinţele lor prin canalele de legătură normale cu CIA. Dar le vor dezvălui cuiva de rangul tău. Şi o să ai ocazia să-i cumperi lui Sarah ceva drăguţ de pe Portobello Road. Se ocupă de lucruri vechi, de artă, nu-i aşa?

– Sînteţi bine informat, zise Rusty, ridicîndu-se de pe fotoliu. Cei de rangul meu călătoresc la clasa întîi?

– Nu, la business, îi răspunse Rubenstein şi se întoarse la hîrtiile lui despre Coreea de Nord.

MacIntyre se duse lîngă biroul şefului său şi puse pe el ceva mic, albastru.

– Ce naiba e asta? întrebă Rubenstein.

– Un BlackBerry. E programat deja pentru dumneavoastră, cu un cont pe numele dumneavoastră pe Yahoo. Şi mai e programat să-mi trimită e-mailuri codificate, pe o adresă Yahoo pe care o cunoaşteţi doar dumneavoastră şi alte cîteva persoane. Pe scurt, e sistemul nostru particular de comunicaţii. În felul acesta vom păstra legătura cît timp voi fi pe drum, zise MacIntyre, înmînîndu-i aparatul.

– Nu-mi imaginez cum funcţionează drăcia asta, spuse Rubenstein, ţinînd dispozitivul de parcă ar fi fost un artefact extraterestru.

– Ştiu. Vă va ajuta unul dintre noii mei analişti, Susan Connor. E foarte pricepută la tehnologie. Nu ca alţii, rîse MacIntyre şi se duse spre uşă.

În cele din urmă, Rubenstein ridică privirea.

– Nu te deranjează să te duci să discuţi cu englezii?

– I-am spus deja lui Debbie să-mi facă rezervare. Venisem ca să vă conving că trebuie să plec.

– Bine, mîrîi directorul. Pleacă naibii de aici!

Centrul Medical Salmanyah
Manama, Bahrain

– Domnule doctor Rashid, mă bucur că v-aţi alăturat nouă şi aş vrea să aflu dacă vă putem ajuta cu ceva ca să vă instalaţi.

Asistenta pakistaneză tînără şi deşteaptă se dovedea plină de simpatie, în timp ce-l saluta pe noul medic. Se apropia sfîrşitul primei zile de lucru a lui Ahmed, iar acesta era mort de oboseală, dar nu avea timp de odihnă. Mai avea multe de făcut.

Ahmed bin Rashid se duse în parcarea aproape goală şi porni Nissan-ul rablagit care-i fusese oferit odată cu un apartament, cînd preluase slujba. Oamenii fratelui său avuseseră grijă de tot. Merse cu maşina spre blocul de locuinţe de pe Manama Cornishe şi parcă pe stradă, în apropiere de promenadă, de unde se vedea panorama golfului. Ahmed intră în clădire pe uşa de serviciu, care era descuiată. Luminile dinăuntru erau stinse. De îndată ce intră prin portic, o mînă îl înhăţă de umăr şi-l răsuci, ţinîndu-l strîns chiar deasupra cotului. Uimit, fără să vadă bine din cauza întunericului, Ahmed încercă să se elibereze, dar cel care-l ţinea era mai puternic.

– Vă rog să aşteptaţi o clipă, domnule doctor, zise o voce calmă.

Imediat după aceea, alte mîini îl percheziţionară cu îndemînare.

Se părea că individul fusese mulţumit. Strînsoarea încetă brusc, iar vocea glăsui din nou:

– Pe aici.

Cei doi indivizi o luară înainte. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, aşa că Ahmed se luă după siluetele pe care le vedea acum limpede. Inima începu să-i bată normal şi mulţumi în tăcere lui Allah că nu se făcuse de rîs şi nu se purtase ca o fetiţă speriată faţă de cei despre care presupunea că sînt spionii care se ocupau de el.

Ahmed merse după ei, trecu de o uşă şi ajunse într-o magazie întunecată din subsol. Acolo aşteptau alţi trei bărbaţi. „Acum începe totul“ , îşi zise el. Brusc, simţi cum îi trece oboseala.

Omul care-l înhăţase se întoarse către el şi-i zise:

– Bine ai venit, frate. Noi sîntem echipa ta. Pe mine mă cheamă Saif. Aşteptăm ordinele tale.

Bărbatul avea umeri laţi şi arăta ca un culturist. Ahmed presupuse că Said avea aproape treizeci de ani, ceea ce-l făcea – probabil – cel mai în vîrstă din grupul acela de tineri.

Ahmed îşi trase răsuflarea, dîndu-şi seama cu durere că, în ciuda faptului că era singurul amator din încăperea aceea, ceilalţi se aşteptau ca el să preia comanda, pentru că el trebuia să fie cel care-i conducea.

– De ce nu începem prin a-mi spune fiecare unde lucrează şi cum a ajuns să lupte pentru cauză?

Toţi erau sunniţi din Bahrain, dar nu din familiile cele mai bogate. Făceau parte din a doua pătură a societăţii bahrainiene, care avea dificultăţi în a urma vreo facultate bună şi care obţinea şi mai greu slujbe bune. Trei dintre ei făcuseră cursuri de pregătire religioasă în Riad, cu patru sau cinci ani înainte. Atunci fuseseră recrutaţi şi trimişi înapoi în Bahrain, unde atrăseseră alături de ei încă doi prieteni vechi.

– Sîntem o celulă mică, dar credem că există şi alte celule, zise şeful lor, Saif bin Razaq. Puterea noastră constă în felul în care ne-am infiltrat, adăugă el, arătînd către fiecare om în parte. Lucrăm la agenţia de turism din baza navală americană, la centrul de transfer al convorbirilor telefonice intercontinentale, la Ministerul Afacerilor Străine, la aeroport, iar eu lucrez într-un birou iranian de import/export, din Sitra. Este o acoperire pentru Forţele Qods.

– De ce vă asumaţi un asemenea risc pentru noi? Ce speraţi să obţineţi? întrebă Ahmed, străduindu-se să vadă figurile celor cinci fanatici, în lumina aceea slabă.

– Nu riscăm pentru dumneavoastră, domnule doctor, ci pentru Allah, răspunse încet Fadl, cel care părea cel mai tînăr dintre cei cinci. Noi dorim ca Bahrainul să facă parte din noua Islamia. Acum sîntem conduşi de o familie de sunniţi, dar care este ameninţată de majoritatea alcătuită de şiiţi.

– Iranul îi ajută pe şiiţi, adăugă Saif. Mullahii au jurat că vor alipi Bahrainul la Iran, aşa cum voia şahul să facă, acum treizeci de ani. Spun că vor să elibereze majoritatea şiită de opresiune, zise el şi scuipă pe podea, dispreţuitor. De aici vor ataca provinciile răsăritene ale statului Islamia, spunînd că vor să elibereze majoritatea şiită de acolo, dar dorind, în realitate, să pună mîna pe petrol.

– Iar dacă Bahrainul devine o parte a marii Islamia, noi, sunniţii, vom deveni o parte a majorităţii dintr-o mare naţiune musulmană, care poate să respingă armata iranienilor, îi completă ideea Fadl.

– Iranienii au o memorie foarte bună şi planuri cu bătaie lungă, răspunse Ahmed. Ei cred că, dacă aşteaptă şi ţin mîna întinsă, Bahrainul le va pica în palmă, ca o smochină coaptă care cade din copac.

– Nu, domnule doctor, nu plănuiesc să aştepte, zise Said, emoţionat. Asta-i ştirea pe care v-o aduc. Pregătesc ceva important, pentru luna primei Jamada[1]. Pentru aceasta au dezlănţuit exploziile astea în Manama, de care sîntem acuzaţi noi, spuse Said şi scoase un ziar american. Uitaţi-vă ce minciuni răspîndesc! „Este opera celulelor teroriste din Islamia“, asta spun!

– Ştii cu certitudine că exploziile au fost pregătite de iranieni? întrebă Ahmed, luînd exemplarul din *US Today*.

– Domnule doctor, după cum am spus, lucrez în clădirea în care se află compania sub care se ascunde al Qods, serviciul special iranian. Le repar copiatoarele şi imprimantele, adăugă el, zîmbind pentru prima oară. Uneori îi ajut să imprime, spuse Saif şi-i intinse lui Ahmed un teanc gros de hîrtii, puse într-un dosar roşu. Forţele Qods de aici vor să dezlănţuie alte explozii, atacînd marina americană. Apoi în prima Jamada plănuiesc o lovitură şi o răscoală populară, aşa cum au vrut să facă în anul 2001. Numai că de data asta cred că flota americană nu va fi aici, iar forţele iraniene vor putea să debarce imediat, ca să sprijine răscoala.

---

[1] În calendarul musulman există două luni cu numele Jamada sau Jumada, care corespund lunilor mai şi iunie din calendarul gregorian; deci prima Jamada înseamnă luna mai. (n.tr.)

– Flota americană nu va părăsi niciodată Bahrainul, mormăi dispreţuitor Ahmed şi deschise dosarul roşu. Navighează doar în apropierea Golfului.

– Domnule doctor, în ultimii ani americanii şi-au dus soldaţii şi navele în Liban, Somalia, Arabia Saudită, Afganistan şi Irak. Poate că iranienii ştiu că americanii plănuiesc să plece.

„Da, îşi spuse Ahmed. Poate că ştiu.“ Apoi zise:

– Saif, tu şi celula ta trebuie să aflaţi cînd şi cum plănuieşte al Qods să lovească baza marinei americane. Apoi se pregăti să plece şi adăugă: Nu putem permite ca iranienii să atribuie acest atac statului Islamia. Nu putem să le dăm americanilor un motiv ca să ne atace. Saif, află despre ce-i vorba, zise el, îndreptîndu-se spre uşă.

Apoi merse prin coridorul întunecat din subsol şi ieşi afară. Pe alee îl aştepta o motoretă.

Urcă pe motoretă şi-şi spuse că era mulţumit de calitatea oamenilor din celulă. La fel de încîntat era şi de prima sa ispravă ca spion. Avea să folosească relaţiile şi priceperea oamenilor săi pentru a face rost de informaţii pentru Islamia, pentru a-i dovedi fratelui său, Abdullah, că poate fi util. Dacă va putea dovedi că iranienii voiau să dea vina pe Islamia pentru atacul pe care aveau să-l îndrepte împotriva americanilor... nu, ar fi şi mai bine dacă ar putea să oprească atacul.

În timp ce mergea cu motoreta prin parcarea din spatele blocului de locuinţe, imaginea lui Ahmed apăru pe un ecran mic, în alb şi negru, dintr-o camionetă Bedford parcată pe cealaltă parte a străzii.

– Mulţumesc, doctore Rashid, şopti o voce, în limba engleză. Ne-am tot întrebat cine o să conducă celula asta, care lucrează pentru Riad. Domnului Douglas o să-i placă această informaţie.

1 FEBRUARIE

O casă de oaspeţi guvernamentală
Jamaran, Iran
(La nord de Teheran)

– Munţii Elburz sînt minunaţi sub zăpadă, spuse bărbatul în costum de culoare închisă.

– Da, domnule general. Munţii sînt minunaţi tot anul, răspunse clericul. Să stăm lîngă foc şi să bem nişte ceai fierbinte.

Cei doi se aşezară pe fotolii mari, lîngă căminul din piatră. Pe masa dintre ei se găsea un ceainic.

– Prima fază a Bazinului cu Peşti al Diavolului este completă. Pagina de web pro-Islamia a revendicat atacul, dar poliţia secretă din Bahrain crede că de vină sînt fraţii noştri şiiţi. Va începe să ia măsuri împotriva lor, raportă generalul.

– Foarte bine. Deci americanii vor crede că de vină este Riadul, iar califii din Bahrain îi vor învinovăţi pe şiiţi, zise clericul şi zîmbi. Foarte bine. Ce urmează?

– Vom completa Bazinul cu Peşti al Diavolului. Atunci armeanul şi şeful lui vor cere să se acţioneze împotriva Riadului, ca urmare a morţii atîtor bravi marinari, zise generalul, turnînd ceai atît pentru el, cît şi pentru cleric.

– Ai încredere în armean şi în şeful lui? Deplină? întrebă clericul.

– N-am încredere deplină în nimeni, replică generalul, zîmbind. Dar sînt creduli şi lacomi. Şi ştiu că am înregistrat întîlnirea cu ei, de aceea nu vor risca să ne înşele.

– Vei folosi irakieni în faza a doua? întrebă clericul, iar generalul dădu din cap. Irakienii s-au dovedit folositori?

– Da, însă prietenii noştri din Bagdad au greutăţi cu sunniţii şi kurzii. Unii dintre oamenii noştri cred că în curînd ar trebui să rupem legăturile cu Basra.

Clericul se ridică, aranjîndu-şi roba, şi se duse încet spre fereastră, uitîndu-se la molizii acoperiţi de zăpadă. Apoi se întoarse către general.

– Dumneata şi Forţele Qods aţi făcut foarte mult – şi foarte bine – pentru noi, de multă vreme: i-aţi izgonit pe israelieni din Liban, folosind Hezbollahul, treaba de la Buenos Aires şi tot ce-a făcut Mugniyah, incluzînd grupul lui Zawahiri în al-Qaeda, făcîndu-i pe americani să-l sprijine pe omul nostru şi să-l răstoarne pe Saddam, apoi guvernul din Bagdad... Dar marele tău plan este

mult mai complicat şi mai riscant. Sînt multe piese în mişcare, chiar în acest moment, probabil şi chinezii... adăugă clericul, numărîndu-şi mătăniile.

– Cu tot respectul, domnule, toţi ştiu că avem arme nucleare, spuse generalul, ridicîndu-se şi ducîndu-se către foc. Nu ştiu cîte avem şi unde le ţinem. Chiar dacă marele plan nu va avea succes, din cine ştie ce motiv, tot vom fi în siguranţă. Allah ne va ajuta.

Clericul dădu din cap şi zise:

– Cred că destinul nostru este să fim trimişii lui Allah, ca să-i unim pe şiiţi şi să le aducem o epocă de aur.

Clericului îi revenise entuziasmul. Se duse către comandantul Forţelor Qods şi-şi puse mîinile pe umerii generalului.

– Da, ai dreptate. Allah ne va ajuta.

Marina Statelor Unite,
Unitatea de
Sprijin Administrativ
Juffair, Bahrain

Brian Douglas merse cu maşina proprie – un Jaguar verde – din vila sa de pe plajă, în districtul Juffair, din afara oraşului, unde se afla ASU Bahrain – numele sub care era cunoscut cartierul general al Flotei a Cincea Americane. Zona de treizeci de hectare era înconjurată de un zid înalt, de culoarea nisipului. Un infanterist de marină, în uniformă de luptă, opri Jaguar-ul şi-l îndrumă pe Douglas spre banda de inspecţie a vehiculelor.

– Domnule, vă rog să deschideţi capota, toate cele patru uşi şi să vă îndepărtaţi de maşină, îi spuse o femeie din infanteria marină, înarmată cu o puşcă M-16, în vreme ce un alt soldat se apropia cu un cîine ciobănesc german.

În timp ce stătea deoparte şi privea cîinele care adulmeca prin Jaguar, Douglas auzi motorul unui elicopter care se apropia. Un Black Hawk de-un cenuşiu-mat ateriză pe heliportul aflat de cealaltă parte a zidului, provocînd o mică furtună de nisip lîngă terenul de fotbal.

După ce i se permise să plece, Douglas îndreptă maşina spre arcada din stucatură care alcătuia poarta principală. Aceasta arăta de parcă ar fi fost adusă acolo dintr-un decor hollywoodian pentru *Gunga Din.* Douglas îşi arătă ecusonul care-i fusese eliberat de

marină şi fu îndrumat către Clădirea Nr. 1, pe care scria, în jargonul tipic al marinei americane: „HQ-COMUSNAVCENT“[1].

Douglas abia apucase să se aşeze pe un scaun din sala de aşteptare, cînd un bărbat solid, într-o jachetă a aviaţiei marinei, năvăli în încăpere şi se repezi la el.

– Brian Douglas, mă bucur să te văd, bătrîne!

Cu părul său blond-roşcat, rar, şi cu figură de copil, individul nu avea înfăţişare de comandant al Flotei a Cincea.

– Intră, Bri. Aghiotant, adu-ne două căni mari cu cafea. Abia am venit cu elicopterul, după două zile petrecute la bordul lui *Reagan.*

Şeful biroului SIS intră în urma amiralului, în încăperea cît o peşteră.

– Îmi pare rău că nu te-am întîlnit de-o lună, dar am avut o sumedenie de şedinţe peste tot prin Golf. Am învăţat mai mulţi arbori genealogici regali în ultima săptămînă decît am făcut pe vremea cînd studiam istoria Europei, zise amiralul Adams, traversînd camera. Vino aici, să stăm la masa de şedinţe. Îl cunoşti pe N-2-ul meu[2], omul care se ocupă de informaţii, Johnny Hardy.

Cei trei se aşezară la masa lungă.

– Johnnie, l-am cunoscut pe Brian Douglas în 2003, în Zona Verde, pe vremea cînd eu eram detaşat la echipa CENTCOM din Irak şi-i vînam pe băieţii cei răi. Petreceam împreună în barul de la aeroport, după program. Are despre mine informaţii mult mai stînjenitoare decît o să aibă vreodată Serviciul de Informaţii al Marinei, aşa că, atunci cînd spune că vrea să mă vadă – aşa cum a făcut în dimineaţa asta –, intră fără nici o oprelişte. Am venit aici pentru tine. Tu eşti cel mai bun aliat care ne-a rămas. Nu-i aşa, Johnnie?

– Domnule amiral, mă bucur că aţi acceptat să mă vedeţi atît de repede, zise Douglas şi se uită la cana gigantică, în care cineva turnase peste cafea o cantitate mare de lapte.

---

[1] Prescurtare pentru Cartierul General Al Centrului Naval COMUS (n.tr.)

[2] În armata americană, fiecare funcţie este denumită printr-un cod, alcătuit dintr-o literă şi o cifră. (n.tr.)

– Eşti în Bahrain de ceva timp. Eşti un expert în problemele regiunii. Brian, de cîtă vreme eşti aici? Povesteşte-i lui Johnnie ce carieră ai avut, spuse amiralul, în timp ce se întindea spre tava cu prăjituri.

– Domnule, după cum ştiţi, am slujit aici ca agent în timpul primului război din Golf, apoi în Bagdad după al doilea război din Golf, după care m-am întors aici ca şef al Biroului SIS pentru Bahrain, Quatar şi Emiratele Arabe Unite. Am petrecut doisprezece ani în Golf, zise Douglas, încercînd s-o facă pe modestul.

– Probabil că vă place aici, în Bahrain, zise căpitanul Hardy, înmuind un pişcot în cafea.

Amiralul se grăbi să intervină:

– Multor oameni le place. Ce naiba, n-aş fi ajuns amiral dacă n-ar fi existat Bahrainul. Aici s-a inventat cuvîntul *amir*, care înseamnă cel care răspunde de *dhow*-uri. Indivizii ăştia navigau cu *dhow*-uri în Africa şi în India pe vremea cînd noi, anglo-saxonii, ne vopseam în albastru şi ne luptam cu romanii, zise Adams şi se uită spre Douglas, aşteptînd aprobarea acestuia.

– Cred că strămoşii mei, picţii, erau cei care se vopseau în albastru, dar aveţi dreptate, aici există o tradiţie străveche a navigaţiei. Să vă spun de ce am vrut să vă întîlnesc, domnule, zise şeful Biroului SIS, încercînd să aducă vorba spre ceea ce-l interesa.

– Da, Brian, ştiu că n-ai venit să discutăm despre istorie. Despre ce-i vorba?

Adams se aşează din nou pe scaunul din capul mesei şi se uită la oaspetele său.

– Am fost deja la ambasada dumneavoastră şi le-am povestit confraţilor mei de la agenţie, dar am dorit să vă anunţ şi pe dumneavoastră, spuse Brian Douglas şi scoase o hîrtie din buzunarul interior al costumului şi citi de pe ea. Surse SIS demne de toată încrederea ne-au dezvăluit că Forţele Qods iraniene au desemnat ASU-Bahrain drept ţintă pentru un atac în stil terorist, care va avea loc probabil în următoarele patru săptămîni. Sursele noastre ne-au

mai dezvăluit că Iranul plănuieşte să încurajeze o răscoală şiită în Bahrain, aşa cum a încercat să facă în 1996 şi 2001.

Douglas îi dădu hîrtia căpitanului Hardy, spunîndu-şi că supravegherea lui Ahmed Rashid fusese foarte rodnică.

– Interesant. Reprezinţi a doua organizaţie care-mi spune astăzi că mica mea bază de aici va fi ţinta unui atac. De aceea sîntem în stare de alarmă. Bineînţeles că am luat singur această măsură, imediat după atacurile de la Diplomat şi Crowne Plaza, spuse amiralul şi luă raportul de la ofiţerul său de informaţii. Dar Pentagonul pare să creadă că vom fi atacaţi de agenţi ai statului Islamia.

Agentul britanic tuşi şi sorbi din cana plină vîrf cu cafea cu lapte.

– Cu tot respectul pe care-l port Pentagonului, informaţiile noastre sînt că Teheranul intenţionează să credeţi că atacul va veni din partea Riadului. Riadul nu poate să organizeze un atac reuşit asupra ASU. Al Qods poate. Mai mult – şi în această privinţă ştim mai multe decît Washingtonul şi decît agenţia sa de informaţii de aici – avem toate motivele să credem că Islamia ştie că Iranul organizează astfel lucrurile încît Riadul să pară vinovat.

– Ei bine, indiferent cine ne va ataca, se pare că vom trece prin momente dificile. Domnule amiral, ne păzim foarte bine baza, spuse N-2.

– Poate că-i aşa, Johnnie, dar orice loc poate fi atacat. Pot să iau măsuri de protecţie suplimentare, dar singurul mod în care putem rezolva problema este să-i prindem înainte să lovească.

Amiralul se aplecă spre Douglas şi întrebă:

– Pot bahrainienii să facă asta? Tu şi agenţia noastră puteţi să-i găsiţi pe indivizi, indiferent cine sînt ei?

– Serviciul de Securitate din Bahrain este foarte bun, fiind pregătit de SIS, răspunse Douglas, zîmbind. Iar noi şi agenţia avem fiecare sursele noastre de informaţii. Dacă putem descoperi echipa care urmează să atace, bahrainienii o vor anihila.

– Mai am la dispoziţie SEAL şi o echipă antiteroristă a flotei, care le pot da o mînă de ajutor, zise Brad Adams şi se ridică de

pe scaun. Oamenii mei preferă să lupte, nu să adulmece prin Jaguar-urile diplomaţilor.

Brian izbucni în rîs. Adams îşi făcuse lecţiile. În timp ce se îndrepta spre uşă, amiralul îşi schimbă tonul şi stilul. Îi spuse încet lui Douglas:

– Nu trebuie să se întîmple aici ce s-a întîmplat la Bagdad. N-o să permit să mai avem soldaţi americani ucişi. N-am stat în Irak la fel de mult timp ca tine, dar îţi aminteşti de serile de la HTV, cînd beam ca să ne înecăm tristeţea, împreună cu băieţii de la agenţie şi de la trupele speciale. Am fost acolo doi ani şi am lucrat pentru insurgenţii sunniţi, încercînd să-i contracarăm pe iranieni.

– O adevărată tragedie, zise Douglas, clătinînd din cap şi uitîndu-se în podea.

– Da, a fost o tragedie, Brian. Cred însă că am făcut ceea ce trebuia. La naiba, toţi credeau că irakienii au arme de distrugere în masă. Dar, după ce am plecat, lucrurile au rămas tot încurcate. Şiiţii nu reuşesc să înăbuşe insurgenţa sunnită. Durează de ani de zile şi nu dă vreun semn că s-ar potoli. Probabil că în curînd kurzii îşi vor proclama independenţa şi atunci vom vedea ce va face Bagdadul împotriva lor. Irakul nu poate să dea libertate Kirkukului. Ce risipă de bani şi de oameni! Şi totul pentru ce? Pentru ca Iranul să poată spune guvernului irakian, ales în mod democratic, ce să facă? exclamă Brad Adams, care nu mai juca rolul de amiral american. Ascultă, Bri, trebuie să plec mîine pentru o săptămînă, la Tampa şi la Washington. Să plec sau crezi că atacul asupra bazei poate să aibă loc atît de iute?

– Brad, şi eu plec în noaptea asta la Londra. Credem că vom avea vreo două săptămîni liniştite. N-am descoperit nici urmă de Forţe Iraniene al Qods în oraş, am aflat doar ştiri. Dacă vom descoperi că lucrurile stau altfel, vom da alarma.

Douglas se gîndea că-i făcea plăcere să colaboreze din nou cu marinarul acela uriaş, care arăta ca un prunc. Tipul era un om de-o calitate deosebită şi dovedise în Irak că poţi să ai încredere în el şi că duce treaba pînă la capăt.

În timp ce Brian Douglas ieşea cu maşina pe sub arcada ce semăna cu un decor hollywoodian, un Humvee blindat se grăbi să blocheze ieşirea în urma lui. Infanteristul de marină ce ieşea din turelă roti mitraliera grea M-60 şi o aţinti asupra drumului de acces.

Capitol Hill
Washington, Departamentul Columbia

Russell MacIntyre coborî dintr-un taxi prăpădit în Delaware Avenue, în partea de nord a Capitol Hill, unde panta cobora lin către Union Station. Vremea era rece şi umedă, gata să ningă, aşa că MacIntyre nu arăta neobişnuit cu pălăria trasă pe ochi. Nici unul dintre cei care ieşeau pe uşa din spate a clădirii birourilor senatului nu se uita în jur, toţi se grăbeau spre staţia de metrou, să se ducă acasă sau să se oprească într-un bar încălzit.

MacIntyre intră pe uşa din spate din Hart Senate Office Building, cel mai nou dintre cele trei edificii care găzduiau personalul şi birourile comitetelor celor o sută de senatori ai Statelor Unite. Pe uşă scria: „Numai pentru personal“ . MacIntyre le arătă un ecuson celor trei poliţişti care stăteau lîngă magnetometru şi lîngă aparatul cu raze X.

– E în regulă, domnule, puteţi trece, spuse sergentul de culoare, făcîndu-i semn. Nu vă sinchisiţi dacă ţiuie.

Importanţa ecusonului consta în faptul că poliţiştii care îşi dădeau seama ce înseamnă se aşteptau ca purtătorul acestuia să fie înarmat şi ştiau că nu trebuie să ia măsuri. MacIntyre nu purta armă, deşi avea dreptul. Centrul de Analiză a Informaţiilor nu era o unitate de intervenţie, aşa că directorul adjunct considera că ar fi ciudat şi incomod să care cu el Glock-ul din dotare.

Intrase în Hart Building Senate Office prin uşa din spate, de la subsol, dar, în loc să ia liftul, MacIntyre deschise o uşă şi coborî pe scări. Cînd ajunse la nivelul următor al subsolului, intră într-un

coridor ce trecea printr-un labirint de ţevi care atîrnau de tavanul scund. Nu se afla în zona elegantă din Capitol Hill.

Cînd ajunse la jumătatea coridorului, se opri în faţa unei uşi pe care scria: „SH-B2-101“. Ridică telefonul prins în perete, dar, înainte să apuce să ducă receptorul la ureche, broasca uşii bîzîi, iar el deschise uşa. Înăuntru, în spatele unui birou, se afla o femeie care părea să aibă vreo şaizeci de ani, care-i zîmbi şi-i zise:

– Intră, Rusty. Senatorul te aşteaptă.

Biroul era elegant: lambriuri din lemn de culoare închisă, covor gros, de culoare cafenie, fotolii din piele verde, ornamente din bronz. MacIntyre îşi spuse că aşa ar arăta biroul lui Moş Crăciun dacă acesta ar deveni directorul Corporaţiei Polului Nord. De fapt, se afla în biroul secret al preşedintelui Comitetului Senatului pentru Informaţii Speciale, Paul Robinson. Fiecare senator important avea un birou secret, anonim, în care să poată lucra fără să fie deranjat de solicitanţi şi de reporteri şi în care se putea întîlni cu cineva fără să se noteze cine vine şi cine pleacă, fără să supravegheze nimeni cu cine se vede domnul senator. Şi mai era locul în care se primeau contribuţii pentru campania electorală de la lobbyştii care aveau vreun interes legat de activitatea comitetului. Robinson nu primea contribuţii de la nimeni care nu locuia în Iowa, statul său de baştină. Nici nu avea nevoie de donaţii. Nu avusese contracandidat la ultima sa realegere.

Robinson stătea lîngă un bar, pregătind două porţii de bourbon Wild Turkey. În timp ce-i întindea un pahar lui MacIntyre, zise:

– E frig afară? Încălzeşte-te.

Înainte să accepte băutura, MacIntyre scoase o hîrtie din buzunarul hainei şi o aşeză pe birou.

– Aveţi aici estimarea consumului de petrol al Chinei, pe care mi-aţi cerut-o.

Apoi trase o înghiţitură zdravănă din whisky-ul de Kentucky.

– Aţi avut dreptate. Consumă aproape la fel de mult ca noi. Au acum o mulţime de maşini. Şi o industrie ce se dezvoltă fără încetare.

Au doar cîteva contracte pe teremen lung, aşa că plătesc deseori preţurile cele mai mari de pe piaţă, aşa cum facem şi noi acum.

– Pentagonul e pornit împotriva Chinei. Din cauză că şi-au dezvoltat marina şi pentru că au exportat rachete în Islamia. Apropo, saudiţii au cumpărat rachetele, înainte să fie răsturnaţi, nu ceata care conduce acum Islamia. Serviciul de Informaţii al Apărării are o poveste plină de nepotriviri, despre o forţă expediţionară a Armatei Populare de Eliberare Chineze, care a fost trimisă în secret în Islamia.

Senatorul se întoarse spre el.

– Glumeşti? PLA în Arabia?

– Probabil că a glumit cineva cu Serviciul de Informaţii al Apărării, dar povestea asta este crezută la Pentagon. Totul e foarte confidenţial. Nu avem voie să vă informăm, nici pe dumneavoastră, nici Comitetul, spuse MacIntyre, urmîndu-l pe senator către două fotolii capitonate din piele, de lîngă imitaţia de cămin.

– Şi ce-i atît de important încît trebuie să ţinem o şedinţă particulară în seara asta, în loc să mă bucur de o recepţie plictisitoare organizată de Viitorii Fermieri Afurisiţi ai Americii? glumi senatorul.

– N-o să fiu aici în restul săptămînii. Mă duc la Londra, să văd dacă pot să aflu ceva de la verii noştri. E ceva care mă frămîntă, mărturisi MacIntyre şi sorbi ce mai rămăsese din Wild Turckey. În primul rînd, avem un secretar al Apărării, un om neînfricat, care povesteşte despre o sursă dubioasă a Serviciului de Informaţii al Apărării, care afirmă că manevrele marinei chineze din Oceanul Indian sînt un mijloc de acoperire a deplasării unei divizii de infanterie a Beijingului în Arabia Saudită – ah, Islamia.

– Chiar tu ai spus că Beijingul are nevoie de petrol. Însă nu văd Consiliul Shura din Islamia fiind de acord să le permită necredincioşilor să intre în preţiosul lor pustiu, zise senatorul, lăsîndu-se pe speteaza fotoliului.

– Nici eu. Mai mult, nici o altă sursă n-a remarcat o divizie chineză în mişcare. Dar despre asta putem spune încă multe. Numărul doi. Secretarul Conrad plănuieşte luna viitoare manevre gigantice, de desant maritim şi aerian, pe coasta egipteană a Mării Roşii.

Senatorul Robinson ridică din sprîncene.

– Numărul trei. Domnule senator, SIS-ul britanic tocmai ne-a anunţat că Iranul a provocat exploziile din Bahrain, nu Islamia, şi că iranienii vor să bombardeze baza noastră de acolo şi să dea vina pe Islamia. Mai vor să provoace un soi de răscoală printre şiiţii care reprezintă majoritatea în Bahrain. Regele din ţara aceea este sunnit, dar s-a străduit să colaboreze cu şiiţii, şi a făcut treabă bună. Numărul patru. Mult timp am crezut că noul guvern din Islamia este pe atît de rău pe cît crede toată lumea din Washington. Da, ştiu că unii dintre membrii lui au legături cu al-Qaeda, dar avem o sursă care susţine că plănuiesc alegeri naţionale adevărate, în anul viitor.

– Rusty, dacă pui toate astea în mixerul tău analitic, ce rezultă? întrebă senatorul Robinson, privind în pahar.

– Nu ştiu, iar acest lucru mă îngrijorează. Simt – aşa cum se spunea în filmele *Star Wars* – „că există o perturbare în Forţă", zise MacIntyre şi-şi agită degetele de la ambele mîini, ca şi cum ar fi conjurat Forţa.

– Ei bine, Obi-Wan, ce-ai de gînd să faci? întrebă senatorul, ridicîndu-se să umple paharele.

– Pentru început, o să zbor la Londra în seara asta, ca să văd dacă pot să aflu ceva. Cei de acolo ne spun mai multe cînd discutăm faţă în faţă, ne destăinuie lucruri pe care le-au aflat, dar pe care nu le pot trece într-un raport de informare, din diferite motive, zise MacIntyre, sorbind din bourbon. Se pare că au analişti mai buni decît noi. Vreau să aflu ce ingrediente folosesc ei, ca să le folosesc la micuţul nostru Centru de Analiză a Informaţiilor.

– Ideea de a te duce la Londra mi se pare bună, dar de ce nu te duci mai departe, să discuţi cu unii dintre prietenii noştri din Golf? Şi aceştia ştiu mai multe decît raportează în scris, spuse senatorul Robinson, aşezîndu-se în spatele biroului său. Pe de altă parte, există acolo un tip pe care aş vrea să-l cunoşti. Brad Adams conduce din Bahrain Flota a Cincea. A petrecut un an aici cu mine, în cadrul unui program de pregătire a ofiţerilor, pe cînd era căpitan. Am

păstrat legătura. E îngrijorat – la fel ca noi – din cauza conducătorilor civili de la Pentagon. O să-l anunţ că soseşti.

– Bine, răspuse Rusty, acceptînd ca drumul pînă la Londra să se transforme într-o călătorie mult mai lungă.

– Rusty, chiar crezi că acel Consiliu Shura din Islamia va ceda puterea unor oficialităţi alese în mod liber? Ce naiba, indivizii ăia au ucis o parte din membrii familiei regale a saudiţilor în timpul loviturii lor de stat. Unii dintre susţinătorii lor fac parte din al-Qaeda, au luptat împotriva noastră în Afganistan şi în Irak.

– Domnule senator, avem multe informaţii că există un conflict în Consiliul Shura între jihadişti, care vor să exporte revoluţia, şi cei care vor să modernizeze şi să democratizeze Islamia. Aşa se întîmplă întotdeauna într-o revoluţie. După un timp, se produce un conflict între revoluţionari, ca în cazul Revoluţiei Franceze, ca în cazul celei din Rusia...

Senatorul Robinson se uită la harta Orientului Mijlociu de pe perete şi gîndi cu voce tare:

– Ai dreptate, Rusty, a fost o lovitură de stat relativ nesîngeroasă. Nu există un şir de regalişti care-şi aşteaptă rîndul la ghilotină. Majoritatea saudiţilor au fugit în Statele Unite, cu avioanele lor particulare. Totul s-a terminat în trei zile, pentru că majoritatea soldaţilor saudiţi erau de partea revoluţionarilor. Pînă acum, tot ce au făcut ca să ne supere a fost să anuleze contractele noastre din domeniul apărării.

– Domnule senator, noi, Statele Unite, am îngheţat imediat după lovitura de stat conturile lor din băncile de aici şi am încetat să le livrăm piese de schimb pentru armele pe care le-am vîndut saudiţilor.

MacIntyre simţi că putea să fie sincer cu vechiul său şef şi continuă:

– Prin faptul că am stabilit un embargo economic unilateral asupra lor, am făcut să fie ilegală cumpărarea de petrol saudit de către companiile americane. Abia atunci arabii au naţionalizat în totalitate Aramco şi au reziliat contractele de vînzare de petrol în America. Ne-am făcut-o cu mîna noastră. Pe de altă parte, nici

guvernul saudit nu era foarte simpatic. Indivizii decapitau oameni, refuzau drepturi femeilor, au întemeiat tot felul de şcoli şi de fundaţii wahhabite[1] care aveau legături cu teroriştii, înainte de 11 septembrie şi chiar şi după aceea. Existau – literalmente – mai multe mii de prinţi regali saudiţi, iar corupţia era în floare.

– Rusty, ştiu toate astea, oftă Paul Robinson. Iar acum saudiţii de neam regal au locuinţe în cele mai frumoase zone din Los Angeles sau Houston. Aruncă în toate părţile cu bani şi se implică în politica americană. Sau ar trebui să spun că-i vorba de ceva mai mult decît o simplă implicare? Cei din familia Bush au fost întotdeauna în cîrdăşie cu cei din familia Saud. Nu poţi să faci un raport cu asemenea lucruri, Rusty, zise senatorul, ciocănind cu degetul în genunchiul lui MacIntyre, ca o ciocănitoare. Chiar în camera asta a fost unul dintre ticăloşii ăia exilaţi, acum două luni, şi mi-a spus că are douăzeci şi cinci de milioane de dolari într-un cont şi că o să mi-i transfere mie dacă o să susţin informaţii care să autorizeze o acţiune făţişă a Statelor Unite pentru răsturnarea regimului din Islamia şi pentru reinstaurarea regatului saudit.

Rusty fluieră, amuzat.

– La naiba, domnule senator! Ar fi trebuit să-l arestaţi pentru asta!

– Ştiu, dar n-am avut nici o dovadă, zise Robinson, rezemîndu-se de speteaza fotoliului.

– Şi ce-aţi făcut? întrebă Rusty.

Îl cunoştea pe Paul Robinson de şaisprezece ani, de cînd senatorul abia ales îl angajase în echipa sa, imediat după ce Rusty terminase facultatea la Brown. Senatorul era un om cinstit şi ura necinstea, fie ea intelectuală, financiară sau politică. Corupţia îl enerva într-un mod ieşit din comun. Robinson ajunsese să fie remarcat la nivel naţional în calitate de preşedinte al unui subcomitet care investiga frauda financiară din Statele Unite, în domeniul ipotecilor şi al subvenţionării construcţiilor de locuinţe.

---

[1] Wahabiţi – membrii unei mişcări de reformare a islamului, întemeiată de Muhammad ibn Abd al-Wahab (1703–1791), care spunea că toate inovaţiile aduse islamului după al treilea veac al erei musulmane trebuie eliminate. (n.tr.)

Senatorul Paul Robinson insistase să fie creat Centrul pentru Analiza Informaţiilor, pentru că spunea că el şi executivul nu primeau rapoarte oneste din punct de vedere intelectual. Cînd centrul începuse să funcţioneze şi directorul informaţiilor naţionale îl alesese pe ambasadorul Sol Rubenstein drept conducător al acestuia, senatorul îi spusese lui Rubenstein că numirea sa va fi confirmată mai iute dacă îl va alege pe Rusty în postul de prim-adjunct al IAC.

Cînd Rusty aflase, îl sunase pe senator ca să-i mulţumească, dar îi spusese în glumă:

– Ştiţi că mi-am făcut bine treaba. Ca răsplată, mi-aţi redus salariul cu două treimi.

– Nu mă lua cu chestii din astea, Rusty, îi replicase Robinson. Banii nu contează. Nici pentru tine, nici pentru mine. N-au contat niciodată. E vorba de o guvernare cinstită. Mă simt ca Diogene[1] cînd încerc să găsesc pe cineva dornic să facă o analiză corectă a informaţiilor. Tu eşti omul de care am nevoie.

Rusty ştia că senatorul n-ar lăsa nepedepsită o încercare de mituire, cum fusese cea a sauditului.

– Russell, n-am telefonat la FBI ca să-l reclam pe ticălos. Dar am strecurat un amendament în proiectul de lege privind diferite măsuri pentru buget, prin care se cerea Departamentului Trezoreriei să blocheze toate conturile familiei regale saudite pînă cînd Trezoreria va completa un raport amănunţit prin care să ne informeze dacă acele fonduri sînt cu adevărat personale sau pot fi considerate proprietatea naţională a poporului din ţara aceea. Am stabilit o perioadă de o sută optzeci de zile pentru elaborarea raportului, iar perioada respectivă poate fi prelungită la solicitarea oricărui preşedinte al oricărui comitet cu jurisdicţie relevantă în această problemă, povesti senatorul, cu un surîs ca al pisicii din Cheshire[2]; senatorul era un maestru în probleme legislative. Aşa l-am ajutat. Pe tine

[1] Aluzie la povestea din Antichitate, despre Diogene care umbla în plină zi cu o lumînare aprinsă, încercînd să găsească un om cinstit. (n.tr.)

[2] Personaj din *Alice în Ţara Minunilor*, de Lewis Carroll (n.tr.)

cum pot să te ajut, Rusty, ca să pleci binedispus în Europa şi în Orientul Mijlociu?

– Nu în felul acesta, domnule senator, răspunse Russell, înveselit de manevra legislativă a lui Robinson. N-am mai fost de mult în zona Golfului. Ce puteţi să faceţi, domnule? Să fiţi cu ochii în patru şi cu urechile ciulite, mai ales în privinţa prietenilor noştri din armată.

MacIntyre se ridică şi se duse să-şi ia pardesiul, care rămăsese pe canapea.

– Şi păziţi-mi spatele.

– Întotdeaua fac asta, Rusty.

Cei doi îşi strînseră mîinile, apoi se îmbrăţişară.

– Toate urările mele de bine încîntătoarei tale soţii, adăugă senatorul, zîmbind.

– Ar fi cazul să-i dăruiesc ceva. Probabil că în clipa asta stă în maşină, îngheţînd de frig, aşteptînd să mă ducă la Dulles, zise MacIntyre, îndreptîndu-se spre uşă.

– Atunci ia-o la picior, băiete, spuse senatorul. Du-te, du-te. Să nu laşi niciodată o femeie frumoasă să te aştepte în frig.

Sarah era rece şi distantă în momentul acela. Drumul parcurs împreună către aeroportul Dulles fusese mai tensionat pentru MacIntyre decît negocierea cu serviciul de informaţii brazilian (pe care o dusese cu trei luni în urmă, în speranţa că va afla ce ştie una dintre agenţiile de frunte ale spionajului din America de Sud despre prezenţa Hezbollahului în „zona triunghiulară“ de lîngă Uruguay).

– Nu-mi pasă că slujba ta nu-ţi permite să mergi la cină cu prietenii noştri sau că nu vei fi aici cînd va sosi fratele meu, adică mîine. Numai că nu-mi place să fiu anunţată în ultima clipă, zise Sarah, strîngînd cam prea tare volanul. Ştiu că slujba ta nu-ţi permite să-mi spui întotdeauna de ce, şi accept că-i mai importantă decît munca mea, dar...

– Scumpo, n-am spus niciodată că slujba mea e mai importantă. Ceea ce faci tu pentru refugiaţi reprezintă, uneori, o problemă de

viaţă şi de moarte, spuse MacIntyre, regretîndu-şi vorbele de îndată ce le rostise; apoi îşi pipăi buzunarele, căutîndu-şi paşaportul. Numai că, pe lîngă păstrarea secretului, slujba mea mai implică şi o anumită imprevizibilitate, o oarecare spontaneitate. Dacă mi-aş fi amintit că fratele tău soseşte mîine în oraş, aş fi întîrziat călătoria cu o zi. Ştii că ţin la Danny. Şi dacă aş şti în mod cert cînd o să mă întorc, ţi-aş spune, dar călătoria asta nu are un sfîrşit prea clar, zise el, găsindu-şi paşaportul diplomatic negru, uzat, în servieta nouă pe care i-o dăruise mama sa de Crăciun.

– Nu-i nimic, Rusty, spuse soţia lui, uitîndu-se la el şi ignorînd traficul. Numai că o să plec duminică în Somalia. Aşa că am dus pisica la Max şi Theo, iar tu va trebui să-ţi aminteşti ca la întoarcere să te duci la ei şi să-l iei pe domnul Hobbs. Apoi va trebui să-l hrăneşti şi să nu-l laşi flămînd, aşa cum ai făcut vara trecută, cînd am fost în Sudan.

Domnul Hobbs era pisica lor şi surogatul lor de copil, un lucru care părea s-o facă fericită pe Sarah. Cînd Rusty încercase s-o silească să decidă că-i cazul să aibă şi ei un copil adevărat, ea îi atrăsese atenţia că era nevoie să facă ceva atît în privinţa programului lor de călătorii, cît şi a orarului lui de lucru.

– Nu poate să fie doar treaba mea să cresc copilul nostru, aşa cum numai eu am grijă de domnul Hobbs. În cazul copilului trebuie să fie o responsabilitate egală.

El acceptase ideea, dar nu vedea cum putea să-şi lase slujba pentru una de treizeci de ore pe săptămînă, într-un loc plictisitor precum Brooking sau RAND. Slujba sa era prea importantă şi existau prea puţini oameni care ştiau s-o facă. Iar mintea i s-ar deregla complet dacă ar scrie monografii foarte inteligente, pe care nu le-ar citi nimeni.

Da, îşi dorea un copil, copilul lor. Sarah încheia întotdeauna discuţiile acelea cu o declaraţie neconvingătoare:

– Nu înseamnă că mariajul nostru reprezintă un eşec dacă nu avem un copil. Eu nu sînt ca mama mea, şi n-am nevoie să procreez

ca să-mi justific spaţiul pe care-l ocup pe planetă. Crede-mă, există prea mulţi oameni şi fără contribuţia noastră.

Aşa că el cumpăra jucării pentru Sarah şi pentru pisică din magazinele din aeroporturile din întreaga lume, fără ca acestea să fie prea apreciate de vreunul din ei.

Sarah trecu pe lîngă maşinile parcate pe trei rînduri, pe lîngă taxiuri şi pe lîngă maşini de poliţie şi ajunse la zona de plecare de pe Dulles, la intrarea din Virgin Atlantic. Porni apoi luminile de avarie şi coborî din automobil, ca să-l îmbrăţişeze, în timp ce poliţistul aeroportului răcnea:

– Mută-ţi maşina, cucoană!

– Să fii atent şi să fii cuminte, indiferent unde o să te duci, spuse Sarah, după ce-l sărută, iar respiraţia lor ridică două coloane de aer fierbinte în frigul nopţii.

– Londra e un loc sigur, de cînd cu atentatele din 2005, încercă el s-o liniştească.

Femeia îi puse degetul pe buze, ca să-l facă să tacă, apoi îşi strecură mîna în buzunarul hainei lui.

– Ai auzit ce ţi-am spus, domnule, spuse ea, după care îi zîmbi călduros poliţistului aeroportului şi urcă în maşină.

Rusty îi făcu semn cu mîna, sperînd că-l vede în oglinda retrovizoare. Apoi îşi căută ecusonul, ca să treacă de pază. În buzunarul hainei găsi mai întîi un teanc de cărţi de joc şi un bilet pe un post-it galben: „Trebuie să exersaţi trucul cu cărţile, pentru spectacolul de caritate al IAC. Drum bun, şefule, Debbie“.

După ce trecu pe lîngă şirul de oameni care aşteptau să fie verificaţi de forţele de pază ale aeroportului, MacIntyre se duse la Red Carpet Club, să aştepte îmbarcarea. Se aşeză la bar şi desfăcu pachetul de cărţi de joc. Îşi dădu seama că, într-un fel, în timpul călătoriilor uita de toate tensiunile dintre el şi Sarah. Simţea deja că muşchii i se relaxaseră. În timp ce amesteca teancul de cărţi pe care i le strecurase Debbie în buzunar, Rusty se uită la ecranul cu plasmă al televizorului, urmărind CNN-ul. Secretarul Apărării, Henry Conrad,

ţinea un discurs în Dallas, la Asociaţia Veteranilor Războaielor din Străinătate. MacIntyre îl rugă pe barman să dea sonorul mai tare.

– ... De pe vremea întîlnirii lui Franklin Roosevelt cu familia regală saudită, la bordul crucişătorului USS *Quincy*. Cei care i-au înlăturat pe saudiţi de la putere sînt asasini al-Qaeda. Ei plănuiesc să-şi răspîndească guvernarea jihadistă în toată regiunea, amenin-ţîndu-i pe aliaţii noştri din Egipt, Bahrain şi din alte ţări. Am un mesaj pentru ei. Statele Unite ale Americii nu le vor permite niciodată să facă vreun rău aliaţilor noştri şi vor acţiona pentru restaurarea legii şi ordinii în peninsula saudită.

Mulţimea din Dallas izbucni în urale. Pe aeroportul Dulles, Rusty MacIntyre tăie cărţile şi comandă un Wild Turkey.

4
4 februarie

Hotelul Burj al Arab
Dubai, Emiratele Arabe Unite

Kate Delmarco, reporter la *New York Journal*, luă un taxi pînă la cel mai înalt hotel din lume, o clădire care avea forma pînzei unui *dhow* gigantic şi care se afla pe o insulă artificială, la o sută de metri de coasta Dubaiului. Cînd ajunse acolo, nu intră în hotel, ci urcă într-o trăsură, care se întoarse pe digul scurt care lega insula de ţărm, apoi trecu pe lîngă Wild Wadi Water Park, apoi spre un doc, de unde mici *dhow*-uri acţionate electric plecau pe canale, către hotelul din apropiere şi către complexul comercial. Cînd ajunse la *souk*[1]-ul cu aer condiţionat, urmă indicatoarele din magazin, pînă cînd ajunse la un restaurant italian.

Deşi îşi avea reşedinţa în Dubai, cea mai bună sursă de informaţii din regiune era prietenul ei Brian Douglas, diplomatul care lucra la ambasada britanică din Bahrain. Ea ştia că individul nu era doar şeful secţiei regionale pentru afacerei energetice, aşa cum era trecut în lista angajaţilor ambasadei. Dar, în ciuda unor plimbări nocturne pe mare, la bordul navei lui, *Bahrain Beauty*, o barcă lungă de 11 metri, Douglas nu-şi dezvăluise adevărata ocupaţie. Nu recunoscuse niciodată că ar avea altă slujbă. În urmă cu o săptămînă, o sunase şi-i sugerase, într-un mod destul de criptic, că ar trebui să întîlnească „un prieten al lui din Dubai". Iar Kate era pe cale să facă exact ce-i sugerase.

---

[1] Cuvînt arab care înseamnă tîrg, piaţă, complex comercial. (n.tr.)

La bar o aştepta Jassim Nakeel, descendentul uneia dintre familiile care construise oraşul nou Dubai, ridicînd turnuri pentru birouri, insule lîngă ţărm pentru vile şi blocuri de locuit, parcuri tematice pentru turişti. Nu purta îmbrăcăminte arabă tradiţională, ci arăta ca teleportat din Malibu sau din Laguna Beach.

– Ţi-ai închipuit că o să-mi placă un restaurant italian pentru că mă numesc Delmarco? zise ea, în timp ce bărbatul o conducea la o masă de la balcon.

Kate Delmarco arăta ca şi cum familia ei ar fi venit din sudul Italiei, pentru că avea pielea uşor măslinie şi păr lung, negru. Cu toate că urma să împlinească patruzeci şi cinci de ani în curînd, Kate arăta bine şi avea un farmec tipic mediteraneean. Reuşise să fie obţină o invitaţie permanentă şi putea să se ducă la grajdurile regale ca să călărească de cîte ori avea chef. Acest lucru devenise pentru ea un adevărat ritual de sîmbătă dimineaţă.

– Nu, m-am gîndit că o să-ţi placă localul ăsta pentru că de aici se vede foarte bine spectacolul de lumini al hotelului Burj al Arab pe timp de noapte, zise Nakeel, oferindu-i lui Kate un scaun, de unde vedea hotelul ca o pînză gigantică de corabie. În afară de asta, au o listă de vinuri grozavă.

– Listă de vinuri! Există ceva în Dubai care să fie arab? Liste de vinuri, parcuri tematice, blocuri imense pline cu europeni, tu în costum Armani.

Kate se opri, pentru că hotelul Burj devenise purpuriu, pe o faţă a turnului străluceau stele, apoi pe alta, după care clădirea căpătă culoarea roz.

– Dubai este centrul noii lumi arabe, o lume îndrăzneaţă, priceputa la afaceri şi cosmopolită, zise Nakeel, luînd lista de vinuri. Pentru majoritatea europenilor, e mai convenabil decît sudul Franţei şi oferă mult mai multe distracţii. În afară de asta, în această perioadă a anului e răcoare. Barolo 1999, îi zise el chelnerului, fără s-o consulte pe Kate. După ce s-a întîmplat la Riad, majoritatea companiilor transnaţionale şi-au mutat birourile regionale în Dubai.

E un loc sigur, modern şi eficient. În plus, aici nu există impozite. Tuturor le place aici.

Kate se încruntă şi spuse:

– Da, dar nu-i cam prea apropiat de *vechea* lume arabă? De Islamia, de Iran? Din barul aflat în vîrful Turnului Dubai se pot vedea luminile de pe platformele iraniene de extragere a petrolului, exclamă ea şi înfipse furculiţa într-un ardei din farfuria cu *antipasto*[1] care-i fusese pusă în faţă.

– Da, din cauza asta sîntem îngrijoraţi un pic, replică Nakeel, lăsînd meniul pe masă. De aceea am dorit să discut cu tine.

– Sînt numai urechi.

– De generaţii, mollahii din Iran doresc să unească lumea şiită într-un singur stat, condus de la Teheran sau de la Qom, sediul liderilor lor religioşi, începu Nakeel. Imediat după ce au ajuns la putere, în 1979, au început să agite şiiţii din Irak, care erau majoritari acolo. De aceea i-a atacat Saddam în 1980.

– Da, e posibil, mormăi Kate, rupînd o bucată de pîine. Sau poate a vrut să le înhaţe zona plină cu petrol cît timp erau încă slabi, adică imediat după prăbuşirea şahului.

– Important este că au murit aproape un milion de oameni, continuă Nakeel, în războiul acela care a durat peste opt ani şi pe care nu l-a cîştigat nici una din părţi, care au abandonat lupta, epuizate. După cincisprezece ani, armata Statelor Unite a intervenit şi l-a învins pe Saddam în trei săptămîni. După încă trei ani, şiiţii au ajuns la conducerea Irakului, sub îndrumare iraniană. Washingtonul a făcut ce-şi dorea Teheranul. În timp ce atenţia americanilor era îndreptată asupra maşinilor-capcană din Bagdad, iranienii au construit în secret arme nucleare, negînd însă acest lucru şi făcîndu-i pe europeni şi pe americani să creadă că mai au vreo cinci ani pînă vor reuşi să obţină o bombă.

Kate părea plictisită de ceea ce auzea.

---

[1] Diferite gustări, tipic italiene, care se servesc la începutul mesei. (n.tr.)

– Jassim, asta-i versiunea ta despre istorie. Eu cred că am împiedicat Irakul să fabrice iarăşi arme de distrugere în masă şi am introdus acolo democraţia. Democraţia înseamnă conducerea de către majoritate, deci în Irak conduc şiiţii, dar asta nu înseamnă că Iranul conduce Irakul. Ce noutăţi ai?

– Paşii următori, Kate. Sînt pe cale să fie făcuţi.

Bărbatul gustă înghiţitura de Barolo pe care i-o oferise chelnerul, pentru a verifica vinul, apoi dădu din cap, făcînd semn să-i fie umplut paharul doamnei.

– Acum doresc ca majoritatea şiită din Bahrain să preia puterea şi să faciliteze activităţile iranienilor în tot Golful. Chiar crezi tîmpenia aceea a Pentagonului că Islamia se află în spatele exploziilor din Bahrain?

– Eu nu cred, dar redactorul meu şef crede. Mi-a respins articolul în care condamnam Teheranul şi a pus în locul lui unul scris de reporterul nostru de la Pentagon, în care condamna Riadul, recunoscu Kate.

– Secretarul Apărării, Conrad, condamnă Riadul din ziua în care au fost izgoniţi saudiţii, zise Nakeel şi o privi pe Kate în ochi, apoi adăugă încet: Noi credem că domnul Conrad e pe lista de plată a saudiţilor.

– Noi? Care noi? Conducerea investiţiilor imobiliare din Dubai? replică imediat Kate. Sau mai ai şi altă slujbă?

Bărbatul ignoră întrebarea.

– Kate, dacă vrei să scrii un articol pe care redactorul tău şef să nu-l poată refuza, discută cu prietenii mei din Bahrain.

În timp ce Nakeel vorbea, Burj al Arab şi hotelul de lîngă el, care avea forma unui val gigantic, fură acoperite de o galaxie de stele sclipitoare, produse de focurile de artificii ce erupseseră de pe acoperişurile lor, iar în difuzoarele din *souk* se auzea *Rocket Man*.

– Am bilet mîine după-amiază, la Gulf Air, răspunse Kate, dar îţi mulţumesc pentru sfat.

– Bine, atunci îţi sugerez să iei un interviu cuiva din echipa de investiţii imobiliare din Dubai, zise bărbatul, zîmbind, în timp ce

chelnerul aduse *scallopipini* de vită pentru el şi file de porc la grătar, pentru ea.

În difuzoare se auzea formaţia Abba.

5 FEBRUARIE
Hotelul Ritz-Carlton
Manama, Bahrain

– Nu vă e frică să staţi într-un hol de hotel din Bahrain, domnişoară Delmarco? întrebă Ahmed, în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa ei în cafenea.

Bărbatul purta o bluză albastră şi pantaloni de culoare kaki. Arăta ca un asistent tînăr, slăbuţ al unui profesor american.

– Ar trebui să-mi fie, domnule doctor? replică ea, în timp ce-i întindea mîna, dorind să vadă dacă avea să i-o strîngă; bărbatul i-o strînse[1].

– Poate că da. Au murit mulţi oameni în hotelurile Diplomat şi Crowne Plaza. Nu de mîna celor din Islamia, aşa cum susţine ziarul dumneavoastră, spuse el iute, în timp ce-şi găsea locul pe scaun.

– Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să vă întîlniţi cu mine, domnule doctor Rashid. Ştiu că sînteţi ocupat la spital şi... în alte părţi, zise ea, aprinzîndu-şi o ţigară. Am discutat astăzi în baza navală cu un ofiţer din Serviciul de Informaţii al Marinei americane, şi el mi-a spus că Riadul se află în mod sigur în spatele acestui act de terorism, care face parte dintr-un plan de izgonire a marinei americane din Bahrain.

– Ar trebui să interzicem fumatul în Bahrain, glumi Ahmed. Şi minciunile. Ar trebui să aveţi surse de informaţii mai bune decît individul acela din Serviciul de Informaţii al Marinei.

– Fiecare are viciile sale, replică ea, stingînd Kentul după două fumuri. Se pare că viciul căpitanului este să agaţe ziariste. Ne

[1] Bărbaţii musulmani nu strîng mîna unei femei şi nici n-o privesc în ochi în timp ce-i vorbesc. (n.tr.)

întîlnim la cină, în seara asta. Care-s viciile dumneavoastră, domnule doctor?

– Sînt înnebunit după serialele de comedie americane, răspunse el, zîmbind. Familia mea n-o să înţeleagă niciodată asta. Aţi urmărit *Frasier?*

Kate îşi spuse că Ahmed avea un zîmbet cald, sincer, iar spionajul reprezenta pentru el o a doua carieră. Cu toate că-l simpatiza pe Brian Douglas, era sigură că va obţine mai uşor informaţii de la doctorul acela cumsecade.

– *Frasier?* Dar dumneavoastră nu sînteţi psiholog, ci cardiolog. Vă ocupaţi de inimi. Sau vă ocupaţi şi de mintea oamenilor? întrebă ea, făcîndu-i semn chelnerului.

– Domnişoară Delmarco, unii oameni încearcă să sădească frica în minţile americanilor, dar America nu are de ce să se teamă de noul nostru guvern din Islamia. Noi am înlocuit o guvernare coruptă, nedemocratică şi am pus în locul ei una care-i mai conformă cu tradiţiile şi credinţele poporului nostru. Continuăm să vindem petrol pe piaţa mondială. Nu-i atacăm pe americani. De ce nu ne lăsaţi în pace? întrebă el, apelînd din nou la zîmbetul acela încîntător de copil.

– Noi am înlocuit, domnule doctor? Credeam că sînteţi un medic care, întîmplător, are un frate ce ocupă o poziţie importantă în Riad, un frate de care v-aţi înstrăinat, după cum m-a asigurat ataşatul de presă de la Ambasada Islamiei. Ce înseamnă că v-aţi înstrăinat? întrebă ea, scoţînd aparatul digital de înregistrare.

– Pot să vă spun pe nume? întrebă el, iar ea dădu din cap. Kate, să terminăm cu prefăcătoriile. Mi s-a spus să am încredere în tine şi ţie ţi s-a spus acelaşi lucru. Cunosc familia Nakeel de douăzeci de ani. Părinţii mei aveau o casă de vacanţă în Spania, lîngă casa lor de vacanţă. Mulţi oameni din noul guvern n-ar discuta cu un reporter american, cu atît mai puţin cu o femeie reporter. Dar eu discut, pentru că vreau să ajut acest guvern. Te voi ajuta să vezi adevărul, presupunînd că-l vei transmite mai departe. Scuză-mă, trebuie să răspund, zise Ahmed, ducînd telefonul celular la ureche.

Kate sorbi din cafea, încercînd să audă ceva din ce i se spunea lui Ahmed. Bărbatul se schimbase la faţă, părea îngrijorat, chiar speriat.

– Îmi cer scuze. Trebuie să mă întorc la secţia de terapie intensivă. Putem să ne întîlnim mîine? Pot să te sun? întrebă el, punînd pe masă nişte dinari bahrainieni.

Kate zîmbi şi-i întinse cartea ei de vizită, cu numărul telefonului ei celular din Dubai.

– Oricînd doreşti, doctore.

Apoi el plecă, iar Kate Delmarco închise reportofonul şi se întrebă ce se putuse întîmpla la secţia de terapie intensivă, de-l îngrozise pe tînărul acela încîntător.

Ahmed nu mai umbla cu Nissan-ul cel rablagit. Folosise banii daţi de organizaţie ca să-şi cumpere ceva mai pe placul său. Noul BMW 325 al lui Ahmed Rashid putea fi parcat în faţa intrării în hotel, datorită unei mici donaţii pe care o făcuse portarului, dar în momentul acela nu se vedea nicăieri. Un tînăr în uniformă de valet alergă spre el, cu cheile în mînă.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar a trebuit să mut maşina. E imediat după colţ. Vreţi să v-o aduc sau vă conduc la ea?

Ahmed, nerăbdător, dădu din mînă şi zise:

– Să mergem!

Valetul dădu din cap şi o luă din loc, urmat de Ahmed. Apoi dispăru după colţul clădirii. Ahmed văzu maşina, în timp ce trecu de colţul hotelului. Se întrebă unde dispăruse valetul, apoi zări ceva în dreapta sa. Întoarse capul şi îl văzu pe valet, care întinsese mîna spre el. Nu ţinea cheile, ci ceva mare, negru, metalic. Ahmed îşi dădu seama că-i un pistol. Apoi valetul se împletici brusc, căzu în genunchi, după care pică pe caldarîm, cu faţa în jos. Iar Ahmed îl văzu pe Saif, care răsufla greu, cu ochii mijiţi.

Ahmed se uită în jos, la valet. Avea înfipt un cuţit în ceafă, iar sîngele i se scurgea din rană, pe uniformă şi pe asfalt. Lui Ahmed îi trecu prin minte că Said îşi cunoştea meseria: valetul – sau ce-o fi fost – era deja mort în momentul în care atinsese solul.

– E iranian, zise Saif. Din Qods. Te urmăreşte de două zile. Aştepta o ocazie potrivită.

„Iar tu îl urmăreai pe el, îşi zise Ahmed. Sau pe mine."

– Mulţumesc, spuse simplu Ahmed, sperînd că vocea nu-i dezvăluia şocul prin care trecuse.

– Du-te, zise Saif. O să curăţ pe aici şi o să te urmez.

Ahmed urcă în BMW-ul său şi pătrunse imediat în traficul din Manama, încercînd să-şi stăpînească emoţia, dar copleşit de un simţămînt de vulnerabilitate şi de groază. Ce s-ar fi întîmplat dacă Saif n-ar fi fost acolo? De cît timp plănuiau iranienii să-l omoare? O să încerce din nou? Fusese un prost, fusese un spion amator. Ahmed clătină brusc din cap, refuzînd să se lase cuprins de teamă. Nu avea timp de aşa ceva. Nu acum. Fratele său înfrunta aşa ceva în fiecare zi. Acum venise rîndul lui. Foarte bine.

Mări viteza şi se strecură prin şuvoiul de maşini al după-amiezii, îndreptîndu-se spre sud, către Sitra, zona industrială de lîngă rafinărie. Peste cincisprezece minute, luă un telefon celular de pe suportul său dintre scaunele din faţă şi apăsă butonul care apela un număr preînregistrat.

– Sînt la două străzi, spuse el, apoi închise.

În timp ce BMW-ul albastru se apropia de faţada depozitului, în aceasta se deschise o uşă metalică, care se închise de îndată ce Rashid intră înăuntru. Doctorul urcă în grabă scara din interiorul depozitului şi se duse la un birou ce avea uşa spre intriorul întunecos al clădirii.

– Fadl, ai folosit codul de urgenţă, zise Ahmed, în timp ce intra pe uşă. Ce înţelegi prin urgenţă?

– Dispozitivul pus de Saif în biroul Forţelor Qods... l-a pus la imprimanta lor... l-am descărcat acum două ore...

Fadl era tulburat. Îi întinse o hîrtie lui Ahmed bin Rashid.

Ahmed luă hîrtia şi-l privi cu atenţie pe Fadl. Era convins că emoţia tînărului nu avea nici o legătură cu ceea ce se întîmplase la hotel. Fadl nu ştia nimic. Ahmed decise să privească lucrurile în acest fel. Se uită la hîrtie.

– Nu înţeleg nimic, Fadl. Ce-ar trebui... zise Ahmed, examinînd ceea ce arăta ca un fel de mesaj.

Fadl veni lîngă el, îi arătă un paragraf din partea de jos a paginii şi i-l citi:

– „Echipa Kerbela se va duce la locul stabilit pînă la ora 16 în această zi, va urca la bord şi va prelua nava fără să provoace alarmarea pazei şi va începe să navigeze nu mai tîrziu de ora 17.30. Jamal 2157 va înainta în mod normal pînă la geamandura roşie numărul doisprezece, apoi se va întoarce spre nord cu viteză maximă spre ASU. Se va apropia de distrugătoare, dacă-i posibil, sau se va îndrepta spre uscat, apoi va declanşa explozia."

Medicul se uită la tînărul din faţa lui.

– Ce înseamnă asta, Fadl? Cine-i Jamal 2157? Îl cunoşti? Cît despre Kerbela... de ce ar trebui să-mi pese de un lăcaş sacru şiit din Irak?

Uşa se deschise şi Saif intră în încăpere.

– *Jamal* nu-i o persoană, frate Ahmed. E o navă japoneză pe care-i pictat numărul 2157. Membrii Qods au dus în după-amiaza asta două camioane la un chei din Sitra. Taha, din grupul nostru, i-a urmărit. A spus că iranienii erau însoţiţi de nişte irakieni. A mai spus că indivizii au luat două bărci din port, cu care s-au dus la navă, acum o oră. În acest moment, Taha e pe un acoperiş de lîngă port şi continuă pînda.

Ahmed înghiţi în sec.

– Să văd încă o dată mesajul. Ce fel de navă e aceea? Ce aduce în Bahrain, explozibili?

– Ce fel de navă? Taha spune că-i foarte mare, îi răspunse Saif.

Ahmed se uită în birou, care era plin cu cărţi, cutii şi hîrtii.

– Calculatorul ăsta e conectat la internet?

Tastă „www.google.com" , apoi "Jamal 2157" . După douăzeci de secunde, ecranul se schimbă şi apăru o pagină de internet. Ahmed alese prima listă. Apăru o altă imagine, fotografia unui vapor mare, cu cinci sfere pe punte. Pe o latură a navei colorate în roşu era scris cu litere albe: „LNG[1] *Jamal*".

[1] LNG – Liquefied Natural Gas –, navă pentru transportul gazului lichefiat (n.tr.)

– Allah să ne ajute! gemu Ahmed. Gaz natural lichefiat! Unde-i nava acum?

– Taha spune că-i la ţărm, legată de un fel de doc plutitor special. O să-l sun.

Saif schimbă iute cipul SIM din spatele telefonului şi formă un număr. Apoi şopti cîteva cuvinte în receptor. Ascultă un timp, apoi închise repede telefonul.

– Au început să mute nava, să dezlege parîmele. N-au descărcat explozibili în Bahrain. Taha crede că, dimpotrivă, indivizii au dus explozibili pe navă. Oamenii din Forţele Qods au părăsit vaporul, lăsîndu-i pe irakieni la bord.

Fadl luă o hartă maritimă de pe peretele biroului şi o aşeză pe masă, în faţa lui Ahmed.

– Uite unde se află acum, zise Fadl, arătînd şenalul de ieşire de la rafinăriile din Sitra.

Ahmed se uită la hartă şi văzu un triunghi roşu, cu însemnul R-12, la est de locul în care se afla nava. Din locul acela, canalul se îndrepta spre est, către Golful Persic. În nord se afla o notă: „NOMAR: zonă de interdicţie militară". Deasupra notiţei, pe hartă, se găseau Juffair şi baza navală americană numită ASU.

– Cunoaştem pe cineva la biroul portuar, în poliţia portuară? întrebă Ahmed, îndreptîndu-se spre uşă.

– Avem o sursă în poliţia rutieră... zise Saif.

Ahmed bin Rashid rămase în uşa biroului, la capătul scării.

– Trimiteţi un semnal de alarmă tuturor oamenilor noştri şi spuneţi-le să se dea la fund, să nu mai dea nici un semn de viaţă timp de cinci zile. Iar voi plecaţi de aici, mergeţi către coasta de vest. Acum!

Apoi coborî treptele în fugă şi căută în grabă în BMW cartea de vizită pe care i-o dăduse Kate Delmarco.

De îndată ce uşa din metal se deschise, Ahmed scoase BMW-ul din depozit şi formă numărul din Dubai al reporterei. I se păru că trece foarte mult timp pînă cînd telefonul începu să sune. Femeia răspunse la al cincilea ţîrîit.

– Kate Delmarco.

– Kate, nu spune nimic, doar ascultă. Sînt cel cu care ai băut o cafea acum o oră. Nu-mi spune numele. Eşti la întîlnirea pentru cină, da sau nu?

– Da, da, bem cocktailuri... răspunse ea, neştiind ce să creadă.

– Ascultă-mă. Convinge-ţi partenerul că în clipa asta un vas care transportă gaz lichefiat şi care se află în port, LNG *Jamal*, a fost capturat de un comando iranian şi navighează către baza americană, unde va exploda. Explozia se va întinde pe kilometri întregi, ca o mini-Hiroshima. Nu-i timp de întrebări. Nu închide, pune telefonul pe masă, ca să pot auzi ce spune.

Urmă o tăcere îndelungată. Ahmed auzea muzică şi clinchete. Apoi auzi vocea lui Kate Delmarco şi-şi dădu seama ce spunea aceasta:

– O sursă bună, Johnny... spionaj... chiar acum, un vapor care transportă gaz lichefiat a fost capturat... da, chiar acum... se îndreaptă către ASU... sînt foarte serioasă... ascultă, verifică, dă un telefon, poţi să telefonezi... ce-ai de pierdut?

Ahmed conducea la întîmplare, ţinînd telefonul cu o mînă. Se îndrepta spre spital. Dacă nu reuşea să-i convingă, atunci peste scurt timp mii de oameni vor avea nevoie de ajutor medical de urgenţă. Din telefon se auzea doar muzică şi zgomot.

Ahmed trecu pe roşu şi mări viteza în intersecţia cu sens giratoriu, fiind cît pe-aci să fie lovit de un autobuz. Scăpă telefonul pe podeaua maşinii. Cînd ieşi din intersecţie, se îndreptă spre un loc de parcare şi se opri, apoi căută telefonul. În duse la ureche, la timp să audă o voce de bărbat, spunînd în engleză cu accent american: „S-ar putea să fie ceva rău... poate că are dreptate... mă duc la Threatcon Delta... pe cuvîntul meu... SEAL... fii pregătit... mă întorc...“

Apoi o auzi limpede pe Kate, care-i vorbea:

– A plecat. E supărat rău de tot, dar ofiţerul de serviciu crede că e ceva în neregulă, aşa că a dat nişte ordine. Crede că mi-am bătut joc de el. Asta am făcut?

– Nu. N-ai făcut asta. Nici eu n-am făcut aşa ceva. Dacă poţi să vezi golful din locul în care te afli, du-te şi priveşte-l!

După aceea închise telefonul şi conduse – de data asta mai atent – către spital.

Kate se afla într-un bar, pe Cornişă. Se uită în jur. În cealaltă parte a străzii, la distanţă de un cvartal, se găsea blocul de birouri Bank Bahrain Tower. Se grăbi să se ducă acolo. Traversă strada, pătrunse în hol şi văzu un indicator pentru ascensor. După cîteva minute, cînd ieşi din lift la etajul cincizeci şi trei, Kate Delmarco se duse în barul de pe acoperiş, se apropie de fereastră şi privi către orizont.

– Doriţi un binoclu, domnişoară? o întrebă barmanul într-o versiune locală de engleză, în timp ce lua un binoclu Nokia de pe tejghea. Vine vaporul dumneavoastră?

Unitatea de Sprijin Administrativ, Asia de Sud-Vest
(Baza Navală a Statelor Unite)
Juffair, Bahrain

Sirena se opri, în cele din urmă.

„... Să intre în dispozitivul Threatcom Delta, repet, Threatcom Delta..." spunea o voce care părea că se aude pretutindeni în bază. Infanterişti de marină ieşeau din baraca forţelor de securitate, punîndu-şi veste antiglonţ şi purtînd arme M-16. Vehicule cu girofaruri albastre mergeau prin mijlocul străzii, îndreptîndu-se către poarta principală.

Pe cheiul SEAL, locotenentul Shane Buford vorbea la telefonul roşu de alarmă cu Centrul de Comandă COMNAVCENT, aflat în cealaltă parte a bazei.

– Va fi greu să ne coordonăm cu elicopterele infanteriei marine, domnule comandor, dacă trebuie să ne mişcăm repede... Am înţeles, domnule.

Buford se uită la şeful său de echipaj, un bărbat ursuz, ars de soare, care petrecuse în armată de două ori mai mulţi ani decît Buford.

– Şefule, trebuie să lansăm la apă toate cele trei bărci. Trebuie să colaborăm cu nava de pază şi să pătrundem în canal şi... să facem chestia aia... să ajungem la bordul LNG *Jamal* lîngă baliza R-12. Trebuie să pornim de la premisa că nava a fost capturată de oameni bine înarmaţi şi care ar putea să deţină explozibili. FAST, echipa infanteriei marine, va încerca – dacă poate – să coboare pe punte în rapel din elicoptere Black Hawk. Dacă-i posibil, simultan cu atacul nostru. Asta nu-i uşor, zise tînărul membru SEAL, clătinînd din cap.

Optsprezece membri SEAL alergau pe doc, urcînd în Zodiac-uri. Fiecare barcă era echipată cu trei mitraliere grele. Funiile fură dezlegate, iar bărcile porniră în cîteva secunde. Mişcîndu-se iute, Zodiac-urile străbătură apa din baza navală şi pătrunseră în canal. Buford se uită înapoi, spre siluetele cenuşii, ancorate în zona docului principal. Văzu turnul unui distrugător din clasa Aegis, catargele a două puitoare de mine şi corpul imens al unei nave de aprovizionare cu muniţii. Trei nave mici de patrulare de-a lungul litoralului erau legate una de cealaltă, la capătul unui dig.

Era ora cinei şi mulţi dintre cei care lucrau în bază – cei care „trăiau economic“ – se aflau deja în apartamentele lor din apropiere, dar în momentul acela se găseau în bază cel puţin patru mii de americani. Alte două mii se aflau la o distanţă de cîţiva kilometri, în raza exploziei – dacă nava LNG ar fi explodat.

Zodiac-urile măriră viteza, pentru că ajunseseră în canalul principal de navigaţie, iar Buford monitoriza mai multe frecvenţe prin instalaţia radio pe care o avea prinsă de cap. Indicatorul său era alfa trei unu.

– Alfa Trei Unu, căpitănia portului raportează răspunsuri suspecte la apelurile pe care le-a făcut LNG *Jamal*. O navă de patrulare bahrainiană se apropie, din Juffair East.

Altă voce:

– Către Comandamentul Bazei, aici Nava Pazei de Coastă D342. Ne aflăm la vreo trei kilometri de R-12, avem obiectivul în raza vizuală. Se îndreaptă spre est, cu viteza de opt noduri.

Cu ani în urmă, Paza de Coastă trimisese o echipă de siguranţă şi securitate, care să ajute patrulele marinei în portul din Bahrain. Se afla încă aici şi folosea şalupe de opt metri, clasa Defender, proiectate pentru misiuni de securitate portuară.

În fiecare dintre cele trei Zodiac-uri, şefii stabileau cu echipajul regulile de intrare în luptă.

– E posibil să avem de-a face cu oameni bine înarmaţi, poate au şi explozibili, dar nu sîntem siguri, aşa că nu lichidaţi nici un japonez din marina comercială, dacă nu dovedeşte intenţii ostile.

Al patrulea Zodiac al SEAL, aflat în misiune de patrulare în partea de vest a ASU, se grăbea să ajungă la locul de întîlnire cu celelalte trei bărci. Buford îl apelă pe o frecvenţă tactică.

– Alfa Trei Patru, vei face echipă cu Alfa Trei Trei, mişcă-te spre babordul navei ţintă.

După ce vorbi, îşi dădu seama că nu vor beneficia de surpriza tactică pe care se bizuiau de obicei cînd năvăleau pe un vapor. Soarele tocmai apusese, dar exista suficientă lumină ambientală din oraş şi din rafinărie, deci nu acţionau în beznă, care i-ar fi protejat. Laptopul lui Buford, aşezat pe punte, piui, iar ofiţerul se uită şi văzu un nou fişier pdf, care arăta planurile punţii LNG *Jamal.* Tocmai îi fuseseră transmise de către serviciul de informaţii al bazei.

– Operaţiuni ASU, aici Paza de Coastă, obiectivul coteşte către canalul Juffair şi măreşte viteza. O să fim lîngă el peste trei minute. Care-s ordinele?

Urmă o pauză, apoi Centrul de Operaţiuni ASU răspunse navei Defender a Pazei de Coastă.

– 342, trebuie să contactezi nava ţintă prin radio, cu lumini, cu rachete de semnalizare şi prin megafoane. Anunţ-o că a intrat într-o zonă cu restricţii şi că trebuie să dea înapoi cu toată viteza. După ce va părăsi zona, spune-i că vrei să urci la bord. Ai un poliţist local pentru abordare?

Defender-ul, ca toate celelalte şalupe şi nave ale Pazei de Coastă din zonă, avea cu el un poliţist al ţării gazdă, care reprezenta autoritatea legală a statului suveran în apele căruia navigau. Avîndu-l pe

acesta la bord, navele respective puteau aplica legile locale şi puteau urca la bordul oricărui vas, fără permisiunea comandantului acestuia.

Buford putea să vadă nava portocalie a Pazei de Coastă, aflată la trei kilometri în faţa sa. Vasul transportînd gaz lichefiat naviga cu puţine lumini aprinse. Nu putea zări vaporul uriaş cu ajutorul binoclului, aşa că îşi luă de la centură binoclul pentru timp de noapte. În lumina verde a binoclului special văzu limpede silueta tancului LNG, cu containerele sale sferice. Se îndrepta direct către ASU, prin canalul Juffair. O lumină strălucitoare, care erupse în binoclul pentru timp de noapte, îl sili să ia aparatul de la ochi.

– Paza de Coastă a lansat rachete de semnalizare, zise şeful SEAL. Nava a încetat să comunice cu căpităria portului şi a ignorat avertismentele acestuia.

Buford comută pe frecvenţa Pazei de Coastă şi auzi, în engleză:

– LNG *Jamal*, LNG *Jamal*, aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Ai intrat într-o zonă interzisă. Dă înapoi cu toată viteza. Repet...

Ofiţerul văzu o fulgerare la prova tancului şi lumini provocate de împuşcături în faţa navei, apoi... o minge de foc acolo unde fusese şalupa Pazei de Coastă şi auzi un bubuit puternic ce se întinse deasupra apei. Cineva de pe *Jamal* trăsese în Defender cu o armă antitanc grea, portabilă, iar vasul explodase, aruncînd către cer şi în jur bucăţi cuprinse de flăcări.

– Alfa Trei Unu către toate navele Alfa, ţinta e ostilă, repet, ţinta e ostilă, anunţă Buford prin radio. Schimbare de plan. Aplicăm Redskins Blue Two, repet Redskin Blue Two. Alfa Trei, ne întîlnim în punctul prevăzut, Doi şi Patru jucaţi rolul de stoper.

Buford anunţase o manevră prestabilită din manualul SEAL, aşa cum anunţase manevrele pe teren în echipa Springfield High, cu şapte ani în urmă.

Zodiac-urile goneau cu toată viteza, fără lumini, schimbîndu-şi deseori direcţia, ca se evite să fie ochite de un trăgător aflat la prova lui *Jamal*, aşa cum se întîmplase cu nava Pazei de Coastă.

Buford îl auzi pe altă frecvenţă pe comandantul echipei de securitate antiteroristă a flotei:

– Unde naiba sînt Black Hawk-urile? Echipa mea e gata de intervenţie.

Probabil că treizeci şi şase de infanterişti de marină aşteptau echipaţi pentru luptă în zona de aterizare a ASU să fie duşi deasupra punţii navei ţintă. Planul era următorul: elicopterele trebuiau să zboare prin întuneric, iar infanteriştii marini să coboare pe funii pe navă. O chestie doar cu puţin mai nebunească decît ceea ce plănuise să facă Buford cu echipa SEAL, adică să lanseze asupra vaporului rachete care să tragă funii, apoi să urce pe scări speciale pe puntea aflată la vreo şaptezeci de metri deasupra mării.

Auzi apoi altă voce:

– Aici echipajul navei de patrulare a Marinei din Bahrain. Către LNG *Jamal.* V-am localizat. Opriţi imediat. Pregătiţi-vă să fiţi abordaţi.

Buford verifică planul tactic pe laptopul său special. Bahrainienii întîrziaseră cu vreo douăsprezece minute. Buford mai avea două minute pînă să treacă la executarea planului său.

Ofiţerul auzi apoi focuri de armă şi văzu flăcări la prova lui *Jamal* şi la babord, dar nu şi altă rachetă antitanc. Cei care se aflau la bordul lui *Jamal* trăgeau cu arme automate, încercînd să ţină la distanţă scafandrii care ar fi putut să fie acolo. Dacă ar fi dispus de timp, SEAL ar fi încercat să se apropie de ţintă cu transportoare de scafandri. Cei care trăgeau păreau să ştie acest lucru.

O flăcără orbitoare lumină cerul nopţii deasupra lor, urmată de o alta, la tribord. Zodiac-urile puteau fi văzute acum limpede, fără să mai fie nevoie de dispozitive pentru timp de noapte. De pe *Jamal* putea fi lansată oricînd o altă rachetă. Vaporul părea acum uriaş, în timp ce înainta cu toată viteza prin canal, către Zodiac-uri.

– Alfa Trei Trei, foc de voie, repet, foc de voie, zise Buford, apoi făcu semn adjunctului său.

În clipa următoare se auzi un pocnet, apoi un vîjîit al aerului şi o izbucnire de lumină. Zodiac-ul se cabră ca un cal care auzise o pocnitoare. Apoi, la o jumătate de kilometru de ei, un alt Zodiac lansă încă o rachetă antitanc Javelin. De îndată ce traseră, cele două

Zodiac-uri începură manevre de evaziune, înainte ca indivizii de pe proră să tragă în ele. Javelin-ul lui Buford lovi castelul pupa al navei, iar acesta se aprinse ca un pom uscat de Crăciun. A doua rachetă lovi şi ea suprastructura, iar flăcările deveniră şi mai mari. Dacă nava fusese condusă de cineva aflat acolo, acel cineva fusese prăjit. Dacă oamenii din SEAL ar fi ratat ţinta şi ar fi lovit unul dintre cele cinci rezervoare pentru gaz de pe punte, atunci întregul port ar fi fost în flăcări. Acelaşi lucru se putea întîmpla şi dacă focul de pe turn se întindea pe restul navei. Dar manualul spunea că n-o să se întindă.

Jamal continua să se apropie şi să înainteze cu toată viteza către bază. Buford văzu cu coada ochiului elicopterele şi comută pe frecvenţa FAST.

– FAST unu pe poziţie pentru asaltul pupei. Unde-s celelalte trei păsări?

Buford strigă în urechea şefului de echipaj:

– Comandantul FAST pare enervat de faptul că trebuie să-şi aştepte elicopterele şi atacă doar cu o echipă, cu singurul elicopter pe care l-a avut. Mai rău, va ataca pupa tocmai cînd Alfa Trei Doi şi Alfa Trei Patru vor ataca elicea.

Buford era doar locotenent de marină, iar comandantul FAST era maior în infanteria marină, dar Buford trebuia să-i spună ofiţerului superior în grad, aflat în elicopter, că membrii SEAL de pe Zodiac-urile care veneau către vapor aveau să lanseze rachete în elicea vaporului. Dacă treaba era făcută bine, nu exista pericolul să ia foc gazul de pe navă. Dar infanteriştii de marină care coborau de pe funii pe punte ar fi putut să aibă necazuri.

– FAST unu, aici Alfa Trei... începu Buford, cînd văzu lumina ţîşnind de pe puntea vaporului,

Apoi Black Hawk-ul explodă, iar ofiţerul SEAL văzu fuzelajul frîngîndu-se la mijloc, în timp ce rotoarele se învîrteau încă. Indivizii de pe *Jamal* trăseseră în infanteriştii marini cu o rachetă Stinger sau cu una rusească, SA-14. Doisprezece infanterişti marini erau acum în flăcări, în timp ce elicopterul se prăbuşea în mare.

Buford auzi apoi bubuituri dinspre cele două Zodiac-uri care atacau elicea. Dacă reuşeau s-o lovească, nava şi-ar fi redus viteza, dar mişcarea de inerţie ar fi continuat s-o împingă prin canal către baza navală. Locotenentul urlă către şeful de echipaj:

– Dacă au de gînd să arunce în aer LNG-ul, acum e momentul să încerce. Trebuie să urcăm la bord şi să-i oprim.

– Ne pregătim de abordare, domnule, răcni sergentul-major.

Buford îşi coordonă acţiunea cu a celorlalte Zodiac-uri, astfel încît toate patru să-şi lansese scările în diferite părţi ale vaporului, apoi să se dea înapoi, ca să-i sprijine pe cei care urcau.

În timp ce barca sa se apropie de navă, cei şaptezeci de metri pînă la punte păreau mai mult de un kilometru de oţel care se mişca fără încetare. Buford strigă către oamenii săi:

– Scoateţi „vrejul de fasole"!

Soldaţii scoaseră un dispozitiv din titan, care părea lung doar de doi metri, dar cei doi stîlpi groşi erau telescopici. Buford apăsă butonul de lansare, iar stîlpii se lungiră în aer douăzeci şi cinci de metri. Între stîlpi erau trepte care alcătuiau o scară. Cupe cu vid şi magneţi pe părţile laterale ale stîlpilor îi fixau de barcă. Apoi soldaţii mişcară vrejul de fasole astfel încît acesta se agăţă de o gură de scurgere din latura vaporului, apoi începură să se caţăre, cu Buford în frunte.

Zodiac-ul se dădu înapoi, încît să poată ţine sub foc oamenii de pe punte. În mod normal, membrii SEAL ar fi avut propriile elicoptere, Little Birds, care le-ar fi oferit acoperire cu foc. Din nefericire, elicopterele erau departe în Golf, la antrenament, împreună cu majoritatea echipelor SEAL. Buford fusese lăsat acasă cu oamenii săi ca să păzească fortul.

În timp ce Zodiac-ul se îndepărta de tancul transportor de gaz, Buford auzi zgomot şi mişcare deasupra sa. Se uită în sus şi văzu flăcările reactoarelor de la două F-16 ale Forţelor Aeriene din Bahrain, care zburau la vreo două sute de metri deasupra mării. Locotenentul spera că piloţii ştiau că nu trebuie să facă nimic, decît să intimideze. Apoi auzi alt sunet, mai familiar: zgomot de elicoptere Black Hawk. Restul echipei FAST sosise, încă trei sau patru

elicoptere care, pînă în momentul acela, nu fuseseră doborîte cu rachete Stinger.

Buford comută iute pe frecvenţa FAST.

– Către comandantul FAST, aici Alfa Trei Unu. Am doisprezece oameni care se caţără pe latura vaporului către poziţiile unu, doi şi şase. Am nevoie de foc de acoperire de pe elicopterele voastre. Sugerez să trecem toţi oamenii de la bord pe aceeaşi frecvenţă radio. Terminat.

– Alfa, vom coborî pe funii în poziţiile trei, patru şi cinci. Vom trage pe punte, în apropiere de poziţiile voastre, pînă veţi ajunge sus, răspunse infanteristul marin de pe elicopterul de comandă, folosind numerele pe care atît SEAL, cît şi infanteria marină la foloseau ca să desemneze locuri de pe un vapor ce urmau să fie atacate din aer sau de pe suprafaţa mării.

– Alfa, oamenii tăi să se comute pe frecvenţa radio 198.22. Terminat.

Buford şi echipa sa se căţărară pe vrejul de fasole, se prinseră de latura vaporului, apoi strînseră scara de sub ei. Apoi o întinseră iarăşi pe lungimea de douăzeci şi cinci de metri şi o agăţară de navă. După ce se urcară, aruncară funii pe punte. După ce funiile păruseră că se agăţară zdravăn de ceva de pe punte, membrii SEAL începură ultima parte a ascensiunii lor pe latura monstrului din oţel.

Buford auzea focuri de arme de calibru mic. Îşi imagină că un conducător al teroriştilor aprindea în interiorul navei fitilele încărcăturilor explozibile, ca să arunce în aer cele cinci sfere gigantice pline cu gaz. Chiar şi din locul acela, explozia urma să creeze un val de aer şi de foc care ar fi ucis sute de oameni din ASU. Acest lucru se putea petrece în fiecare clipă.

Locotenentul auzi sunetul unei sirene, care acoperea toate zgomotele. Se întoarse şi văzu nava de patrulare a Bahrainului care năvălea cu toată viteza în canal, cu toate luminile aprinse şi cu un girofar albastru ce clipea pe turnul ei, ca pe o maşină de poliţie. Apoi auzi pe cineva spunînd prin radio:

– Trecem pe deasupra resturilor Defender-ului... Nici o bucurie... Nici o bucurie...

Nu găsiseră supraviețuitori de pe barca Pazei de Coastă.

Mitralierele de pe Zodiac-uri și de pe Black Hawk-uri loveau cu gloanțe zonele punții lui *Jamal* de unde s-ar fi putut trage în membrii SEAL care se cățărau sau în infanteriștii marini care coborau pe funii ca să ajungă pe navă.

– Aveți grijă să nu trageți în sfere, auzi Buford pe cineva spunînd prin radio.

Mai apoi, în timp ce oamenii săi se apropiau de punte, locotenentul auzi:

– Încetați focul, încetați focul, trageți doar în ținte ostile.

În cele din urmă, locotenentul ajunse pe punte. Mușchii antebrațelor îi ardeau, bicepșii și spatele îl dureau. Desemnase patru echipe SEAL de asalt, fiecare alcătuită din cîte patru oameni, roșie, albastră, verde și aurie. El și ceilalți trei din Zodiac-ul său erau echipa aurie.

– Aici Auriu Unu. Sîntem pe punte, zise Buford, luîndu-și cu mîna dreaptă arma de asalt din spate.

Celelalte echipe SEAL confirmară curînd că ajunseseră pe punte. Pe bordul lui *Jamal* se aflau șaisprezece membri SEAL. Nu pierise nici unul în timpul cățărării periculoase pe bordul navei.

Membrii SEAL ocupară poziții în spatele unor obiecte de pe punte, ca să-i acopere pe infanteriștii de marină din FAST care coborau pe punte, înspre babord și tribord. Buford știa că altă echipă FAST cobora la prova. El însuși se afla pe puntea de la pupa. Nu putea să vadă prova, din cauza fumului ce venea de la castelul tancului transportor de gaz. Rachetele Javelin făcuseră treabă bună.

– Echipa Albastră, alăturați-vă Echipei Aurii. Vom coborî ca să găsim instalația auxiliară de control din sala mașinilor, strigă el în microfon. Verzii și Roșii, alăturați-vă echipelor FAST și coborîți în interiorul navei, ca să căutați bombe cu ceas sau vreun semn că încearcă cineva să arunce nava în aer.

După aceea transferă comanda tactică şefului echipei FAST, un căpitan din marină. Ştia că după ce va coborî în interiorul navei, staţia sa radio nu va putea transmite decît la o distanţă de cîţiva metri.

Deschise un bocaport şi-şi dădu seama că în interiorul navei luminile fuseseră stinse. Îşi puse dispozitivul de vedere pe întuneric şi, dînd ordine prin semne, îşi conduse echipa în navă. Încercă să-şi amintească planul punţii, pe care-l văzuse pe laptop. Cele două echipe coborîră prin beznă trei punţi, militarii acoperindu-se unul pe altul în timp ce înaintau, aşa cum făcuseră de multe ori.

Locotenentul deschise o uşă ce dădea într-un coridor. Dacă-şi amintea corect, a doua uşă din stînga era cea a comenzii auxiliare a cîrmei, iar de acolo nava putea fi manevrată. Conform informaţiilor pe care le citise pe laptop, vasul avea două elice mici, dedesubtul navei, pentru cazuri de urgenţă. Voia să le pornească şi să dea nava înapoi, cu toată viteza.

Buford şi restul Auriilor găsiră uşa şi ocupară poziţii ca să intre pe ea, acoperindu-se unul pe celălalt. Locotenentul apăsă pe clanţă, iar după o secundă era înăuntru.

– Nu trageţi, nu trageţi, ţipă un asiatic îmbrăcat cu un tricou.

Buford văzu, cu aparatul său pentru vedere în întuneric, că în cameră nu se afla altcineva.

– Faci parte din echipajul de pe *Jamal?* strigă Buford, în timp ce îndrepta arma către pieptul asiaticului.

Omul îngrozit dădu din cap.

– Unde sînt comenzile pentru elicele de sub navă şi ale cîrmei? răcni locotenentul.

Asiaticul întinse mîna spre un comutator.

– Nu! strigă Buford şi-l izbi, aruncîndu-l într-o parte.

Ofiţerul voia că vadă el însuşi comenzile. Păreau destul de uşor de înţeles. Peste tot erau inscripţii în japoneză şi în engleză.

– Ăsta trebuie să fie, zise el către ceilalţi din echipă şi apăsă butonul care pornea minielicele.

Apoi apăsă pe cel care făcea ca nava să meargă înapoi.

– Măcar o să oprească înaintarea care are loc din cauza inerţiei, apoi, după cîteva minute, s-ar putea să înceapă să dea înapoi. Acum să căutăm explozibilii.

Tînărul locotenent SEAL îl înhăţă pe membrul asiatic al echipajului de tricou şi-l împinse pe scaunul din faţa consolei, acolo unde stătuse în momentul în care echipa SEAL năvălise în încăpere.

– Unde sînt? Unde sînt teroriştii? răcni Buford la marinarul speriat. Spune-mi!

În loc de răspuns, o siluetă se mişcă în beznă. Din spatele unui dulap, sunetul împuşcătirilor răsună în încăperea mică. Buford auzi un strigăt:

– *Allah ahkbar!*

Locotenentul se întoarse spre dreapta şi vru să-şi ridice arma. Încasă trei gloanţe în vesta de protecţie, unul după altul. Apoi alt glonţ îi găuri baza nasului, capul îi explodă, iar trupul îi căzu în spate, peste panoul de comandă.

Focul celorlalţi doi membri SEAL îl spulberă pe terorist. După ce schimbul de focuri – care le făcuse urechile să ţiuie şi le umpluse nările de fum acru – încetă, un soldat SEAL apăsă pe butonul de transmisie de pe microfonul de la bărbie şi zise:

– Auriu unu a fost doborît. Repet, auriu unu a fost doborît.

Nimeni de pe punte nu recepţionă semnalul, care nu străbătu oţelul trupului navei.

Strîngînd încă în mînă binoclul barmanului, împreună cu telefonul celular, şi rezemîndu-se de fereastra din sticlă de la barul În Vîrful Cornişei, Kate Delmarco transmitea către postul de ştiri CNN din Atlanta. Avea legătura de o jumătate de oră, iar reportajul ei se transforma în buletine de ştiri pe care Associated Press le distribuia prin reţeaua sa mondială.

– Elicopterele zboară încă deasupra punţii şi luminează dedesubt cu reflectoarele. Soldaţii din elicoptere au ajuns pe punte de vreo zece minute, dar nu le văd. Focul pare să se fi stins în suprastructura navei. Aş zise că nava nu se mai mişcă pe apă. În jurul ei se află acum o grămadă de nave mai mici şi pot să le văd luminile. Una

dintre ele are un fel de girofar albastru, ca al poliţiei... Avioanele de luptă zboară încă în cerc, pe deasupra. Nu pot confirma ştirea că baza americană a fost evacuată, dar, dacă acest vapor uriaş care transportă gaz lichefiat s-ar fi îndreptat în direcţia aceea şi ar fi fost aruncat în aer de către teroriştii, mii de oameni ar fi murit, americani şi bahrainieni. Trebuie să recunosc că nu cunoaştem identitatea teroriştilor, în ciuda zvonurilor care circulă.

Barmanul, care nu primise niciodată un bacşiş atît de mare ca acela pe care i-l dăduse americanca aceea, închise telefonul din spatele barului şi scrise ceva pe un şervеţel. Se duse apoi lîngă fereastră şi aşează şervеţelul în faţa lui Kate. Pe el scria: „A sunat un bărbat de la spital. A zis *shokran jazeelan*[1]. Spuneţi-i doar *shokran*".

„Nu, îşi spuse Kate, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Mulţumesc, doctore, mulţumesc foarte mult."

În cealaltă parte a oraşului, într-un birou mic din secţia de terapie intensivă a Centrului Medical Salmania, doctorul Rashid compunea un mesaj cifrat către fratele său Abdullah, din Riad.

> ... deşi iranienii vor încerca să falsifice dovezile. Cei capturaţi de americani pe navă sînt şiiţi irakieni, iar asta poate dovedi implicarea Forţelor Iraniene Qods.
>
> I-am anunţat pe americani de atac prin intermediul reporterei americane pe care am întîlnit-o la sugestia lui Nakeel. Tocmai la timp ca să-l poată opri. Reportera va spune tuturor că Islamia nu e implicată în atac şi că, de fapt, a ajutat la oprirea acestuia.
>
> Sper că o vor crede. Nakeel spune că ea are surse bune de informaţii printre militari şi printre cei din serviciile de informaţii. Trebuie să-l întreb pe Nakeel cum a cunoscut-o. Abdullah, uneori mă întreb ce-i cu prietenul nostru Nakeel şi dacă se ocupă doar de proprietăţi imobiliare. Pentru moment, noi am oprit Teheranul să masacreze americani, dînd vina pe noi. Dar sînt convins că nu se vor opri. Vor exista şi alte tentative.
>
> Al tău, Ahmed.

[1] „Mulţumesc foarte mult", în limba arabă (n.tr.)

Vauxhall Cross, Londra
Cartierul General al Serviciului
de Informaţii Secrete

– Pammy, mă emoţionează faptul că sînt aici, îi mărturisi Brian Douglas Pamelei Braithwaite, adjuncta directorului SIS. Mi-ar fi teamă să lucrez într-un palat din sticlă ca acesta, e prea vulnerabil.

– Da, dar poate îţi aminteşti, sau poate n-ai cum, tu erai în Dhofar cu cei din Oman şi conduceai operaţiunile din Yemen, căutînd membrii al-Qaeda, prin 2000, atunci cînd – Pamela închise ochii, ca să-şi amintească scena – o rachetă rusească antitanc a pătruns la etajul opt de aici. Irlandezii. A făcut prăpăd, a trebuit să mutăm totul la parter pentru vreo trei luni. Acum avem camere de supraveghere în zona din jur şi şalupe ale poliţiei pe Tamisa...

Barbara Currier, directorul SIS, intră în încăpere ducînd un teanc de hîrtii şi fiind urmată de Roddy Touraine, şeful Diviziei Orientul Mijlociu.

– Bravo, Brian, ai plecat din Bahrain pentru o zi şi zona s-a transformat în infern cît ai bate din palme, zise ea, întinzîndu-i mîna lui Douglas.

– Am fost surprins de momentul în care a avut loc atentatul, dar noi îi anunţaserăm pe americani că evenimentul va avea loc în curînd, zise Brian, scuzîndu-se.

– Stai jos, îi zise directoarea. Da, am subliniat acest lucru cînd am vorbit cu directorul agenţiilor lor naţionale de informaţii în

dimineaţa asta, prin legătură video. Lucru de mirare e că a recunoscut asta!

– Echipa mea a făcut treabă bună în ultimele douăzeci şi patru de ore şi a aflat multe amănunte. Dacă doriţi să le aflaţi, doamnă director... zise Brian, oferindu-i notiţele lui, iar doamna Currier dădu din cap entuziasmată, în timp ce-şi turna o ceaşcă de ceai Earl Grey. Cei pe care americanii i-au găsit la bord erau irakieni, poate sunniţi, poate şiiţi. Nu ştiu încă. Majoritatea au fost ucişi de infanteriştii de marină în timpul luptei, dar cei din SEAL au capturat unul în viaţă, care a spus că li s-a dat ordinul să nu arunce nava în aer decît în vecinătatea unui distrugător american sau dacă pătrundeau în bază. Puseseră explozibil RDX pe două dintre cele cinci sfere cu gaz lichefiat, suficient ca să provoace o furtună de foc care ar fi ras totul pe o rază de trei kilometri. Am urmărit modul în care au intrat în Bahrain, locul în care au fost găzduiţi şi toate celelalte. Totul indică faptul că au fost ajutaţi de o firmă-fantomă numită Medkefdar Trading, care are legături, prin intermediul Hezbollahului, cu serviciile de spionaj iraniene şi cu Forţele Qods. Americanii au fost alertaţi chiar înaintea atacului de o reporteră americană, care pretinde că a fost avertizată de o sursă din Islamia. Verificăm despre ce-i vorba. Acest lucru confirmă raportul meu anterior că terorismul din Bahrain provine din Iran, nu din Islamia, încheie Douglas şi-şi strînse notiţele.

– Nu asta am aflat de dincolo de baltă, zise Roddy Touraine. Americanii susţin că a fost un şiretlic. Sînt convinşi că de vină e regimul al-Qaeda din Riad.

Roddy Touraine folosise cîndva profesia de contabil ca acoperire şi aşa şi arăta acum.

– Nu-i un regim al-Qaeda, deşi în el există foşti membri al-Qaeda, replică Douglas.

– Foşti membri al-Qaeda? o întrebă retoric Roddy Touraine pe Barbara Currier. Am crezut că, dacă faci parte din organizaţia asta, rămîi membru pentru totdeauna. Poate o cămilă să scape de cocoaşe?

– Vrei să spui că acela care a avut vreodată legătură cu Pentagonul rămîne întotdeauna un om al Pentagonului? ripostă Brian.

– Gata, copii! interveni directoarea, spintecînd aerul cu mîna. Vreau să ştiu ce va urma. Cum vom opri atacurile? Cum putem dovedi cine-i în spatele lor?

– Doamnă director, dacă-mi permiteţi, începu Brian, după cum ştiţi, am condus cu mai mulţi ani în urmă o reţea mică, dar foarte eficientă din Teheran. I-am mai întîlnit pe oamenii aceia în afara ţării, dar din cînd în cînd mă duceam acolo, sub masca unui agent comercial. Succesorul meu a închis reţeaua aceea, pentru că un membru al grupului a fost prins şi ucis de VEVAK[1] în Baku. Apoi alţi trei au fost prinşi de iranieni, în Teheran. Decît să riscăm şi viaţile celorlalţi, am preferat să-i lăsăm în hibernare. După cîte ştim, ceilalţi din grup n-au fost descoperiţi şi se află în funcţii care le permit să ştie multe lucruri de care avem nevoie acum. Aş vrea să intervin şi să-l readuc la activitate pe unul dintre ei şi să văd ce putem afla despre rolul iranienilor în Bahrain şi despre ce plănuiesc în general, despre ce fac în Irak, despre armamentul nuclear...

În încăpere se aşternu tăcerea. Brian auzi o sirenă de pe strada de sub ei.

– Vrei să te implici personal? Vrei să-l activezi ducîndu-te personal în ţară? întrebă neîncrezător Touraine. Nu te cunosc deja? N-o să fii identificat de VEVAK?

– Dacă aş sta acolo mai mult timp, ar putea să compare diferite fotografii, dar eu n-am nevoie decît de cîteva zile, insistă Douglas. N-am cum să contactez sursa aceea – sau pe ceilalţi din reţea – de la distanţă. Sînt singurul rămas în instituţia noastră pe care-l cunosc cei din reţea. Da, există un oarecare pericol, dar nu prea mare, iar eu sînt pregătit să mi-l asum.

– Bine, dacă-i vorba de pericol pentru tine, aş accepta, ripostă Touraine. Însă poate fi vorba de pericol pentru director, pentru serviciul de informaţii şi pentru guvern, dacă iranienii anunţă în lumea

[1] VEVAK reprezintă iniţialele Ministerului Informaţiilor şi Securităţii din Iran, care în persană se numeşte *Vezarat-e Ettela'at Va Amniat-e Keshvar.* (n.tr.)

întreagă că au capturat un funcţionar superior al SIS care hoinărea prin bordelul din Teheran cu documente secrete ale guvernului iranian!

Se auzea doar sunetul instalaţiei de climatizare. Directoarea Barbara Currier desena fluturi în carnetul ei de notiţe.

– Trebuie să riscăm, zise ea, în cele din urmă. Nu sîntem o asociaţie de binefacere. Brian, să nu te laşi prins, spuse ea, ridicîndu-se ca să-i strîngă mîna lui Douglas, arătînd astfel că întîlnirea lor se încheiase.

Pamela Braithwaite îl conduse pe Brian la ascensor şi-i spuse:

– Una e să faci muncă de teren şi alta e să faci pe cowboy-ul.

– Credeam că-mi eşti prietenă, replică el, uitîndu-se urît la ea.

– Dar îţi sînt! De ce crezi că directoarea ţi-a aprobat aventura asta? I-am spus azi-dimineaţă că poate să aibă încredere în tine, zise Pamela, zîmbind. Să ai grijă să nu ajungă nimeni la concluzia că eu am greşit şi că Roddy a avut dreptate.

Brian îi zîmbi şi el, apoi zise:

– Mulţumesc. Sînt sigur că fără tine Roddy ar fi zădărnicit planul meu. N-am încredere în el. Întotdeauna le-a spus totul americanilor. Să ştii că n-o să comunic detaliile operaţiilor din această misiune prin intermediul acestui ticălos.

Pamela se îndreptă către biroul directoarei şi spuse:

– Nu, o să rezolv totul cu grupurile operative, o să-ţi stabilesc o acoperire, posibilităţi de retragere, planuri pentru cazul de urgenţă... o să mă asigur că o să ţi se pună la dispoziţie tot ce o să ai nevoie... din punct de vedere tehnic.

Biroul Coordonatorului şi
Preşedintelui Serviciilor de Informaţii
Comitetul Reunit pentru Informaţii (JIC)
Whitehall, Londra

– Sînt încîntat că ai putut să vii aici, Russell. Abia aştept să-i fac o favoare lui Sol, să-mi plătesc cîteva din datoriile pe care le am

faţă de el. Ne întrebam cum merge noua agenţie de analiză şi speram să aflăm cîte ceva de la voi.

Sir Dennis Penning-Smith avea aproape şaptezeci de ani, capul acoperit cu păr des, alb, şi, în costumul său cu vestă şi cu ochelarii cu ramă din metal, se potrivea cu clădirea veche din Whitehall a guvernului. Semăna cu o pasăre. Rusty îşi spuse că arăta ca un profesor de la Cambridge. Însă Penning-Smith nu era deloc profesor.

– Sir Dennis, ca preşedinte al Comitetului Unit pentru Informaţii şi coordonator al serviciilor pentru informaţii, cunoaşteţi mai multe despre analiză decît aş putea şti eu peste mulţi ani. Dosarul activităţii dumneavoastră de aici, de la JIC, e mai bun decît tot ce-a produs Washingtonul în ultimii douăzeci de ani, replică Rusty.

– Drăguţ din partea ta, Russell, foarte drăguţ. Avem şi noi greşelile noastre. N-am descoperit arme de distrugere în masă în Irak, deşi am provocat acolo revolte şi război civil. Iar Washingtonul n-a fost nici el mai grozav. INR, micul serviciu de analiză a informaţiilor din Departamentul de Stat, a făcut uneori lucruri bune. Mic, ăsta-i cuvîntul de ordine. În analiză, cu cît serviciul e mai mic, cu atît face treabă mai bună. Mai puţini oameni înseamnă calitate mai ridicată. Majoritatea informaţiilor bazate pe tehnologie, preluate prin sateliţi şi alte chestii de felul ăsta, sînt de origine americană. Din fericire, ni le împărtăşiţi şi nouă. Noi am contribuit la spargerea unor coduri şi la interceptarea unor comunicaţii, dar partea noastră constă în principal în ceea ce oferă băieţii şi fetele din Vauxhall Cross, muncă de spioni buni, iar noi vă comunicăm şi vouă aproape totul. Din anumite motive, CIA nu s-a descurcat niciodată prea bine în chestia cu spionajul. Cînd a avut un agent bun, acesta a fost de obicei cineva care a venit din afară, un voluntar, nu un recrut. Dar, indiferent de modul în care sînt obţinute informaţiile, acestea ajung aici şi vi le transmitem şi vouă – toate rapoartele spionilor, comunicaţiile interceptate, fotografiile din sateliţi şi informaţiile accesibile publicului, adică acelea din surse pe care le numim deschise tuturor. Deseori, cele mai bune materiale se obţin din sursele deschise, dar Washingtonului nu-i place asta, crede

că-i vorba de dezinformare dacă nu-i o informaţie furată, cumpărată sau interceptată în eter. Avem o echipă redusă numeric, care vede tot ce apare în presă şi care redactează estimările noastre – sau analize, cum le ziceţi voi. Apelăm deseori la cineva de la Ministerul de Externe ca să facă prima variantă. În funcţie de situaţie, solicităm uneori ajutorul vreunui profesor de la Oxbridge[1] – numai persoane sigure, bineînţeles. Apoi pot să colaboreze toţi: Ministerul Apărării, Ministerul de Externe, Ministerul de Interne, SIS şi altele. În cele din urmă, raportul ajunge la JIC, unde îi dăm forma finală şi-l aruncăm prin perete.

Rusty se încruntă.

– Prin perete?

– Da, literalmente, răspunse Sir Dennis, care se ridică şi se îndreptă către partea din spate a biroului său lung şi îngust. Nu-s la fel de puternic ca directorul serviciului vostru naţional pentru informaţii, dar pentru că am funcţia de coordonator al informaţiilor, clientul meu numărul unu este prim-ministrul.

Apoi scoase o cheie din buzunarul vestei şi împinse într-o parte un raft de cărţi, care alunecă pe rulmenţi. În spatele acestuia se afla o uşă, pe care Sir Dennis o descuie şi o deschise.

– Numărul zece, zise el, apoi dispăru pe uşă. Rusty îl auzi spunînd: Sînt Penning-Smith. Închid uşa.

Se părea că nu fusese declanşată nici o alarmă şi că nu fusese implicat nici un dispozitiv electronic.

Cînd Sir Dennis Penning-Smith se întoarse, MacIntyre rîdea încă.

– Vreţi să spuneţi că aveţi o uşă secretă care duce în Downing Street? Şi dacă prim-ministrul e în pijama?

– N-am de ce să fiu îngrijorat, îl asigură Sir Dennis, în timp ce încuia uşa şi trăgea biblioteca la loc. Locuieşte la etaj. Russell, poanta este că toţi ştiu că am acces la prim-ministru oricînd vreau. Am făcut demonstraţia asta pentru fiecare membru al JIC, spuse el şi bătu din palme, ca să-şi scuture mîinile de praf, apoi se aşeză pe scaunul său stil Queen Anne.

---

[1] Nume sub care sînt definite universităţile celebre din Oxford şi Cambridge. (n.tr.)

– Fac şi eu nişte trucuri, zise Rusty, zîmbind. Dar numai la nivel de amator. Sînt de acord cu dumneavoastră în ceea ce priveşte sursele deschise ca izvor de informaţii, adăugă el, încercînd să reia conversaţia din punctul în care fusese întreruptă. De fapt, avem un contract important pentru un sistem automat de culegere, căutare prin reţea şi catalogare. Dacă treaba va funcţiona, vom fi încîntaţi să vă împărtăşim experienţa noastră.

– Căutare automată... Russell, avem opinii diferite despre sursele deschise. Să-ţi spun o poveste despre prietenii noştri comuni, israelienii. Au avut cîndva o problemă cu Libia. Cine n-a avut? Se pare că bătrînul Muammar[1] plănuia să cumpere rachete din Coreea sau din altă parte, nu contează de unde, iar prim-ministrul israelian dorea să ştie cînd aveau să sosească drăciile alea, zise Sir Dennis, care începuse să se încingă în timp ce povestea. Aşa că a adunat versiunea israeliană a JIC şi a cerut tuturor agenţiilor să afle ce-l interesa. În săptămîna următoare, aviaţia a raportat că zborurile de recunoaştere de deasupra portului Tripoli nu descoperiseră nimic nou. Oamenii Serviciului de Informaţii al Marinei au plasat un submarin în apropierea coastei şi au strecurat informatori în port, fără să afle nimic. Mossadul l-a recrutat pe croitorul lui Qaddafi – un homosexual din Via Veneto – şi au căptuşit roba lui Muammar cu transmiţătoare, dar n-au auzit decît muzica formaţiei Beatles. Era vorba de *Albumul alb.* Russell, în cele din urmă, un omuleţ din echipa de informaţii a Ministerului de Externe, unul Avi şi nu mai ştiu cum, a zis că nava din Phenian a sosit miercuri, a descărcat la dana doisprezece şi va pleca duminică. Toţi l-au întrebat de unde ştie. „Am sunat la căpitănia portului şi am întrebat", a răspuns individul. Pentru că era vorba de o sursă deschisă, nu era nici un secret, zise Penning-Smith zîmbind.

MacIntyre chicoti:

– Aveţi dreptate, Sir Dennis. Însă ce vă preocupă acum? Ce căutaţi?

---

[1] Muammar Qaddafi, preşedintele Libiei (n.tr.)

Preşedintele Comitetului Reunit pentru Informaţii se ridică din nou şi deschise o uşă, în spatele căreia se afla o tablă pe care cineva scrisese planul pentru primul trimestru, folosind cretă albă, roşie şi verde.

– Întrebarea următoare este: „Încotro se îndreaptă Islamia?" Cine se va ridica deasupra celorlalţi din Consiliul Shura ca să conducă ţara şi ce trebuie să facem noi? Apoi, ca să rămînem în aceeaşi regiune, care-s ultimele noutăţi în relaţiile Iran-Irak? Putem să descoperim punctele slabe care să ne permită să desfiinţăm această înţelegere dintre cele două mari naţiuni şiite? Dacă ne îndreptăm spre est, descoperim că producţia de heroină din Afganistan a crescut din nou. Cum să facem să nu ajungă în Brixton? În Orient, problema este: „Creşterea economică a Chinei". Vor continua chinezii să vîre bani în modernizarea armatei şi-i vor face fericiţi pe concetăţenii lor cu aparatură casnică modernă? Problema următoare n-ar fi trebuit s-o vezi: „Pasul următor al Americii va fi să înveţe din propriile greşeli?" Examinăm modul în care problemele politice din Irak, Afganistan, Pakistan, Iran şi Arabia Saudită vor afecta deciziile următoare pe termen mediu luate de Washington. Cred că ar trebui să te întreb pe *tine* care-i răspunsul, zise Penning-Smith, închizînd uşa ce acoperea tabla.

– Serios? Eu nu ştiu dacă învăţăm din greşeli, zise MacIntyre, fără să conteste premisele. Da, am pornit cu stîngul la începutul secolului douăzeci şi unu. Războiul din Irak n-a făcut ca oamenii de acolo să ne iubească şi a avut ca urmare insurgenţa continuă a sunniţilor împotriva guvernului şiit, guvern care pare să se înţeleagă tot mai bine cu cel de la Teheran. Măcar am plecat de acolo. În ce priveşte Teheranul, nu putem să spunem dacă au arme nucleare, nici unde le depozitează, dar sîntem convinşi că au reuşit să le fabrice în timp ce noi eram ocupaţi la Bagdad. Cea mai bună descriere a Afganistanului este cea a unui stat care nu-i în stare să-şi supravegheze graniţele. Este limpede că regimul de la Kabul încearcă să meargă pe linia coaliţiei fundamentaliste din Pakistan – care deţine în mod oficial arme nucleare. Această coaliţie din Islamabad, dintre

armată şi cler, mă îngrozeşte foarte mult. A încetat să hăituiască al-Qaeda, nu duce tratative cu India şi pare să se înţeleagă foarte bine cu noua gaşcă din Arabia Saudită. Am ajuns la Arabia Saudită. Am călărit calul ăsta prea mult timp. Nu aveam nevoie de spioni din interiorul ţării ca să ştim că opoziţia împotriva saudiţilor crescuse şi se organizase. Iar acum avem de-a face cu Islamia, iar viitorul ţării poate fi uşor prevăzut. Sînt convins că, dacă nu sîntem ostili faţă de acest guvern, putem să facem astfel încît să nu devină o ameninţare pentru noi. Revoluţia aceasta este încă tînără şi maleabilă. Aş vrea să cunosc estimările dumneavoastră despre cel care poate să se ridice deasupra acestei cete şi s-o conducă, zise MacIntyre, întinzîndu-şi palmele. Unii dintre indivizii aceia au făcut cîndva parte din al-Qaeda sau din cler, dar majoritatea sînt reformatori, democraţi, sau doar birocraţi nemulţumiţi, sau militari deranjaţi de stagnarea şi de nepotismul casei regale.

– Da, zise Sir Dennis şi se uită în agenda sa roşie. Da, sînt o grămadă de probleme politice. Ştii, Russell, eşti ultimul pe lista mea de întîlniri pentru ziua de astăzi. Ce-ai zice să continuăm discuţia la un păhărel?

Clubul Travellers
Pall Mall, Londra

După un drum scurt prin Trafalgar Square, şoferul guvernamental îi lăsă în faţa unei clădiri care semăna a palat florentin, aflat într-o fundătură.

După ce-şi lăsară pardesiile, urcară pe scară împreună, iar MacIntyre se strădui să nu pară un mocofan de la ţară în timp ce se holba la tablouri, la candelabre şi la friza grecească.

– Da, a fost furată din Templul lui Apollo. Grecii o vor înapoi.

După ce se aşezară pe fotolii de piele, lîngă fereastră, Sir Dennis apăsă pe un buton roşu, mare.

– Russell, vrei un Balvenie? întrebă el, în timp ce un raft de cărţi aluneca într-o parte, făcînd loc unui majordom care ducea o

tavă cu şase pahare – în trei dintre ele se afla apă şi în nici unul nu era gheaţă.

În vreme ce zîmbea şi privea o altă uşă camuflată în spatele unei biblioteci, MacIntyre zise:

– Sir Dennis, rîndul viitor cînd o să veniţi în Statele Unite, va trebui să vă invit la castelul pe care-l am în Los Angeles. Şi el are o mulţime de uşi false.

– Un castel? Ce fel de oameni locuiesc în el? întrebă Sir Dennis, mirosind aroma băuturii din malţ.

– Va trebui să deveniţi magician, îi răspunse MacIntyre.

– Sir Dennis are calităţi pentru asta, zise un bărbat care se apropiase de ei fără ca MacIntyre să fi băgat de seamă.

– Russell MacIntyre, ţi-l prezent pe nemernicul de Brian Douglas, care face parte din alt clan, şi anume din SIS. Este oml nostru din Bahrain, care-i într-o scurtă călătorie acasă, zise Sir Dennis, strîngîndu-i mîna bărbatului care arăta cu douăzeci de ani mai tînăr decît el şi mai bronzat; apoi îi întinse un pahar. I-am cerut tînărului Brian să vină să te întîlnească, pentru că, din cîte mi-a spus Sol Rubenstein despre tine, tu, Russell, ai interese similare cu Brian. Inclusiv cei trei I: Iran, Irak, Islamia. Brian e pe cale să devină un călător. Brian, poţi să-i povesteşti lui Russell, iar el nu va spune nimic în Langley sau în Foggy Bottom. Nu-i aşa, Russell?

– Vrea să spună că voi zbura în Teheran, sub un nume fals, zise încet Douglas, puţin stînjenit, uitîndu-se pe deasupra paharului cu Balvenie.

– Şi cine vei fi de data asta, ca să ştiu dacă voi citi despre tine în ziare? insistă Sir Dennis, străduindu-se să-l silească pe bărbatul mai tînăr să dezvăluie mai mult decît avea chef.

– Ian Stuart, un negustor sud-african de covoare, din Durban. E o identitate nouă, dar bine pregătită de biroul de aici, inventă Douglas, nedorind să-i spună americanului tot adevărul. Sper că nu veţi citi despre mine, cel puţin nu în presă.

– Russell, Brian m-a întrebat în dimineaţa asta dacă nu pot să-i răspund la o întrebare la care cred că tu cunoşti răspunsul, zise

Sir Dennis, încrucişîndu-şi picioarele şi întorcîndu-se spre american, arătînd mai vioi. Ce făcea de Crăciun subsecretarul de la Pentagon, Kashigian? Nu se întîlnea oare cu Gărzile Revoluţiei la Teheran? Aş fi zis că o asemenea călătorie nu-i pe lista aprobată pentru funcţionarii Departamentului Apărării. Identitatea sa era ceva mai credibilă, Brian: un diplomat armean, nu-i aşa?

Russell începu să înţeleagă care era scopul acelei întîlniri. Era un test, la mai multe niveluri. Puteau să aibă încredere în el că nu va raporta la Washington că SIS urma să trimită în Iran, sub acoperire, un funcţionar important? Îşi va dovedi buna-credinţă explicînd care fusese misiunea secretă a unui funcţionar american cu rang înalt, care se dusese tot la Teheran? Problema era că MacIntyre nu ştia că Ronald Kashigian fusese în Iran. Iar acum urma să-şi convingă gazdele de acest lucru, fără să pară neserios.

– Sincer vorbind, nu am fost informat că Ronald Kashigian a fost în Iran de Crăciun. Vă asigur că nici Sol Rubenstein n-a aflat nimic. Sînteţi siguri că-i vorba de Kashigian şi nu de un diplomat armean? întrebă MacIntyre, încercînd să pară cît mai sincer.

Cei doi britanici se priviră o secundă, apoi Sir Dennis dădu din cap către Brian Douglas.

– A zburat cu un Gulfstream al Pentagonului, fără însemne, zise Douglas, cu o voce inexpresivă. Călătoria sa a fost pregătită şi coordonată de ataşatul militar american din Ankara.

– La naiba! exclamă MacIntyre. De ce ar fi făcut ei – adică noi – aşa ceva?

– Asta ne întrebăm şi noi, Russell. E un moment ciudat pentru a începe o deschidere către iranieni. Doar la cîţiva ani după ce bătrîna Europă a fost silită să se alăture sancţiunilor antinucleare, mormăi Sir Dennis, lăsîndu-se pe speteaza scaunului.

MacIntyre îşi repetă în minte cele spuse şi replică:

– Staţi un pic. Puteaţi afla toate astea doar dacă îl spionaţi pe ataşatul militar american din Turcia sau dacă îi înregistraţi convorbirile. Credeam că între Statele Unite şi Marea Britanie există înţelegerea să nu se spioneze reciproc.

– Russell, nu am spionat America, îi răspunse încet Sir Dennis. La fel ca voi, ascultăm convorbirile celorlalţi, care raportează uneori ce face America. Unele rapoarte NSA de acest fel nu ajung la Fort Meade, adăugă el, referindu-se la cartierul general din Maryland de interceptare a comunicaţiilor aparţinînd Agenţiei Naţionale de Securitate, dar sînt distribuite unora dintre noi de către unitatea noastră de interceptare GCHQ, care ştie tot ce ştie şi NSA. Aşa stau lucrurile din 1943.

Russell se întrebă cine avea autoritatea să dea ordin NSA să oprească distribuirea unui raport. Era limpede că făcuse cineva acest lucru.

– Sîntem convinşi că Iranul se află în spatele exploziilor de la hotelurile din Bahrain, poate şi a capturării vasului pentru transportul gazului lichefiat, cu toate că toţi cei găsiţi la bord erau irakieni, din cine ştie ce tabără, îi spuse liniştit Brian lui MacIntyre. O să mă întorc iute acolo, să scotocesc prin cenuşă, pentru că simt că iranienii pregătesc ceva. MacIntyre, dacă discută cineva de la Washington cu indivizi din Teheran, atunci risc mult, dacă se află la Washington că vreau să mă duc clandestin în Iran, spuse Douglas, acoperindu-şi gura cu mîna.

– Atunci de ce-mi spuneţi? întrebă MacIntyre. Nu vă înţeleg.

– Russell, îţi spunem pentru că eu şi Sol Rubenstein am discutat în ultimele luni – convorbiri foarte bine asigurate, bineînţeles – despre îngrijorarea noastră provocată de faptul că iranienii devin prea agresivi, că-şi pregătesc lansatoare mobile de rachete nucleare, că fac manevre de desant maritim cu tancuri, că se infiltrează în Bagdad şi-şi strecoară oamenii – sub o acoperire neconvingătoare – în guvernul irakian. Iar situaţia din Golf e foarte schimbătoare, în momentul acesta. Sol spune că tu crezi că nu ar trebui să distrugem Islamiah, spune că eşti unul dintre puţinii oameni din Washington care crede asta şi că-l obligi astfel pe el să te apere de directorul naţional al informaţiilor, de secretarul Apărării şi de gaşca de la Casa Albă, zise Sir Dennis, spunîndu-i lui MacIntyre lucruri pe care nu le auzise niciodată de la şeful său. Din întîmplare, noi sîntem de

acord cu tine, în ciuda unor indivizi de rang mai mic din Vauxhall Cross şi din alte părţi. Deci această întîlnire întîmplătoare cu domnul Douglas în biblioteca de la Travellers e un soi de recrutare. Sol te-a trimis în străinătate, pînă se potolesc lucrurile, iar noi ne-am gîndit că am putea să-ţi cerem să strîngi anumite informaţii, în timp ce călătoreşti.

Sir Dennis nu mai arăta ca un profesor bătrîn, amabil şi uşor distrat. Tocmai îi dezvăluise că avea o alianţă transatlantică personală cu Sol Rubenstein, şeful lui MacIntyre, alianţă de care MacIntyre nu avusese habar. Sir Dennis îi mai destăinuise că Rubenstein îşi petrecea timpul apărîndu-l pe MacIntyre de critici, fără ca obiectul criticilor să ştie ceva despre activitatea şefului său.

Sir Dennis Penning-Smith se dovedea a fi un conducător de seamă, un intelectual britanic dur şi realist.

– Ce urmăresc iranienii? Nu mă îndoiesc nici o clipă că Brian ne va dezvălui totul la întoarcerea sa din dugheana cu covoare persane. Cît de stabil va fi regimul din Bahrain, dacă Gărzile Revoluţionare Iraniene vor încerca să-l doboare pe rege? Dacă ai dreptate în privinţa oportunităţilor din Islamia, ce trebuie să facem ca să profităm de ele? Cine este Fidel Castro al revoluţiei din Islamia? Ce trebuie să spunem sau să facem ca să-l împiedicăm pe acest Castro să devină comunist, după ce revoluţia sa a avut succes? Nu cred că va trece mult timp pînă cînd fereastra deschisă în Islamia se va închide. Dacă Douglas are dreptate, s-ar putea să nu treacă mult timp pînă cînd iranienii vor încerca să facă ceva dincolo de Golf, în Bahrain.

Sir Dennis se ridică şi luă o carte de pe raftul pe care scria: „Numai pentru membrii clubului“ şi i-o dădu lui MacIntyre.

– Se numeşte *Nisipurile arabe* şi a fost scrisă acum o jumătate de veac de un membru al clubului, numit Thesiger. Acesta, îmbrăcat ca un beduin, a trăit alături de ei şi a iubit locurile acelea. A criticat descoperirea petrolului, spunea că acesta va distruge totul, zise preşedintele JIC, pregătindu-se să plece. Şi eu aş crede acelaşi lucru, dacă nu mi-ar plăcea să conduc automobilul, să zbor cu avionul şi altele. Voi doi veţi avea parte de o cină minunată. Eu trebuie să

mă duc la un dineu îngrozitor, dat în cinstea omologului meu australian. Nu-ţi face probleme în privinţa cărţii, o voi înlocui.

După aceste cuvinte, le strînse mîinile şi-i lăsă pe Brian Douglas, cel mai important spion britanic din Golf, şi pe Russell MacIntyre, controversatul director adjunct al noii agenţii americane pentru analiza informaţiilor, care abia se cunoscuseră, să rămînă cu paharele goale printre rafturile cu cărţi.

Cînd chelnerul apăru din dulap cu altă serie de băuturi, Douglas părea ceva mai puţin reţinut decît fusese în prezenţa lui Sir Dennis.

– Călătoriile de felul ăsta nu funcţionează întotdeauna. A mai existat un membru al clubului, pe nume Tomkison, care s-a dus în Socotra, o insulă din Yemen, să studieze accentul ciudat şi dialectul vechi arab care se vorbea în insula aceea minunată.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă MacIntyre. L-au decapitat?

– Nu, răspunse Douglas, zîmbind, apoi sorbind din scotch. Nimeni nu i-a spus o vorbă, pînă cînd a plecat.

– Ceva îmi spune că dumneata te vei descurca mai bine decît Tom-şi-cum-îi-mai-zicea, spuse MacIntyre, închinînd în cinstea călătoriei noii sale cunoştinţe.

– Va fi o călătorie scurtă. Trebuie să fie aşa, ca să nu le las timp să-mi regăsească figura prin fotografii acoperite de praf. Sursele mele de informaţii s-ar putea să nu vorbească. S-ar putea să nu mai fie în viaţă. N-am nevoie să aştept o săptămînă ca să-mi dau seama, zise Douglas, mai mult pentru sine decît pentru MacIntyre. Mă voi întoarce prin Dubai, acolo ar trebui să schimb avionul pentru Durban. Am putea să ne întîlnim acolo să ne comparăm opiniile, în oraşul vechi, în ziua de zece februarie la ora opt. E un local mic, zise Douglas, întinzîndu-i peste masă o carte de vizită. Voi pregăti un raport pentru Sir Dennis şi pentru Sol, cu ce-am aflat şi cu ce-ai descoperit tu.

– Sigur, voi fi acolo. Mă voi duce mai întîi în Kuwait, dar după aceea mă voi duce în Bahrain şi va trebui oricum să mă opresc în Emirate, zise MacIntyre, apoi se opri, gîndindu-se la ceea ce abia auzise. Îi raportezi direct lui Sir Dennis? Eşti şef de birou SIS. El e

ministru. Şi mai spui că raportul nu va fi numai pentru şeful tău, ci şi pentru al meu. Ce înseamnă asta?

Brian Douglas se ridică şi-şi goli paharul.

– Ei bine, SIS îşi are reţeaua sa de transmitere a informaţiilor, iar Sir Dennis şi-o are pe a sa. După cum ţi-ai dat seama, privind în jur, aici e o reţea de modă veche. Dennis şi Sol sînt doi membri ai unui club de intelectualocraţi. În ciuda a ceea ce a spus, Sir Dennis s-a dus la locuinţa ambasadorului australian, ca să-l întîlnească pe unul dintre membrii cei mai de valoare ai acestui club. Va primi acolo un raport despre activităţile navale pe care le plănuiesc chinezii în Oceanul Indian, informaţii pe care Canberra le-a primit de la o sursă atît de bună, încît nu riscă să împartă informaţiile cu Londra sau cu Washingtonul. Dar australienii i le vor da lui Dennis, zise Brian, punînd paharul gol pe tavă. Coborîm să cinăm? Am multe de discutat cu tine.

Russell MacIntyre se uită la un bust al zeului grec Hermes, simţindu-se ca în prima seară în care fusese acceptat ca membru în Magic Castle. Crezuse că se pricepea la prestidigitaţie, pînă cînd îi văzuse pe cei de acolo făcînd demonstraţii. Iar aici... Rusty clătină din cap.

În timp ce MacIntyre şi Douglas părăsiră biblioteca, falsul raft cu cărţi alunecă la locul lui. Sticla cu Balvenie şi paharele goale dispăruseră.

Drumul către Islamia

– Domnul doctor Ahmed bin Rashid, spuse grănicerul bahrainian, citind din paşaportul cel nou al lui Ahmed, paşaport emis de Islamia.

Grănicerul se afla la intrarea pe şoseaua de pe dig, prin care se pleca din Bahrain. Ahmed îşi aminti de vremurile cînd nu aveau loc nici un fel de verificări la intrarea pe şosea. Revoluţia care-i izgonise pe saudiţi schimbase şi acest lucru...

– Cît timp veţi lipsi, domnule doctor, şi care-i scopul călătoriei dumneavoastră? întrebă grănicerul în limba arabă, în timp ce se uita la ecranul calculatorului din bordul BMW-ului celui nou al lui Ahmed.

– Mă întorc mîine. Probleme urgente de familie, răspunse politicos Ahmed.

Grănicerul scană paşaportul, introducînd datele în calculator. Ahmed observă în oglinda retrovizoare că o cameră de televiziune se mişcase astfel încît să poată lua imaginea plăcii cu numărul din spate al BMW-ului. Altă cameră era îndreptată spre el, prin parbriz. Grănicerul aşteptă un moment. Calculatorul din ghereta de la intrarea în şosea scoase un ţiuit, iar grănicerul apăsă un buton pe un aparat. Bariera – o placă de metal care se ridicase în faţa maşinii – coborî, semaforul se făcu culoarea verde, iar Ahmed porni pe drumul său, lung de 26 de kilometri, de-a lungul digului.

Controlul la intrarea în Islamia fu mult mai simplu. Ahmed flutură paşaportul verde cu auriu, pe care i-l dăduse fratele său, iar

grănicerii îi făcură semn să treacă. După ce ajunse la capătul şoselei, coti spre est şi, după cincisprezece minute de mers către Khobar Corniche, ajunse la Laleaua de Aur, hotelul de lîngă clădirea Aramco.

Aramco, cea mai mare companie de petrol din lume, acum deţinută în totalitate de guvernul statului Islamia, nu-şi schimbase numele. Dar medicul observă că restul părea să arate altfel. Tăbliţele stradale, pe care înainte scrisese: „Şoseaua Regele Fahd", „Strada Regele Khalid", „Strada Prinţul Turki", fuseseră înlocuite sau acoperite cu un strat de vopsea. Ahmed descoperi noile reguli. Străzile fuseseră denumite după primii califi, care fuseseră, succesiv, conducători ai Ummei[1] după moartea profetului. Acum exista o şosea „Califul Abu Bakr", o stradă Omar I, o stradă Muaiyah Abu Sufyan şi o stradă Yazid I. Medicul îşi spuse că nu vor exista străzi numite după primii califi şiiţi, precum al Hasan sau al Husayn, chiar dacă locuitorii din Provincia de Est erau în majoritate şiiţi.

E-mailul codificat transmis de fratele său îl anunţase că Abdullah va fi la Aramco majoritatea zilei, verificînd măsurile de securitate ale imensei infrastructuri petroliere, dar că-l va întîlni la Laleaua de Aur, ca să cineze împreună devreme. La ora şase, unul dintre bodyguarzii personali ai lui Abdullah veni în camera lui Ahmed şi-l conduse într-o curte interioară, din zona grătarelor.

În timp ce chelnerii aranjau nişte *meze*[2] pentru două persoane, Abdullah intră.

– Doctorul meu erou! exclamă el, luîndu-şi fratele în braţe.

Ahmed îl sărută pe amîndoi obrajii pe fratele său, în semn de prietenie şi respect. Patru dintre bodyguarzii lui Abdullah ocupară poziţii în jurul curţii interioare, cu spatele către Abdullah şi privind spre exterior.

– Chiar şi cîrcotaşii din Consiliul Shura au fost de acord că trebuie să te felicit pentru modul în care ai demascat complotul de a arunca în aer baza americanilor. Cu certitudine că noi am fi fost consideraţi vinovaţi. Acum pînă şi purtătorul de cuvînt de la Casa

[1] Termen ce desemnează comunitatea musulmanilor. (n.tr.)

[2] Termen în limba turcă, de origine arabă, care înseamnă „gustare", „antreuri". (n.tr.)

Albă a recunoscut că indivizii de la bordul navei erau irakieni. Ai aflat ce fel de irakieni? întrebă Abdullah, luîndu-şi nişte *baba ghannouij* [1].

– Una-i ce cred eu şi alta-i ce pot dovedi, începu Ahmed. Instinctul îmi spune că indivizii fac parte din brigada de martiri antrenată de Gărzile Revoluţionare Iraniene, dar nu avem încă nici o dovadă. Iranienii implicaţi au părăsit Bahrainul cu mai multe ambarcaţiuni mici şi n-au lăsat nici o urmă că ar fi fost pe acolo. Abdullah, indivizii ăia din Forţele Iraniene Qods sînt foarte buni în tot ce fac.

– Da, sînt. Iar de acum încolo sîntem direct interesaţi să nu mai aibă succes. Trebuie să-l menţinem pe tron pe regele din Bahrain. Da, ştiu că face parte dintr-o casă regală, dar a luptat împotriva corupţiei şi a implicat oamenii în luarea deciziilor. Dacă va fi detronat, cine-l va înlocui? O altă marionetă a guvernului iranian, precum cea din Bagdad, care nu ne va fi prieten, spuse şeful securităţii din Islamia, bătînd în masă cu degetul arătător. Am votat în dimineaţa asta să transferăm fonduri secrete guvernului bahrainian, pentru proiecte sociale şi pentru locuri de muncă pentru comunităţile şiite care-s cele mai sărace.

Soarele apusese şi o briză uşoară, rece bătea dinspre nord. Doi chelneri aprinseră lămpi de încălzit, apoi se retraseră, ca să-l lase pe şeic singur cu oaspetele său.

– Asta înseamnă că Shura funcţionează mai bine decît atunci cînd am discutat ultima oară? întrebă Ahmed.

– Uneori.

Chelnerii aduseră primul fel, *hammour* fript, adică peşte epinefel. Abdullah tăie încet fileul cu furculiţa.

– Există o facţiune puternică, pe care o conduce Zubair bin Tayer, care doreşte o întărire strictă a regulilor şariatului[2] şi ţinerea femeilor acasă... Ştii lista, dar indivizii ăştia vor mai mult de-atît,

---

[1] Salată arăbească din vinete coapte (n.tr.)

[2] *Sharia* reprezintă totalitatea legilor islamice, care reglementează nu numai la ritualurile religioase, ci şi la viaţa cotidiană, politică, economică şi socială. (n.tr.)

adăugă Abdullah, aruncînd furculiţa pe masă, vor să exportăm revoluţia, să răspîndim wahhabismul în toată lumea islamică, să devenim suficient de puternici ca să-i înfruntăm pe necredincioşi. Ei sînt cei care au insistat să cumpărăm rachetele chinezeşti. Acum spun că ar trebui să avem încărcături nucleare pentru rachetele acelea. Din China, din Coreea sau din Pakistan. Sau să ni le construim singuri.

Ahmed era uluit. Îşi puse ambele mîini pe masă, de parcă ar fi vrut să se sprijine.

– Frate, astea au fost greşelile pe care le-au făcut saudiţii. Calea asta duce la stagnare sau la ceva şi mai rău. Sînt convins că oamenii nu vor sprijini asemenea idei cînd vor fi alegeri.

Abdullah nu spuse nimic, dar îl privi pe Ahmed în ochi.

– Ei nu vor alegeri. Poate o singură dată, care să aprobe preluarea conducerii de către ei. După aceea vor putea vota doar învăţaţii islamici agreaţi.

– Un bărbat, un vot, o singură dată, zise încet Ahmed, mai mult pentru el însuşi.

– Ce-ai zis? îl întrebă fratele său.

– Asta au spus americanii despre alegerile din Algeria: doar bărbaţii au putut vota şi li s-a permis să voteze o singură dată – ca să renunţe la dreptul de a vota din nou. Aşa ceva nu trebuie să se întîmple şi la noi!

– Americanii! scuipă Abdullah. Americanii cred că democraţia rezolvă totul. Ei au avut nevoie de mai mult de o sută de ani ca să le permită tuturor cetăţenilor lor să voteze – săracii, femeile, negri. Şi asta le-a rezolvat problemele? Au irosit atît de mult timp şi atîţia bani cu alegerile lor, pe care le consideră un soi de joc de care nu se satură niciodată. Iar rezultatele au fost deosebite? Noi am înlăturat regulile sistemului ereditar. Ei le păstrează: taţi urmaţi în funcţie de fii, neveste care încearcă să-şi înlocuiască soţii... Cîte familii conducătoare au pentru cei trei sute douăzeci şi cinci de milioane de oameni? întrebă Abdullah, dînd din mînă. Au înlăturat sărăcia? În cea mai bogată ţară din lume oamenii nu mai trebuie să plătească

tratamentul medical sau învăţământul universitar? Cu toate astea, îşi închipuie că sînt superiori, că trebuie să modeleze lumea arabă după imaginea lor dezgustătoare. Şi cum vor să facă asta? Bombardîndu-ne oraşele, omorîndu-ne femeile şi copiii? Închizîndu-ne poporul în temniţă pentru veşnicie? Violîndu-l? zise Abdullah, repetînd o tiradă pe care Ahmed o mai auzise şi altă dată.

– Cu tot respectul, nu-i vorba să ne transformăm în ceva asemănător americanilor, răspunse Ahmed. E vorba de ceea ce s-a făgăduit poporului nostru: mai multă libertate, mai mult progres, mai multe oportunităţi, implicare şi controlul propriei ţări, zise Ahmed, folosind expresii pe care le auzise la fratele său, înainte de revoluţie. E vorba de faptul că nu trebuie să fim ca saudiţii. Ei au ţinut poporul în ignoranţă, cheltuind banii obţinuţi din petrol ca să exporte viziunea lor wahhabistă despre islam, în care mulţi dintre noi nu credem. Au cheltuit banii ca să cumpere arme scumpe de la americani, de la britanici, de la francezi şi de la chinezi. Au refuzat produsele surorilor noastre şi au ţinut întruniri de familie secrete, cu uşile închise. Frate, ai luptat şi ai luat vieţi ca să apară alţi saudiţi, care să trateze oamenii ca pe nişte cetăţeni de mîna a doua?

Abdullah se uita la el, dar Ahmed nu se putea opri. Îşi dorea de mult timp să spună asemenea lucruri.

– Da, am trăit în America de Nord, dar am fost şi în Germania, şi în Singapore, am participat la conferinţe medicale din China şi din Marea Britanie. În ţările astea s-au inventat tot felul de lucruri. Tehnologie şi medicamente. Noi ce-am inventat în ultimii o mie de ani? Lumea ne-a lăsat în urmă, pentru că ne-am legat cărămida asta wahhabită de picioare. Învăţaţii noştri studiază doar Coranul, ceea ce-i bine, dar nu avem nevoie de atît de mulţi cercetători ai Coranului într-o singură generaţie.

Ahmed scoase o carte albastră de sub robă.

– Acest raport ONU este făcut de arabi. În el se arată cum stăm în raport cu restul lumii. Nu prea bine. Învingătorii lumii moderne sînt societăţi ale cunoaşterii, ţări care şi-au făcut un scop din a învăţa, din a răspîndi informaţii şi din cercetarea ştiinţifică. Uită-te

la cifrele astea, zise el, răsfoind paginile. Doar doi la sută din oamenii noştri au acces la internet, în comparaţie cu nouăzeci şi opt la sută în Coreea de Sud. Se traduc anual în arabă cinci cărţi pentru un milion de oameni, în comparaţie cu nouă sute care sînt traduse în spaniolă. În limba noastră sînt publicate doar unu la sută dintre cărţile lumii. Din cinci cărţi care apar în limba arabă, una este legată de religie. Cheltuim pentru cercetare mai puţin de 0,3 % din produsul nostru intern brut. Poate acest lucru explică de ce un sfert dintre absolvenţii facultăţilor noastre părăsesc lumea arabă cu prima ocazie. Noi nu creăm cunoştinţe, nu importăm cunoştinţe. Importăm produse finite. Nu asta-i calea spre lumea modernă şi de aceea rămînem în urmă. Poţi să fii şi modern, şi musulman. Savanţii musulmani pe care i-am întîlnit în Canada, în Germania şi în America sînt oameni credincioşi. Islamul este religia care se răspîndeşte cel mai iute în America! Nimeni nu-i împiedică pe musulmanii de acolo să urmeze învăţăturile profetului. Fără să mai pomenim că profetul nu ne-a învăţat că trebuie să-i convertim sau să-i ucidem pe creştini şi pe evrei. Iar dacă am fi încercat să facem acest lucru, ceea ce ar fi durat secole întregi, n-am fi reuşit decît să distrugem planeta asta mică. Vrea Allah asta? Iar armele nucleare – dacă le-am avea – ar provoca ruina ţării noastre. Dacă o să-i lăsăm pe oamenii aceia din consiliu să realizeze ceea ce intenţionează, vom continua să fim sclavii petrolului nostru şi să nu facem nimic, ci doar să ne uităm cum e scos din pămînt ceea ce Allah a pus în subsolul nostru. Iar banii pe care îi vom primi vor fi irosiţi pe prostii considerate „religioase“. Nu sîntem o ţară, ci un rezervor de petrol! Iar dacă sîntem doar atît, vor veni alţii, vor veni scorpionii care caută de mîncare, care doresc preţiosul lichid negru. Ne vor ţine în sclavie, iar noi vom cumpăra de la ei tot ce ne este necesar, inclusiv arme, de care nu avem nevoie. În loc de asta, putem să ne folosim bogăţia ca să ajungem în secolul douăzeci şi unu, să retrăim timpurile de măreţie, în care arabii au inventat matematica, astronomia, farmaceutica şi alte ştiinţe. *Tu* poţi să faci asta, frate.

Speriat că mersese prea departe, Ahmed se opri brusc şi-şi plecă fruntea, evitînd privirea lui Abdullah, care rămăsese tăcut.

Undeva, în hotel, mergea un televizor. Ahmed auzea programul de ştiri, dar şi fîşîitul flacării cu gaz a încălzitorului de deasupra capului său.

– Frăţioare, în timp ce tu schiai pe zăpadă şi dansai în cluburi, eu îmi riscam viaţa, ascunzîndu-mă prin subsoluri şi omorînd oameni pe care nu-i cunoscusem. Crezi că am făcut asta ca să creez o societate în care poporul nostru să-şi irosească viaţa? Aşa crezi? întrebă Abdullah, ridicînd vocea, apoi coborînd tonul, pînă cînd ajunse să vorbească în şoaptă. Am făcut lucruri groaznice şi mă rog lui Allah să mă ierte, dar cînd citesc Coranul nu-s convins că o va face. Chiar aici, în Khobar, în 1996, pe cînd tu erai încă un copil, am făcut parte dintr-o organizaţie care a ajutat Hezbollahul şi Trupele Iraniene Qods să atace baza aeriană americană de aici.

Era prima oară cînd Ahmed auzea această poveste, era prima oară cînd fratele său dezvăluia ceva din viaţa sa necunoscută de terorist.

– Qods... Nu-s aceiaşi care au încercat să arunce în aer baza navală americană din Bahrain? întrebă Ahmed. Ai colaborat cu ei?

– Nu, eu am lucrat pentru Khalid Sheik Muhammad, care era omul de acţiune al lui bin Laden. Pentru că am crezut că el dorea să izgonească din ţara noastră trupele străine, recunoscu fără chef Abdullah. Tipii din Qods i-au cerut lui Khalid să le pună la dispoziţie nişte oameni care să-i ajute în cadrul unei acţiuni pe care o plănuiau în Khobar, împotriva bazei străinilor. Aşa că i-am ajutat să se instaleze într-o fermă din apropiere. Khalid mi-a spus că datoram mult celor din Qods, deci am încercat să le fiu de folos.

Ahmed nu îndrăznea să spună nimic, de teamă că fratele său se va opri. Dar simţi nevoia să întrebe:

– Ce datora al-Qaeda celor din Qods?

Abdullah rămase tăcut, ca şi cum şi-ar fi căutat amintirile într-un colţ al minţii pe care nu-l mai vizitase de mult.

– M-am întîlnit cu bin Laden, m-am întîlnit cu creierul său, doctorul Zawahiri, şi cu braţul său, Khalih Sheik Muhammad. Pentru acţiunea aceea, Osama conta mai puţin decît ceilalţi doi. Aceştia îl foloseau ca pe un simbol, care-i unea. M-am dus în Afganistan, ca să-i întîlnesc. De ce? Pentru că erau singurii care se opuneau cu adevărat monarhiei saudite. În afară de ei, nu exista nimeni care să încerce să scape poporul nostru de lipitorile alea. Eu nu mă opuneam monarhiei. Ştiam că Anglia şi statele mici din Golf aveau monarhi buni, dar noi nu aveam un rege bun. Saudiţii furau şi ţineau poporul în ignoranţă. Îi lăsaseră pe străini să-şi ridice baze militare pe pămîntul celor două moschei sfinte. Nu ca să ne ajute pe noi, ci ca să-şi apere ei petrolul.

Ahmed simţea că Abdullah se simţea vinovat pentru trecutul său. Tonul său semăna cu cel pe care-l folosise pe vremuri ca să explice tatălui său că lovise maşina. Ahmed încercă să abată discuţia de la rolul fratelui său din trecut la subiectul care-l interesa pe el în prezent, adică iranienii.

– I-ai întîlnit pe tipii din Qods în tabăra lui bin Laden?

– Nu, nu. Nu-i vedeai nicăieri. Dacă te pricepeai la ceva şi indivizii aveau încredere în tine, atunci Khalid te trimetea în Iran, pentru o pregătire specială cu oameni din Qods sau din Hezbollahul lui Mugniyah. Doctorul Zawahiri avea un birou în Teheran şi se ducea deseori acolo, încă din vremea în care conducea Jihadul Islamic Egiptean. Mulţi dintre fraţi veneau din taberele afgane zburînd în Teheran, unde oamenii din Qods îi ajutau să treacă prin vamă şi-i trimiteau cu autobuzul către graniţă. Nu se vorbea despre faptul că membrii Qods ajutau al-Qaeda cu bani şi cu pregătire, pentru că nici măcar preşedintele Iranului nu ştia acest lucru. Bineînţeles, nici americanii nu ştiau.

Ahmed clătină din cap, uluit. Forţele Qods ale Gărzilor Revoluţionare erau cu adevărat un serviciu în interiorul unui serviciu, care raporta doar marelui ayatollah, conducătorul suprem iranian.

– Abdullah, ce s-a întîmplat între tine şi al-Qaeda? De ce ai rupt relaţiile cu ei şi ai declanşat propria mişcare în interiorul ţării noastre?

Abdullah ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus că răspunsul era bine cunoscut – sau ar fi trebuit să fie evident.

– După 11 septembrie, am întrerupt legăturile cu bin Laden. Consideram că mersese prea departe şi că ucisese oameni nevinovaţi. Apoi, după ce americanii au invadat Irakul, m-am dus în Irak şi am colaborat un timp cu nebunul ăla, Zarqawi. De ce? Pentru acelaşi motiv pentru care unchiul nostru a luptat în Afganistan. Pentru acelaşi motiv pentru care m-am opus saudiţilor. Pentru a scoate trupele străine din ţară. Am participat, am învăţat şi apoi am făcut astfel încît să putem să fim o naţiune, o mare naţiune, nu o bază militară americană, nu maşina de făcut bani a unei familii.

Ahmed era mîndru de fratele său, care văzuse excesele şi greşelile altora şi care-şi construise propria mişcare de eliberare a patriei. Dar în ceea ce făcuse Abdullah exista ceva asemănător cu al-Qaeda, pentru că Abdullah făcuse munca grea de acţiune şi-i lăsase pe teoreticieni precum Zubair bin Tayer să reprezinte faţa publică a mişcării.

– Şi ai reuşit, îi completă spusele Ahmed.

– Da, dar în momentul acesta sîntem slabi. Saudiţii ne-au luat banii, spuse Abdullah, revenind la una dintre temele lui favorite, finanţele. Americanii au blocat majoritatea conturilor, probabil ca se le revendice pentru ei înşişi. Dar cu ceea ce le-a rămas, saudiţii plătesc ca să ne facă greutăţi. Vor să se întoarcă şi să conducă din nou, să mă omoare pe mine şi pe toţi cei din consiliu. Nu ştiu cît timp mai am la dispoziţie pînă cînd se va întîmpla asta. În fiecare zi primesc rapoarte. Ahmed îşi ridică fruntea, iar cei doi se priviră în ochi, apoi Abdullah făcu semn cu capul către unul dintre body-guarzi. După aceea continuă: Am acceptat multe lucruri în Shura, lucruri cu care eu nu sînt de acord şi despre care nu cred că vor fi bune pentru viitor. Le-am acceptat pentru că sîntem slabi şi nu ne

putem permite să avem conflicte interne, pe care să le exploateze duşmanii noştri – cei pe care tu-i numeşti scorpioni.

Ahmed se gîndi un moment, apoi răspunse cu umilinţă:

– Ştiu că singurul lucru care îmi dă dreptul să vorbesc despre aceste lucruri este faptul că în noi doi curge sîngele tatălui nostru. Spre deosebire de tine, eu nu mi-am cîştigat dreptul să discut despre asemenea probleme. Dar iubesc ţara asta, te iubesc şi pe tine şi nu vreau ca eforturile tale să se irosească în van. Dacă nu-i vei opri acum pe duşmanii tăi din consiliu, aceştia vor modela Islamia într-o structură care va deveni curînd permanentă. Apoi vor dori să te distrugă, pentru că tu nu-ţi găseşti locul în ceea ce vor ei să construiască. Iar ceea ce vor ei să clădească va slăbi Islamia şi va atage scorpionii. Mai ales dacă vor încerca să obţină arme nucleare, spuse Ahmed, care se întinse peste masă şi-l prinse pe fratele său de antebraţ. Dacă vei fi ucis, atunci măcar să mori pentru ceva în care crezi *tu,* nu pentru ceva în care cred *ei.*

Abdullah puse mîna dreaptă peste cea a lui Ahmed, care-i strîngea antebraţul stîng.

– Asta-i recomandarea ta, domnule doctor? Să fiu ucis?

– Nu, tratamentul meu nu-i chiar atît de letal pentru pacienţii mei, răspunse Ahmed zîmbind. Recomandarea mea este un tratament preventiv. Armata cea nouă te va urma, iar tu conduci deja poliţia. Foloseşte puterea aceasta, cît timp dispui de ea. Foloseşte-o pentru binele poporului. Acesta nu a fost eliberat pe deplin. Dacă poporul este de partea ta, atunci va izgoni scorpionii.

– *Inshallah*[1], zise Abdullah, îmbrăţişîndu-şi fratele.

Apoi cei doi se întoarseră în Laleaua de Aur, ţinîndu-se de mînă. Bodyguarzii merseră împreună cu ei, în faţa şi în urma lor. Pe masa din curtea interioară rămăseseră resturile de *meze* şi de *hammour.* Abdullah ascunsese raportul ONU în robă.

---

[1] Facă-se voia lui Allah. (n.tr.)

– Vino cu mine, să te întîlneşti cu echipa mea, care şi-a petrecut ziua cercetînd registrele Aramco. Spune-le şi lor unele dintre teoriile tale.

Abdullah îl conduse către ascensor. Lîngă sufrageria principală a restaurantului de pe acoperişul blocului se afla o cameră particulară, cu podeaua acoperită cu covoare şi perne. Un vas cu tămîie dintr-un colţ răspîndea un miros plăcut. Atunci cînd Abdullah pătrunse în încăpere, bărbaţii care stăteau în cerc pe podea, fumînd din narghilele, se ridicară în picioare.

Abdullah pătrunse în cercul format de oamenii săi, strîngînd mîini şi sărutînd obraji, prezentîndu-i pe fiecare fratelui său, doctorul spion.

– Deci aţi verificat siguranţa companiei noastre petroliere şi aţi controlat registrele, zise el, aşezîndu-se pe podea, printre grămezile de perne. Ce aţi descoperit? Saudiţii au supt tot petrolul şi l-au luat cu ei în California?

Un servitor îi aduse lui Abdullah o narghilea şi-l ajută să o aprindă.

– Nu, şeicule, nici măcar saudiţii nu puteau să-l fure pe tot, răspunse Muhammad bin Hassan.

Acesta fusese partener într-o importantă firmă de contabilitate şi de consultanţă din Londra şi se întorsese după revoluţie, la cererea omului cu care jucase fotbal în Riad pe cînd fusese copil.

– Rezervele noastre oficiale sînt de 290 de miliarde de barili. Alte 150-200 se află în terenurile din care nu s-a extras petrol pînă acum.

– Hammad, sînt convins că rezervele sînt mari, dar cît înseamnă asta? întrebă Abdullah, în timp ce expira fumul de tutun cu aromă de măr. Ce înseamnă în comparaţie cu alţii?

– Asta înseamnă că deţinem o treime din petrolul rămas în toată lumea. Altă treime se află în Golf, iar ultima treime e împărţită între Rusia, Venezuela şi Nigeria. Dar al nostru este cel mai ieftin. Pur şi simplu curge din nisip. Rusia şi America trebuie să cheltuiască sume imense ca să-l găsească pe teritoriul lor şi să-l extragă de sub

gheaţă sau din fundul mării. Consumul lor şi costurile lor de extracţie au ridicat preţul petrolului la nouăzeci de euro barilul. Petrolul nostru are şi preţ redus de rafinare, în timp ce majoritatea celui din alte părţi ale lumii necesită rafinare costisitoare. Rata curentă de consum acţionează în favoarea noastră. China şi America importă fiecare anual peste zece miliarde de barili, iar această cantitate este în creştere. Aici se află cheia problemei: Aproape toţi ceilalţi producători de petrol au extras tot ţiţeiul care necesita preţuri mici de extragere şi întrevăd momentul în care nu vor mai avea nimic de extras. Dacă păstrăm ritmul actual de extracţie, noi mai avem petrol pentru încă o sută de ani. În momentul în care toţi ceilalţi vor rămîne fără nimic, noi vom avea încă destul pentru consumul propriu şi vom avea şi de vînzare.

Toţi cei din încăpere zîmbeau, cu excepţia lui Ahmed, care se uită la fratele său, aşteptînd să i se permită să vorbească.

– Ahmed, ce crezi despre aceste ştiri bune? îl întrebă Abdullah.

– Cu tot respectul pe care i-l port lui Muhammad, nu-s convins că-i vorba de ştiri bune, zise el, iar zîmbetele celorlalţi îngheţară. Să nu discutăm despre azi şi despre mîine, continuă el. Să ne imaginăm că ne-am întors în vremea bunicului nostru. Să zicem că era geambaş de cămile. De fapt, bunicul meu şi al lui Abdullah chiar asta era, geambaş de cămile. Dacă o molimă ar fi lovit cămilele din restul lumii şi acestea ar fi murit toate, dar cămilele lui ar fi rămas sănătoase, nu i-ar fi fost teamă că alte triburi vor veni să i le fure?

Toţi cei din cerc dădură din cap.

Ahmed se încinse, în timp ce povestea.

– Bunicul nostru nu avea de unde să ştie că existau şi unii care vedeau în molima aceea o ocazie pentru a importa automobile de teren şi de a învăţa alte triburi să le folosească, în locul cămilelor. Deci chiar dacă bunicul ar fi luptat din răsputeri şi ar fi cheltuit o grămadă de bani ca să-şi apere cămilele, după un timp n-ar mai fi avut cumpărători, pentru că toţi ar fi avut Land Rover-uri şi Mercedes-uri.

Ceilalţi din încăpere izbucniră în rîs.

– Ahmed, ce vrei să spui? Mi s-a spus că zilele astea ai condus un BMW, zise Muhammad, uitîndu-se la Abdullah.

– Frate, explică-ne tuturor ce-i cu teama ta de scorpioni, îl îndemnă Abdullah.

– Voiam să vă spun că petrolul rămas va atrage tot felul de scorpioni, precum America şi China. Vom fi o ţintă şi un pion în multe jocuri. Între timp, alte ţări vor dezvolta surse alternative de energie. Iar după ce vor duce război pe teritoriul nostru pentru a obţine petrolul de aici, vor descoperi că n-au nevoie de rezervele care să ajungă pentru încă cincizeci de ani. Petrolul acela nu va mai valora nimic, asemenea cămilelor.

– Cămilele au valoare, protestă unul dintre cei prezenţi.

– Ahmed, te respect ca medic, dar nu eşti economist, replică Muhammad. De ani de zile se chinuieşte să găsească surse alternative de energie. Motoarele cu hidrogen pentru maşini folosesc mai multă energie decît maşinile cu benzină, pentru a obţine aceeaşi putere. Nu au reuşit să zboare cu avioane sau să navigheze cu nave care folosesc hidrogen sau energie solară. Centralele nucleare produc deşeuri radioactive care sînt periculoase. Importurile americane de petrol au crescut anual cu două procente, iar cele ale Chinei cu zece procente.

– 'Hammad, s-ar putea să fie cum spui tu, dar Ahmed are dreptate: dacă vom rămîne singura ţară cu rezerve mari de petrol, scorpionii vor veni să le ia, spuse încet Abdullah, în timp ce scormonea în cenuşa din pipă.

– Aici trebuie să intervii tu, spuse Khaleed. Acum răspunzi de apărarea noastră, iar eu am deplină încredere în tine. Pe vremea cînd jucam fotbal şi erai fundaş, nu reuşeam niciodată să trec de tine şi să marchez, glumi Khaleed, simţind că discuţia devenise prea serioasă pentru momentul şi locul acelea.

– Dacă duşmanii noştri ar putea fi opriţi la fel de uşor ca tine, Muhammad... replică Abdullah. Poate că ar trebui să-i cerem doctorului să inventeze o capcană pentru scorpioni, aşa cum au inventat americanii una pentru gîndacii de bucătărie.

– Motelul pentru gîndaci, spuse unul dintre oameni, în engleză. Pot să intre, dar nu pot să iasă.

– Jassim, noi nu vrem să intre scorpionii peste noi, răspunse zîmbind Abdullah. Ahmed, vrem să inventezi o poartă care să-i ţină afară. O poartă pentru scorpioni.

Toţi cei din cameră izbucniră în rîs, iar Abdullah îşi îmbrăţişă fratele şi-i şopti:

– Gîndeşte-te la asta. Eu o să mă gîndesc la ceea ce mi-ai spus despre raportul ONU. Să-mi faci un plan.

Cei din încăpere se potoliră.

– Jassim, să auzim raportul tău despre siguranţa infrastructurii petroliere şi apoi vom discuta despre muncitorii care i-au înlocuit pe americani, zise Abdullah, stabilind planul de lucru pentru restul serii.

Cartierul General al Comandamentului
Central al Forţelor Armate ale Statelor Unite
Baza Aeriană MacDill
Tampa, Florida

– Atenţiune! strigă sergentul în momentul în care comandantul-şef al Comandamentului Central al Statelor Unite (CinC) intră în încăperea întunecată.

Patruzeci şi doi de ofiţeri, printre care se aflau generali şi amirali, se ridicară de pe scaunele lor din micul amfiteatru. Pe douăsprezece ecrane plate, mari, din faţa lor, calculatoarele arătau situaţia, la momentul respectiv, a forţelor armate din Oceanul Indian, din Marea Roşie, din Golful Persic, din punctul cel mai înalt din lume – munţii Hindu Kush – pînă la cel mai jos, de pe malul Mării Moarte.

– Luaţi loc, mormăi Nathan Moore, general cu patru stele al armatei Statelor Unite, în timp ce se aşeza pe scaunul foarte mare, rezervat pentru CinC.

Se auzi zgomotul scaunelor trase, în timp ce ofiţerii se aşezau în faţa pupitrelor din faţa fiecărui rînd.

– Sîntem încîntaţi să-l primim astăzi alături de noi pe adjunctul şefului de stat-major al Forţelor Armate Egiptene, mareşalul Fahmi. Bine aţi venit, domnule. Ne vom ocupa de Conferinţa Planurilor Interarme din această săptămînă şi – ceea ce-i mai important – de cele mai mari manevre Steaua Strălucitoare care au existat pînă acum. Să începem, vă rog.

Centrul de Comandă al Comandamentului Central al Statelor Unite se afla într-o clădire obişnuită de birouri din baza aeriană din Tampa Bay. Atunci cînd, în 1991, fusese înfiinţat Comandamentul Central, pentru coordonarea puţinelor forţe americane din Orientul Mijlociu, nici o ţară din zonă nu dorise să permită Americii stabilirea unui sediu pentru comandament. Cuprins de frustrare, Pentagonul stabilise temporar cartierul general în baza pentru F-16 din Florida. Şi Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale îşi mutase cartierul general în baza aceea. Iar acum, după trei, patru războaie, zborurile avioanelor F-16 şi alte activităţi de acest fel încetaseră în baza aeriană MacDill, dar CENTCOM se afla încă acolo. Acum avea şi o „avangardă“ sofisticată în Qatar şi un cartier general naval în Bahrain, ambele deci în Golful Persic (sau, cum îi spunea Pentagonul, Golful Arabic).

În timp ce un ofiţer tînăr urcă pe podium, emblema CENTCOM (un vultur american ce zbura pe deasupra Peninsulei Arabia) dispăru de pe ecranul principal şi fu înlocuită de o hartă meteorologică mare. Ceea ce urmă semăna cu emisiunea meteo de la buletinul de ştiri internaţionale de pe CNN.

– Ploi puternice, continue, în Mumbai... Paisprezece centimetri de zăpadă în Kabul... Douăzeci şi opt de grade Celsius şi vreme însorită în Dubai... Lîngă Alexandria apa mării de un metru şi jumătate...

Auditoriul, cu capetele plecate, urmărea datele din documentaţia conferinţei.

Apoi urmă un general de armată cu o stea, J-2-ul, conducătorul serviciului de informaţii al CENTCOM. Din cauza prezenţei egipteanului, prezentarea de informaţii fu scurtă şi lipsită de obişnuitele imagini din satelit, pe care J-2 le numea „instantanee întîmplătoare", sau de mesajele picante interceptate, cu care obişnuia să-şi anime informările matinale.

– Şi acum despre Bahrain, zise generalul, în timp ce pe ecranul principal apăru imaginea porţii ornamentate a cartierului general al lui Brad Adams.

Adams avu impresia că toţi cei din sala întunecată se holbau la el.

– Continuă investigaţiile pentru identificarea teroriştilor care au capturat vasul pentru transport de gaz lichefiat *Jamal,* într-o aparentă încercare de a arunca nava în aer în interiorul Unităţii de Suport Administrativ CENTNAV, Cartierul General al Flotei a Cincea. Rapoartele iniţiale arată că atacatorii erau irakieni, fără a fi identificaţi altfel. Serviciul de Informaţii al Apărării, de la Pentagon, presupune că aceştia lucrau pentru regimul din Riad, numit Islamia...

Simţind încordarea din începere, CinC îl întrerupse:

– Să vă spun ceva despre acest... hm... episod. Echipa amiralului Adams a făcut o treabă nemaipomenită oprind acest atac. Oamenii din SEAL şi din infateria marină... sigur, şi cei din Paza de Coastă care au murit... Unde-i căpitanul Barlow? întrebă generalul uitîndu-se în întuneric, încercînd să-l vadă pe ofiţerul de legătură al Pazei de Coastă. O treabă grozavă. Au salvat mii de vieţi. Asta trebuie să facă o forţă de protecţie. Domnule amiral, zise generalul, uitîndu-se la şirul de scaune în care stătea Adams, avînd în stînga sa un ofiţer al marinei egiptene, trebuie să fiţi mîndru de modul în care v-aţi pregătit oamenii, i-aţi instruit şi aţi plănuit totul, încît aţi putut să scăpaţi cu bine dintr-o asemenea situaţie, fără să fiţi la faţa locului. Foarte bine.

Adams se ridică.

– Mulţumesc, domnule.

În timp ce J-3, directorul operativ, un general de armată cu două stele, urcă pe podium ca să înceapă prezentarea manevrelor Steaua Strălucitoare, ofiţerul din dreapta lui Adams îi strecură acestuia un bilet împăturit sub mapa cu documentaţia conferinţei. Adams îl despături şi-l citi: „A fost o laudă sau o critică?“ Autorul biletului, generalul-maior de marină Bobby Doyle, era noul director al Departamentului strategii – adică J-5. Fusese la Colegiul Naţional Militar împreună cu Adams, cu şapte ani în urmă, unde cei doi se luptaseră pentru trofeul de tenis al clasei. Cîştigase Doyle.

– După cum ştiţi, seria de manevre Steaua Strălucitoare, la care participă Statele Unite şi Egiptul, a început prin anii 1980.

J-3 prezentă cu mîndrie un scurt film documentar despre primele manevre. În cele din urmă, ajunse şi la planurile operaţiunii care urma să aibă loc.

– Sînt manevrele cele mai mari care au avut loc vreodată, implică desant maritim şi aerian ce foloseşte mai multe unităţi americane de dimensiunea unei brigăzi, sprijinite de bombardiere din CONUS şi avioane tactice de pe portavioane, zise el, arătînd simbolurile care apăreau pe harta Mării Roşii de pe ecranul central, care vor colabora cu divizii blindate egiptene şi vor înainta în interiorul continentului...

Adams scrise pe spatele biletului lui Doyle: „Şi cu calul ce-ai avut?“ şi i-l trimise înapoi.

Doyle citi răspunsul şi rupse altă foaie din caietul de notiţe CENTCOM, o puse pe pupitru şi scrise mult timp – după părerea lui Adams. Prezentarea făcută de J-3 ajunsese la amănunte care nu interesau pe nimeni:

– ... Operaţii în deşert... două sute patruzeci de tone...

În cele din urmă, Adams deschise al doilea bilet al lui Doyle: „Noi 2, cină ora 9, restaurant Columbia, Ybor City, făcut deja rezervare, ne întîlnim acolo“. Adams chicoti, imaginîndu-şi ce noapte îl aştepta şi cum o să reacţioneze ficatul său.

– ... Blindate Stryker, care vor fi debarcate de pe nave de transport... continua să spună generalul.

O rază de lumină pătrunse în amfiteatrul centrului de comandă, atunci cînd se deschise uşa coridorului din subsol, aflat în spatele clădirii. Adams întoarse capul, să vadă cine întîrziase, pentru că era convins că persoana respectivă se va alege cu o săpuneală din partea CinC.

– Pe aici, domnule secretar, zise o tînără de la protocol.

Un civil, pe care Adams nu-l recunoscu, merse pînă la un scaun gol din stînga CinC-ului. Nu se ridică nimeni în picioare, şi prezentarea nu fu întreruptă, pînă cînd generalul îşi dădu seama cine era oaspetele său şi exclamă:

– Ah, domnule secretar, daţi-mi voie să vi-l prezint pe generalul Fahmi, care...

J-3 îşi încetă prezentarea, cît timp personajele importante pălăvrăgeau între ele.

Adams se întoarse către Doyle şi întrebă:

– De ce a venit aici?

Doyle îi răspunse iute cu un bilet: „Subsecretarul de la Apărare Ronald Kashigian = dr. Evil".

– Bine, zise CinC, lovind cu degetul în microfonul din faţa sa. Să reluăm. Domnule general, spuneaţi că acel combustibil...

Adams se simţi copleşit de oboseală şi se întrebă cum o să reziste pînă la cina lichidă de la ora 9, cu Doyle. Ca să rămînă treaz, îşi lovi palma stîngă cu un pix pe care se afla sigla CENTCOM.

Restaurantul Columbia
Ybor City, Tampa

Comandantul Flotei a Cincea coborî dintr-un taxi pe 21st Street cu puţin înainte de ora nouă. Arăta ca un director de vînzări al unei firme, care venise în oraş pentru a participa la un congres profesional. Era singur şi se vedea că făcuse burtă. De obicei umbla înconjurat de aghiotanţi şi de bodyguarzi. Dar acum, după ce revenise în

Statele Unite şi îmbrăcase haine civile, îşi permitea să arate ca un om obişnuit, nu ca un amiral cu trei stele.

Majordomul hotelului îl identifică pe Adams de îndată ce acesta pătrunse în hol:

– Domnule amiral, vă mulţumim că ne vizitaţi. Pe aici, vă rog. Domnul general Doyle se află deja în Salonul Patio.

Adams încercă să-şi dea seama cum fusese identificat de cineva care nu-l mai văzuse pînă atunci, dar gazda sa nu-i lăsă timp să întrebe nimic.

– Nu avem prea mulţi clienţi în timpul săptămînii şi atît de devreme, aşa că unele săli sînt închise, dar veţi avea o masă izolată, chiar în spatele Delfinului. După ce intrară într-o curte interioară, în stil spaniol, acoperită cu o lucarnă, majordomul continuă: Este o copie după o fîntînă găsită în ruinele de la Pompei. Dacă nu aţi mai fost aici, vă recomand din suflet să comandaţi *paela*[1] Valencia...

Adams îl zări pe Doyle stînd pe scaun şi muşcînd capătul unui trabuc.

– Doctore Evil, cred că încalci regulamentul. Aici nu-i voie să fumezi, glumi Adams şi simulă că-i dă un pumn infanteristului marin.

– Îţi arde de glumă, băiete? Ybor City este patria trabucurilor. Fabricau aici un sfert de miliard de bucăţi pe an. La rulau pe coapsele fecioarelor, zise Doyle, întinzîndu-i amiralului un Cohiba pe care-l scosese dintr-un portţigaret de piele. Să ai ce fuma după cină. Contrabandă din Cuba. Locul ăsta, în care s-a strîns armata SUA, e plin de trabucuri de parcă am fi invadat de curînd Cuba. Toţi veteranii îngrămădiţi aici, în Ybor City, unde se termină căile ferate din nord, fumează trabucuri.

– Ţigări ilegale! Chiar că trebuie să-ţi fac raport! replică Adams, luînd trabucul. Vrei să încercăm *paela?* Am auzit că e bună...

După patruzeci de minute, Adams se simţea plin, dar vinul îi dăduse o nouă energie. Deodată, în restaurant răsună muzica, iar dansatorii de flamenco pătrunseră prin trei dintre cele patru uşi.

[1] Mîncare de origine spaniolă, din orez, fasole, tomate, şofran, peşte sau pui (n.tr.)

Doyle îşi mută scaunul lîngă cel al amiralului, în aparenţă ca să privească dansatorii, dar, de îndată ce muzica le permise să discute fără să fie auziţi, infanteristul marin întrebă:

– Nu ţi s-a părut nimic ciudat la manevrele Steaua Strălucitoare?

– Pun pariu că vor consuma tot bugetul CENTCOM pentru manevre pe anul acesta, plus nişte bani de la Comandamentul Reunit, răspunse Adams, privindu-l pe solist. De ce?

– De ce? Pentru că-i ca mădularul meu, adică foarte mare, chicoti Doyle. Manevra asta e prea mare, prea nefolositoare, prea reală.

Adams încetă pentru un moment să se uite la dansator şi-l privi pe infanteristul marin, care continuă:

– În timp ce tu moţăiai în timpul informării, lingăul ăla de general a prezentat cîteva date foarte interesante. Soldaţii vor duce cu ei suficiente provizii ca să le ajungă pentru două săptămîni de lupte susţinute. De ce naiba? Ştii cît o să coste ca să le care pînă acolo?

Adams încetă complet să-l mai privească pe dansator.

– Spune-mi tu.

– Eu am întrebat primul, băiete! zise Doyle, apropiindu-se de amiral. Ce nevoie avem noi şi egiptenii să facem manevre comune? Ne e teamă să nu traverseze libienii Sahara, ca să fure sfinxul ăla afurisit? De ce pe harta foarte secretă a manevrelor – pe care am văzut-o ieri – grupul tău de luptă nu ajunge deloc în Marea Roşie şi rămîne ca un avanpost în Oceanul Indian? De ce a venit dr. Evil la conferinţa din săptămîna asta, conferinţă de planificare a manevrelor, în loc să rămînă la Washington şi să-i facă pantofii secretarului Apărării – sau ce face el de obicei acolo? O să-ţi spun eu: pentru că dr. Evil şi prietenii săi cred că militarii SUA sînt doar o mînă de piese de şah, pe care le pot muta ca să implementeze teoriile lor globale. Ei nu înţeleg că noi, piesele de şah, o să sîngerăm, în timp ce ei o să pălăvrăgească în vreo emisiune de pe canalul Fox. Şi mai am o întrebare. De ce prietenii mei din Echipa SEAL 6 joacă în aceste manevre rolul unei forţe de recunoaştere şi de ce şeful echipei trebuie să aibă hărţi amănunţite ale coastei din zonele Jeddah şi Yanbu? Ce zici, Einstein?

Adams încerca să găsească o explicaţie.

– Echipa SEAL 6 e de importanţă naţională. N-ar trebui să participe la manevre regionale ca acestea, zise amiralul, uitîndu-se la vechiul său prieten. Jeddah şi Yanbu sînt la Marea Roşie, dar în cealaltă parte a mării...

Apoi îşi dădu seama ce-i spusese infanteristul de marină. Dansatorii de flamenco îşi terminară numărul.

– Doamne! exclamă Adams, chiar în momentul în care muzica încetă.

– Da, sînt foarte buni, îi răspunse un chelner.

După ce plătiră nota, cei doi ofiţeri superiori se plimbară pe Second Avenue, în haine civile, fumîndu-şi trabucurile Cohiba.

– Chiar crezi că vor să invadeze Arabia Saudită? Sălaşul Celor Două Moschei Sfinte? întrebă Adams. Lumea islamică o să o ia razna complet.

– Sînt convins. Cred că secretarul Apărării Conrad îşi închipuie că putem reinstala la putere casa regală saudită. Indivizii ăştia ne-au făcut să ignorăm lecţia pe care am învăţat-o în urma ocupării Irakului. De ce? Ca să nu fim împotriva lor cînd o să ocupăm Islamia? întrebă generalul Doyle, muşcînd din trabuc.

– Bobby, ocuparea Irakului a fost cît pe ce să distrugă armata şi infanteria marină. Le-a redus substanţial efectivele şi a făcut praf Garda Naţională şi rezerviştii. Recrutările n-au reuşit să acopere pierderile. Avem şapte sute de mii de puştani care sînt acum veterani fără picioare sau orbi. Iar în schimbul acestor pierderi nu ne-am ales cu nimic, zise Adams, simţind că-l cuprinde furia. Eu am luptat acolo. Şi tu. Am prieteni care au murit. Pentru ce? Pentru că am avut un secretar al Apărării care nu gîndea, nu avea nici un plan, care a folosit prea puţine trupe. Crezi că poporul american vrea să treacă din nou prin asta? Nici vorbă!

Doyle coborî de pe trotuar şi se opri în faţa uşii unui magazin care închisese.

– De ce crezi că acţionează astfel? Crezi că, dacă preşedintele sau Conrad s-ar duce în faţa Congresului şi ar zice „hai să mai

ocupăm o țară arabă", ar obține măcar un vot? Preferă să fie blamați, zise infateristul marin, apoi scuipă o bucată de trabuc. De aceea acționează ca niște complotiști. Tocmai aveam o forță de invazie lîngă coasta saudită cînd s-a întîmplat brusc ceva. Poate că și egipțoii sînt implicați. Poate că o să fie alături de noi, ca în 1990. Numai că eu știu cum merg lucrurile. Am fost în Fallujah cu brigada mea, în 2004, și am văzut ce-am făcut. Știi că generalul cu trei stele al infanteriei marine care ne comanda pe toți în Irak a fost împotriva luării cu asalt a orașului? Acolo nu existau arme de distrugere în masă. Oamenii de acolo nu-l ascundeau pe Saddam sau pe Osama. Cînd am intrat în Fallujah a doua oară, am ras localitatea de pe fața pămîntului. Un oraș cu un sfert de milion de locuitori a dispărut. Ne-am imaginat că asta o să ne facă iubiți? Nu-i de mirare că irakienii încearcă și acum să ne arunce în aer cartierul general din Bahrain. Știi, urma să fim plătiți cu petrol irakian pentru micuța noastră escapadă. Și ce-au făcut indivizii? Au aruncat în aer propriile conducte, rezervoare, toată infrastructura. Dacă o să intrăm în Arabia Saudită, și cei de acolo își vor da foc la petrol. Așa că nimeni n-o să aibă petrolul ăla afurisit. Te sfătuiesc să te muți în Florida. Aici e cald în timpul iernii.

Doyle se apropie de Adams și-și înfipse degetul în pieptul amiralului.

– Mi-l amintesc încă pe Dorian Dale, G-3-ul meu. Mama lui trudise din greu ca să-l țină la Howard. Ar fi putut să fie următorul Colin Powell, numai că s-a ales cu capul făcut bucăți în Fallujah. Sîngele lui a împroșcat totul în jur. De ce? Pentru că niște lunatici au scăpat din balamuc și au ajuns la Pentagon, de aia! Nu putem să lăsăm să se întîmple încă o dată asta. Adams, trebuie să oprim rahatul ăsta. E datoria noastră. E datoria noastră față de subordonații noștri. E datoria noastră de soldați față de țara noastră.

Adams privi în gol, apoi se întoarse către prietenul său.

– Bobby, de la șaptesprezece ani am salutat și am executat ordine, inclusiv unele foarte prostești. Dacă aș încerca să ies din front, în acest moment al vieții mele, probabil că aș fi înlăturat. În

ţara asta avem un anumit sistem. Armata este sub controlul civililor. Poate că aceştia fac uneori greşeli, dar sînt plătiţi ca să aibă o imagine de ansamblu, iar unii dintre ei ajung în funcţie în urma alegerilor. Pe noi nu ne-a ales nimeni. Preşedintele şi secretarul Apărării, Conrad, sînt tipi deştepţi, care cunosc mai multe informaţii decît noi. Mi se pare un lucru potrivit să facem manevre mari lîngă Islamia în acest moment, ca să-i speriem şi să-i facem să înţeleagă că nu-i de glumă cu noi. Pe de altă pare, Bobby, ceea ce propui tu seamănă a încălcare a codului militar. Şi nu-i vorba de ceva care să-ţi afecteze următoarea promovare în grad, ci de ceva care să ne afecteze totul, inclusiv soţiile şi familiile. Am doi băieţi la Penn, pentru că-i o tradiţie de familie. Şcolarizarea şi cazarea lor costă cam o sută de mii de dolari anual.

Se întoarseră din nou pe trotuar. În timp ce se îndreptau spre 7th Street, Adams vorbea ţinînd capul în jos. Avea impresia că Doyle se simţea abandonat.

– Bobby, să presupunem că ai dreptate în privinţa invaziei, zise amiralul, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. CinC ştie? Cum am putea să oprim treaba asta – dacă ai vrea s-o opreşti – din moment ce nu poţi să dovedeşti că va avea loc o invazie?

– CinC? Nathan Bedford Moore? întrebă Doyle, sarcastic. Nu ştiu dacă ştie sau nu ştie ceva. Dar prioritatea lui numărul unu este să ajungă numărul unu. Îşi închipuie că secretarul Conrad îl va numi şef al Statului-Major Reunit. N-o să rateze ocazia. Ce naiba, l-a invitat pe Conrad să asiste la aşa-zisele manevre, să fie pe nava USS *George H.W. Bush* şi să se plimbe prin Marea Roşie împreună cu trupele. Adams, nu ştiu ce să fac. Nu ştiu, zise infanteristul de marină, uitîndu-se la amiral. De aceea am vrut să discut cu tine. Eşti singurul în care am încredere şi mi-am închipuit că tu ai putea să ştii ce-i de făcut.

Amiralul se uită la Doyle, fără să ştie ce să spună. Apoi îşi scoase din gură trabucul Cohiba fumat doar pe jumătate şi-l aruncă pe pavaj, după care îl strivi sub tocul pantofului.

– La intrarea în colegiu era un citat. Cred că-i aparţinea lui Hannibal, generalul care a folosit elefanţi şi era gata să învingă Roma. Citatul era: „*Inveniemus viam aut faciemus*“. Adică: „Vom găsi o cale sau ne vom croi una“.

Doyle puse mîna pe umărul prietenului său şi spuse:

– Amice, o să *faciemus* mai bine.

Pe trotuarul celălalt o pereche cu înfăţişare de civili se săruta de zor. De fapt, cei doi aveau gradul de sergent şi făceau parte dintr-o unitate puţin cunoscută din Fort Belvoir, din nordul Virginiei: Batalionul 504, de contrainformaţii.

Upper Pepper Street
Cape Town, Africa de Sud

– Bine, îmi dau seama de ce i se spune Muntele Mesei – e plat ca o tăblie, mormăi Brian Douglas, uitîndu-se pe fereastră şi întinzîndu-şi membrele după atîtea ore de zbor de la Londra. Un oraş minunat!

– Îmi place locul ăsta tocmai pentru că peisajul este foarte frumos, îi replică Jeannie Enbemeena, atunci cînd se întoarse în încăpere cu un teanc de hîrtii.

Femeia avea cîţiva ani peste treizeci, era scundă, o negresă din Natal, deosebit de atrăgătoare, care lucra pentru SIS de şase ani. De doi ani conducea micul birou regional din Africa de Sud, de servicii şi sprijin pentru spionajul britanic, care se afla pe o proprietate din Cape Town ce nu avea nici o legătură evidentă cu ambasada din Johannesburg.

– Domnule Douglas, nu aţi mai fost niciodată aici?

– Vin pentru prima oară. După cum ştiţi, sînt specializat în problemele arabe, zise el, luînd documentele false pe care i le întinsese Jeannie. Domnişoară Enbemeena, pot să vă întreb cu ce vă ocupaţi atunci cînd nu creaţi identităţi false şi nu faceţi pe gazda pentru arabiştii plimbăreţi?

– Supraveghez moscheea malaeză de pe strada aceasta. Am descoperit legături între unii dintre obişnuiţii moscheii şi o sucursală a al-Qaeda care plănuieşte să arunce în aer diferite locaţii din Kuala Lumpur şi din Singapore. Tipii au aranjat nişte mici explozii la American Express şi la Barklays, acum doi ani. Am urmat cursuri în Durban, iar băieţii noştri de aici au făcut treabă bună şi v-au pregătit acte şi o biografie corespunzătoare. Eu aş fi convinsă că-i adevărată. Acum sînteţi Simon Manley şi v-aţi apucat recent de afaceri cu fructe şi alune. Căutaţi o sursă serioasă de fistic ieftin. Şi unde aţi putea să căutaţi aşa ceva, dacă nu în Iran, capitala mondială a fisticului?

– Şi cum călătoreşte Simon, negustorul de nuci? întrebă Brian, chicotind.

– Veţi zbura pînă la Durban cu un taxi aerian care ne aparţine. Nimeni nu va pune nici un fel de întrebări. Apoi veţi ajunge la aeroportul principal din Durban, de unde veţi lua cursa săptămînală către Emirate, cu escală la Dubai. Acolo veţi petrece două ore şi apoi veţi lua avionul Iran Air către Teheran, unde Marty Bowers vă va aştepta după ce veţi trece de vamă, zise Jeannie, citind din notiţele ei.

– Care Marty? De ce să mă aştepte? O să lucrez singur acolo, şi nu trebuie să ştie nimeni din echipa de la Teheran că am intrat în ţară, se răsti Brian către femeie.

– Opriţi focul! ripostă ea. Nu ucideţi chelnerul pentru greşeala bucătarului. Londra ne-a spus să trimitem pe cineva din echipa din Durban care să participe la stabilirea falsei identităţi şi care să fie acolo, pentru orice eventualitate, tocmai pentru că nu puteţi să vă duceţi la ambasadă, nici să vă întîlniţi cu băieţii şi fetele care lucrează la biroul de acolo. Acoperirea lui Marty Bowers constă în faptul că el conduce o firmă de import din Durban. Am făcut din el unul dintre investitorii şi partenerii firmei Manley Fruits and Nuts. Nu vă va încurca în nici un fel. Probabil că îşi va petrece majoritatea timpului ca turist. Acestea sînt ordinele Londrei, zise negresa, căreia îi revenise zîmbetul.

– Londra, oftă Brian Douglas. Numai Londra putea să inventeze tîmpenia perfectă, Manley Fruits and Nuts. Paşaportul şi fotografia lui Simon Manley apar în baza de date a guvernului din Africa de Sud?

– Bineînţeles, am pătruns în baza lor de date şi am inserat biografia dumneavoastră. Acolo apare Simon Manley, chel, cu o cunună de păr încărunţit, cu ochi căprui şi cu ochelari, zise Jeannie, îndreptîndu-se către camera învecinată. Decă vreţi să mă urmaţi, domnule Manley...

După două ore, părul blond de culoarea nisipului dispăruse, iar scalpul nou expus fusese bronzat, ochii albaştri deveniseră căprui şi erau acoperiţi de ochelari cu ramă de baga, iar bucăţi subţiri de material de culoarea pielii fuseseră prinse de nas şi de urechi cu un lipici puternic, pe bază de răşină. Cînd Brian Douglas ieşi din încăperea în care specialistul în deghizări făcuse adevărate minuni, Jeannie Enbemeena rămase cu gura căscată.

– Doamne, ăsta este cu adevărat Simon, negustorul de nuci! exclamă ea. Nu trebuie să ştiu motivul, dar a fost nevoie să faceţi asta? Dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă spun că eraţi un bărbat arătos...

– Aveţi dreptate că nu trebuie să cunoaşteţi motivul, zise Brian, frecîndu-şi capul proaspăt chelit. Însă există şansa ca Teheranul să aibă poza mea în vreun dosar, iar noul software, pentru identificări de figuri, care a apărut pe piaţă – le-ar permite să-şi dea seama cine sînt cu adevărat înainte să apuc să părăsesc ţara. Iar asta ar avea urmări nefaste pentru nuci[1]...

[1] Joc de cuvinte, *nuts* însemnînd atît „nuci“, cît şi „ţicniţi“ (n.tr.)

7
11 februarie

Baza Navală a S.U.A.
ASU – Bahrain

– Domnule MacIntyre, aceasta este nava LNG. Japonezii au trimis cu avionul un alt echipaj şi au angajat cîteva remorchere puternice, ca să o scoată de aici, pentru că a nimerit într-o zonă cu nivel scăzut al apei.

Căpitanul John Hardy, J-2-ul NAVCENT, vorbea în microfonul instalaţiei radio prinse de capul său şi arăta către LNG *Jamal*, în timp ce Osprey[1], avionul cu rotoare basculante tip V-22, din dotarea marinei, se ridică de pe heliportul ASU. Cele două elice enorme erau îndreptate în sus, făcînd aeronava să funcţioneze ca un elicopter. Aparatul merse deasupra apei, zguduindu-se cînd trecu de la funcţiunea tip elicopter la cea de avion, rotoarele gigantice întorcîndu-se cu 90 de grade şi ajungînd într-o poziţie orizontală.

– Pentagonul a încercat de atîtea ori să omoare programul Osprey, încît ar trebui să botezăm aeronava asta Phoenix, glumi Hardy. Nu vă fie frică, avem mii de ore de funcţionare cu succes şi doar şase, şapte prăbuşiri.

– Domnule căpitan, mi-aţi oferit o plimbare a naibii de interesantă. Multe mulţumiri.

– Domnule MacIntyre, amiralul a spus că aţi venit aici la recomandarea unor persoane importante. Mi-a mai spus să vă explic

[1] Vultur de mare

că-i pare rău că nu poate să fie prezent cînd veţi sosi. V-a lăsat acest bilet. Cred că vă anunţă prin intermediul lui că ar vrea să vă întîlnească atunci cînd se va întoarce de la CONUS, dacă puteţi să-l aşteptaţi vreo două zile.

Osprey-ul se roti către LNG.

– Nava pare bine păzită, zise Rusty MacIntyre, apăsînd pe butonul care îi făcea legătura radio şi care se bălăngănea de un fir, sub casca lui.

– Este. Două şalupe de patrulare ale Bahreinului, plus alte nave, plus elicoptere, plus un detaşament al armatei bahrainiene care se află pe coastă, în apropiere. Nu riscăm nimic. Vaporul este încărcat cu gaz lichefiat, zise Hardy, care păru că se cutremură cînd aminti de gaz. Dacă l-ar fi aruncat în aer aici, focul ar fi cuprins cea mai mare parte a bazei.

– Cine erau teroriştii? întrebă Rusty, în timp ce Osprey-ul zbura pe deasupra şirului de nave americane legate de docul de sub ei. Am auzit mai multe teorii.

– Cei din SEAL au capturat cîţiva terorişti în viaţă. Erau irakieni, care păreau că vor să se răzbune pentru ocupaţia americană. Cel puţin aşa cred cei de la Pentagon, răspunse Hardy, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Eu am auzit că erau şiiţi, deci nu aveau nici motiv să se răzbune pentru Fallujah. Poate că lucrează pentru poliţia secretă, noul Muhabarat[1].

– Se poate, zise căpitanul, privind pe deasupra ochelarilor săi de soare, care-i alunecaseră pe nas. Aşa crede sursa mea, cea care m-a informat despre atacul terorist. Spune că Islamia nu are nici un amestec. De fapt, zice că a aflat de atac de la cei din Islamia. Însă eu ştiu doar că indivizii pe care i-am capturat sînt irakieni.

[1] Serviciu de informaţii (n.tr.)

– Din Muhabarat-ul irakian, care se află sub tutela Gărzilor Revoluţionare Iraniene şi ale Forţelor Qods, zise MacIntyre, uitîndu-se în jos, spre vasul LNG, care se afla chiar sub avion.

– Domnule MacIntyre, am mai spus că se poate să aveţi dreptate, dar Pentagonul crede că sînt irakieni care au legături cu al-Qaeda, care au legătură cu Islamia, chiar dacă eu şi dumneavoastră ştim că nu există şiiţi în al-Qaeda din Irak, zise Hardy şi-şi împinse ochelarii de soare în sus.

MacIntyre îşi privi ghidul drept în ochi şi zise:

– Bănuiesc că vor încerca din nou, indiferent cine au fost. Aţi pregătit alte măsuri de securitate?

– Bineînţeles, răspunse Hardy, zîmbind. Ne pregătim să trimitem în curînd majoritatea navelor în larg, ca să participe la manevre importante. Baza va fi goală un timp, aşa că presupun că indivizii se vor potoli pentru o vreme.

– Da, Steaua Strălucitoare, care va începe în cursul acestei luni, spuse MacIntyre, arătîndu-i ofiţerului din Serviciul de Informaţii al Marinei că ştia despre ce-i vorba. Nu vi se pare neobişnuit ca Golful să fie golit de nave, pentru nişte manevre în Marea Roşie, îndeosebi în condiţiile în care iranienii sînt cei care agită lucrurile pe aici?

– Domnule, e o problemă care mă depăşeşte şi nici nu ţine de domeniul meu de specialitate, răspunse căpitanul Hardy, în timp ce Osprey-ul mărea viteza şi se îndrepta spre Golf; apoi căpitanul se uită pe fereastra laterală a V-22-ului şi continuă: Pe de altă parte, vaporul ăla din ceaţă e de competenţa mea. Este *Zagros*, cel mai mare distrugător al marinei iraniene, din clasa Sovremennîi II, fabricat la Petersburg. Este dotat cu rachete antinavă şi antiaeriene, precum şi cu tot felul de aparatură de ascultare, zise Hardy şi-i întinse lui MacIntyre un binoclu 7x35.

– O navă mare, recunoscu MacIntyre, reglînd binoclul. Ce caută atît de aproape de Bahrain?

– Ca specialist, presupun că ne monotorizează comunicaţiile şi observă mişcările navelor noastre, atunci cînd ies din port. Probabil că lansează şi cîţiva scafandri, cu echipament autonom, care să spioneze coasta. Oamenii noştri din SEAL au vînat cîţiva, săptămîna trecută.

– Să spioneze coasta Bahrainului pe sub apă? De ce ar fi făcut asta? Ce părere aveţi? întrebă MacIntyre, înapoindu-i binoclul.

– Am auzit că Echipa SEAL 6 va face acelaşi lucru în Marea Roşie, în timpul manevrelor Steaua Strălucitoare. Acest lucru se face înaintea unui desant maritim. Ca să fii sigur că nu-i nimic sub apă care să-ţi lovească nava de debarcare.

– Iranienii au nave de debarcare? întrebă MacIntyre, pe un ton obişnuit, în timp ce Osprey-ul zbura jos, pe lîngă *Zagros*, iar marinarii iranieni de pe puntea navei făceau semne cu mîna către avionul american cu aspect caraghios.

– Au nişte rable, LST[1]-uri din clasa Kerbala, fabricate chiar de ei. Nave pe pernă de aer. Canoniere semisubmersibile. Tot ce vrei, zise Hardy, zîmbind. Au făcut manevre cu toate deodată acum cîteva luni, invadîndu-se singuri cu succes. Debarcarea lor în Iran n-a întîlnit nici o opoziţie.

– Deci spuneţi că plănuiesc o debarcare în Bahrain? Nu aveţi idee cînd? întrebă MacIntyre.

– Eu strîng informaţii, domnule MacIntyre. Adică analizez posibilităţi, nu intenţii. Toţi vor ca serviciile de informaţii să fie prezicători, dar asta nu-i treaba noastră. Dar, în ceea ce priveşte capacitatea lor de a efectua o asemenea debarcare, aş zice că ar putea fi pregătiţi complet peste o săptămînă sau două.

Hardy aşteptă un timp, apoi adăugă:

– Domnule, nu ştiu ce intenţii au.

V-22-ul vira şi se îndreptă către ţărmul Qatarului.

---

[1] Landing Ship Tank – navă pentru debarcarea de trupe, vehicule şi provizii (n.tr.)

– În stînga noastră se află cea mai mare sursă de gaz lichefiat, Qatarul, care este şi sediul avansat al cartierului general al Comandamentului Central al SUA. Valorează mult mai mult decît Bahrainul, dar se poate ca iranienii să facă doar nişte manevre, aşa cum facem şi noi.

Restaurantul de pe acoperiș
Hotelul Ritz-Carlton
Manama, Bahrain

– Domnişoara Delmarco? Sînt Rusty MacIntyre. Îmi pare rău că am întîrziat, zise bărbatul, întinzînd mîna. Am făcut un tur aerian şi am pierdut noţiunea timpului.

Kate aşteptase la bar.

– E în regulă, zise ea, închizînd o carte. Am avut ocazia s-o termin. Poate vreţi s-o citiţi şi dumneavoastră, e *Lumea în timpul nopţii,* de Alan Furst. Toate cărţile sale sînt despre Europa de la sfîrşitul anilor 1930, despre faptul că oamenii de rînd ştiau că o să înceapă războiul, dar nu puteau face nimic ca să-l oprească. Şi toţi au fost prinşi în vîltoarea războiului. Sînt cărţi foarte convingătoare.

– Poate că ar trebui s-o citesc şi eu, zise Rusty, acceptînd cartea şi încercînd să ghicească vîrsta femeii.

Îşi zise că era cam de-o vîrstă cu el, cu o diferenţă de cîţiva ani în plus sau în minus, şi că era o femeie stilată, care impresiona.

– Deci dumneavoastră eraţi în chestia aia ieşită parcă din romanele lui Jules Verne care a aterizat în baza navală cu puţin timp în urmă? Aveţi curaj. Puteţi să vedeţi multe şi de aici, spuse Kate Delmarco, coborînd de pe scaunul ei. Mor de foame. Să mergem la o masă.

Un majordom, care părea că o cunoaşte pe Kate, îi conduse la o masă din colţ, de unde puteau să privească în Golf în două direcţii.

– Îmi dau seama că în ultimul timp aţi văzut multe de aici, spuse Rusty, în timp ce chelnerul apăru cu meniul.

– Da, pot să spun că am avut noroc, zise Kate, zîmbind cu nevinovăţie.

– Ce mai noroc! Aţi avut legătura în direct cu CNN-ul mai mult de o oră. Dar n-a fost numai noroc, iar dumneavoastră n-aţi fost în barul de aici din întîmplare. Dumneavoastră aţi fost cea care l-a sunat pe căpitanul Hardy şi l-a anunţat că are loc un atac, spuse Rusty, care lăsă meniul la o parte şi o privi în ochi pe Kate Delmarco.

– Johnnie are gură mare. Pălăvrăgeala de felul ăsta poate să ducă la moartea mea, domnule MacIntyre, spuse Kate, coborînd vocea.

– Nu-l condamnaţi pe căpitanul Hardy. Am presupus şi s-a nimerit să ghicesc corect, şopti Rusty peste masă. Cînd Brian Douglas mi-a sugerat că sînteţi cineva cu care ar trebui să mă întîlnesc cînd voi fi aici, mi-am imaginat că sînteţi ceva mai mult decît obişnuitul corespondent american din străinătate. Şi am avut dreptate.

Chelnerul aduse pentru început nişte *meze*, constînd din *tabbouli*[1], *hummus*[2], măsline, brînză feta şi *baba ghannouj*. Un puitor de mine american scoase fum şi se desprinse de cheiul de dedesubtul lor.

– Îmi imaginez că Brian Douglas e şi el mai mult decît un individ oarecare de la Ambasada Marii Britanii care se ocupă de petrol, mai ales dacă îl cunoaşte pe directorul adjunct de la... Care-i denumirea exactă, Rusty?

– Centrul de Analiză a Informaţiilor. Noi sîntem cei care scriu materiale, care trec prin sită tot felul de fapte. Nu sîntem spioni. L-am întîlnit pe Brian la o conferinţă despre cercetări în domeniul petrolului, care a avut loc la Houston, acum un an, încercă MacIntyre să-i spună o poveste.

---

[1] [1] *Tabbouli* sau *tabbouleh* – salată libaneză din grîu sfărîmat tomate, pătrunjel, mentă, ceapă, suc de lămîie şi ulei de măsline (n.tr.)

[2] Piure de năut, amestecat cu ulei de susan sau cu pastă de susan (n.tr.)

– Exact, replică ea sarcastic. Apropo, el pe unde umblă? Nu mi-a răspuns la telefon de mai multe zile. Trebuie să-i dau ceva înapoi.

În timp ce vorbea, Kate Delmarco scoase un carneţel mic de notiţe din poşetă şi-l puse pe masă, lîngă ea.

– Din moment ce v-aţi dat seama ce-i sub falsa identitate a lui Brian –intenţionat nu prea convingătoare –, atunci aflaţi că-i la Londra, pentru vreo săptămînă. Speraţi să spuneţi ceva cuiva dintr-o agenţie occidentală de informaţii?

MacIntyre nu vedea nici un rost să se mai prefacă şi spera că onestitatea sa va face ca reportera să aibă mai multă încredere în el, mai ales că femeia părea să aibă surse foarte bune de informaţii.

– Ai fost sincer. N-aş putea spune acelaşi lucru despre Brian, mai ales atunci cînd e vorba de slujba lui. Mulţumesc, Rusty.

Kate se întreba dacă nu spusese prea mult despre prietenia sa cu Brian. Şi se mai întreba cît de mult îi povestise acesta americanului.

– Am aflat că urma să aibă loc un atac pentru că mi-a spus cineva care are legături cu serviciile de informaţii din Islamia. Iar motivul pentru care cunoşteam persoana respectivă este că mi-a fost prezentată de un mare bogătaş din Dubai, un mare deţinător de proprietăţi imobiliare, pe care l-am cunoscut la sugestia lui Brian Douglas. Pe scurt, prietenul nostru comun Brian Douglas ştia cu certitudine că doctorul Ahmed bin Rashid de la Centrul Medical Salmania de aici este fratele conducătorului serviciului de informaţii din Islamia. Atunci de ce nu mi-a spus acest lucru?

MacIntyre tăcu un timp, încercînd să urmărească înlănţuirea de idei a femeii.

– După cum ţi-am spus, nu sînt un tip care participă la acţiuni. Eu scriu analize sau, mai bine zis, am o mînă de oameni care scriu analize, pe baza informaţiilor strînse de oameni precum Brian. Deci pot doar să-mi exprim o părere... Cred că-i ceva legat de respingere. Ce-ar fi făcut doctorul Rashid, dacă i-ai fi dat un telefon şi i-ai fi zis: „Pot să vă iau un interviu? Tocmai am aflat că britanicii au descoperit că sînteţi spion“.

– Ar fi fost îngrozit, zise Kate, zîmbind. Ai dreptate. Dar pentru că aveam un prieten comun, pe tipul din Dubai, medicul a devenit o sursă de informaţii pentru mine. L-am întîlnit de două ori după atacul asupra tancului cu gaz lichefiat. E îngrozit. Asta voiam să-i povestesc misteriosului Brian Douglas, dacă nu ar fi plecat la Londra.

– De ce e speriat? Din cauză că britanicii şi bahrainienii ştiu cine este şi ce face aici? întrebă Rusty.

– Din mai multe motive, spuse Kate Delmarco, uitîndu-se peste notiţele ei. Se teme că Shura din Islamia ar putea să facă în curînd anumite lucruri, ceva cu adevărat prostesc, care să-i provoace pe americani. Consiliul Shura este dominat de fundamentalişti care vor continua unele dintre greşelile făcute şi de saudiţi. Apoi oamenii lui care-i supraveghează pe iranienii de aici cred că e pe cale să se întîmple ceva important. Doctorul e foarte nervos. N-aş vrea să fie el medicul care m-ar îngriji la terapie intensivă...

– Mi-ar plăcea să-l întîlnesc, zise MacIntyre.

– Nici vorbă. Vrei să fiu ucisă? „Scuză-mă, Ahmed, să-ţi fac cunoştinţă cu prietenul meu, spionul de la Washington.“ N-aş mai auzi niciodată de el, zise Kate, închizîndu-şi carnetul şi punîndu-şi şerveţelul pe masă.

Rusty MacIntyre luă şerveţelul şi zise:

– E uimitor că folosesc şerveţele din hîrtie într-un local de înaltă clasă, ca acesta.

Apoi rupse şerveţelul în patru.

– Ce... ce faci? se bîlbîi Kate.

MacIntyre ţinu bucăţile de şerveţel cu mîna dreaptă, trecu mîna stîngă pe deasupra lor şi după aceea spuse, uitîndu-se în ochii lui Kate:

– Trebuie să-l întîlnesc pe Ahmed.

Apoi trase şerveţelul din mînă şi i-l întinse lui Kate, întreg. Femeia rămase cu gura căscată. Bărbatul îşi luă şerveţelul înapoi, îl cuprinse cu mîinile şi repetă:

– Trebuie să-l întîlnesc pe Ahmed.

Apoi din mîna sa dreaptă apăru şerveţelul, împăturit în formă de trandafir.

– Nici vorbă, răspunse reportera, acceptînd trandafirul de hîrtie.

– Scuză-mi trucurile de amator, zise MacIntyre. Voiam doar să-ţi atrag atenţia. Kate, dacă Ahmed are dreptate şi urmează să se întîmple anumite lucruri în Islamia şi în Iran, atunci nu mai avem timp de pierdut cu amabilităţi. Iar Brian oricum se va întoarce peste cîteva zile. Trebuie să rezolv problema asta acum. Spune-i lui Rashid că sînt un redactor din New York, spune-i că sînt fratele tău mai mare, spune-i...

– Frumoasă încercare! Fratele mai mare! Mi-a plăcut. Sînt mai mare decît tine cu cel puţin cinci ani, zise Kate şi se gîndi un timp. Dacă fac asta şi-l pierd pe Rashid ca sursă de informaţii, va trebui să faci alte trucuri de magician şi să-mi faci rost de materiale cel puţin la fel de bune. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles. Vezi dacă pot să-l întîlnesc în seara asta, o zori MacIntyre.

– O să încerc, dar lucrează la spital pînă tîrziu, zise ea, scoţîndu-şi telefonul mobil. Locuieşti aici, la Ritz?

– Nu, în locuinţa pentru oaspeţi din rezidenţa ambasadorului american. E... mai sigură, recunoscu Rusty, roşind uşor.

În timp ce Kate Delmarco îl sună pe doctrul Rashid şi-i lăsă un mesaj vocal, prin care îl ruga să se întîlnească – dacă se putea chiar în seara aceea –, Rusty MacIntyre îşi verifică poşta electronică pe BlackBerry-ul său. Primise trei mesaje, deşi doar patru persoane cunoşteau adresa aceea. Unul era de la Sarah. Trebuia să se ducă în Somalia, să facă o inspecţie a taberelor de refugiaţi. Urma să se întoarcă la Washington după zece zile. Puştiul vecinilor avea să aibă grijă de pisică. Alt mesaj era de la Brian Douglas, care-i sugera să se întîlnească la Jaipur, un restaurant din Dubai, peste trei zile, cînd avea să se întoarcă din „vacanţa sa de cumpărături". Prin asta înţelegîndu-se călătoria sa la Teheran. Chiar cînd trimitea e-mailuri cifrate, Brian era foarte atent.

Al treilea mesaj îi atrase atenţia:

Rusty, trebuie să scriu de mînă şi să-i dau biletul domnişoarei Connor, ca să ţi-l trimită. Tastatura de la chestia asta este prea mică. Iată despre ce-i vorba. Sursa secretarului Conrad din China spune că trupele chineze vor ajunge cu avionul în Islamia în data de 28, la o zi după ce flota chineză va ajunge în mai multe porturi din Islamia. Nu putem confirma această informaţie prin alte surse, deci e posibil ca secretarul Conrad să fi inventat totul. În altă ordine de idei, unul dintre militarii din echipa noastră spune că a aflat de la un prieten din CENTCOM că data pentru manevrele Steaua Strălucitoare – cele în comun cu egiptenii – au fost mutate subit din 15 martie în 25 februarie. N-am idee de ce. Fii atent pe unde umbli, dar află tot ce poţi şi vino înapoi cît mai iute. Nu dispunem de prea mult timp. R.

– Îmi pare rău că te întrerup... zise Kate, apoi adăugă, după ce Rusty îşi ridică privirea de pe BlackBerry. Am lăsat un mesaj. Dacă mă sună şi e de acord să-l întîlnească pe redactorul meu, atunci o să-ţi telefonez.

– În ce dată sîntem azi? întrebă Rusty, cu atenţia îndreptată în altă pare.

– Aici, pe pămînt, este ziua de 11 februarie, îl împunse Kate Delmarco.

– Aşa e. Îmi pare rău. Deci în seara asta. Chiar e nevoie să-l întîlnesc în seara asta.

Un grup de trei avioane F-16 ale Bahreinului trecură pe deasupra portului, la joasă altitudine, şi se îndreptară spre Golf, către *Zagros.*

Aeroportul Internaţional Imam Khomeini
Teheran, Iran

– Simon, bătrîne! Cum a fost zborul? E tare frig aici, în comparaţie cu ce-i acasă, nu-i aşa? zise cu voce puternică un bărbat

înalt, solid, îmbrăcat cu un palton gros, în timp ce se apropia de Brian în catedrala strălucitoare, din sticlă, cu copolă înaltă, care alcătuia holul clădirii aeroportului. Chiar ne-a bătut Limpopo? Doamne, ştiam că, dacă părăsesc Durban-ul pentru un timp, echipa noastră o să înceapă să piardă în faţa unora ca Limpopo. Rîndul viitor o să fie învinşi de o echipă ca Mpumalanga. Lasă-mă să-ţi iau bagajele, continuă individul.

Se părea că era Martin Bowers, de la antena SIS din Durban, care juca rolul de importator de nuci şi partener al concetăţeanului său sud-african, Simon Mantley.

Brian Douglas îl lăsă pe noul său prieten să-i ia bagajul, apoi privi uluit aeroportul modern.

– E o minunăţie, nu-i aşa, Simon? Mi s-a povestit că vechiul aeroport Mehrabad arăta groaznic. Mă bucur că n-a trebuit să-l folosim, continuă să vorbească Bowers, în timp ce se înghesuiau în mulţimea de la uşa vamei. Acesta se află la doar patruzeci şi cinci de kilometri în sudul oraşului, adică în acest moment al zilei la mai puţin de două ore cu maşina. După ce am văzut traficul de aici, n-o să mă mai plîng niciodată de cel din Durban. Mi-am permis luxul să angajez un şofer, pentru că eu nu mă simt în stare să conduc în siguranţă printre nebunii ăştia.

„Grozav, îşi zise Brian, un şofer angajat care ia doi străini din faţa aeroportului internaţional este o chestie care va fi anunţată imediat VEVAK-ului.“ Bine, VEVAK-ul n-are decît să afle că cei doi sud-africani albi nu se tem să angajeze un şofer şi că discută doar despre trafic, fotbal, rugbi şi fistic. Cineva care încerca să nu atragă atenţia VEVAK-ului ar fi luat autobuzul plin de lume care mergea pînă în centru. Dar Simon Marley şi Marty Bowers erau doi indivizi care nu aflaseră de existenţa VEVAK-ului. Se părea că Bowers nu era un găligan pămpălău, aşa cum părea.

După ce ajunseră în maşină, Bowers începu să-i povestească:

– Stăm la hotelul Homa, despre care se spune că a fost cîndva un Sheraton. E foarte frumos şi se află pe strada principală – sau pe

cea care poate fi considerată astfel, cred că se numeşte Valiasr. Acum să-ţi spun cîte ceva despre Teheran...

Brian Douglas, acum Simon Marley, nu ascultă explicaţiile al căror scop principal era să fie auzite de şofer. Se gîndi la Teheranul pe care-l cunoştea foarte bine, la aleile din spatele bazarului, la străzile sărăcăcioase din sudul oraşului, la ascunzătoarea pentru scrisori din parcul aflat la o oră de mers spre nord de harababura întinsă, poluată, care era acum capitala Persiei sau, mai bine zis, a Republicii Islamice Iran.

Se gîndi la reţeaua de informatori iranieni pe care o condusese cu succes pînă cînd, după ce fusese mutat ca şef de Birou în Bahrain, cei mai buni informatori ai săi fuseseră împuşcaţi în stradă de către VEVAK. Împuşcaţi după ce depuseseră într-o cutie poştală din Baku, cu două zile înainte, planurile noului sistem de apărare antiaeriană a Iranului. Pînă atunci totul mersese bine, în principal pentru că el nu avusese de-a face cu ambasada britanică din Teheran. VEVAK-ul supraveghea îndeaproape tot personalul ambasadei. Reţeaua sa de spioni iranieni supravieţuise doar pentru că de existenţa ei ştiuse doar Brian şi cîteva persoane din Vauxhall, iar întîlnirile aveau loc aproape întotdeauna în afara ţării: la Ankara, la Istanbul, în Dubai şi, bineînţeles, la Baku.

După lovitura primită, Londra ordonase întreruperea tuturor contactelor pînă cînd se va face o analiză a situaţiei şi se va afla dacă sursa aceea de informaţii fusese compromisă. Nu aflaseră nimic. Trecuseră luni de zile, iar Brian fusese numit şef al Biroului din Bahrain pentru întregul Golf, inclusiv al birourilor din Doha, Dubai şi Moscat. Reducerea de posturi obligase SIS să aibă un singur funcţionar superior pentru toate cele patru birouri. Acum, după trei ani, Brian nu ştia dacă membrii reţelei sale mai trăiau, nici dacă locuiau la aceleaşi adrese, nici dacă mai aveau slujbele care-i făcuseră atît de preţioşi. Nu ştia nici dacă vor răspunde la o invitaţie de a se întîlni. Se gîndi la camerele de luat vederi de la ghişeul Vămii din aeroport şi-şi mîngîie, fără să-şi dea seama, nasul cu o formă nouă.

– Gata, am ajuns la Homa, spuse Bowers, trezindu-l pe Brian din reverie. Lanţul ăsta de hoteluri este proprietatea liniei aeriene. Nu-i ceea ce numim noi un hotel de cinci stele, dar hotelurile de cinci stele iraniene sînt cele mai bune de aici. Nici nu vreau să mă gîndesc cum sînt cele de două stele.

Camera era simplă şi relativ curată. Fereastra dădea în Piaţa Vanak şi nu oprea decît prea puţin zgomotul traficului neîncetat din Teheran. Brian verifică iute dacă era supravegheat audio sau video, fără să fie prea convins că era necesar ceea ce făcea. Dacă iranienii ştiau cine era, atunci aparatura de supraveghere ar fi fost prea bună ca să o descopere. Dacă îşi închipuiau că-i un sud-african care cumpăra nuci, atunci probabil că plasaseră la întîmplare aparatură de slabă calitate. Faptul că nu descoperise nimic însemna fie că era considerat curat, fie că se afla sub o monitorizare sofisticată.

Cină în seara aceea împreună cu Bowers într-un local din apropierea Pieţei Vanak, în care se găsea un amestec de localnici şi cîţiva oameni de afaceri străini. Restaurantul le fusese recomandat de portarul hotelului. Cînd se întoarseră la Homa, cei doi se apropiară de recepţie.

– Puteţi să mă treziţi mîine-dimineaţă la ora opt? întrebă Brian, în limba engleză, după care se întoarse către Bowers. Ne vedem mîine la ora nouă, la micul dejun. Avem prima întîlnire la ora unsprezece.

Bowers aranjase o vizită la un exportator de fistic, care-şi avea sediul lîngă bazar.

După ce se vîrî în pat, Brian Douglas îşi puse ceasul de mînă să sune la ora cinci şi jumătate.

Cafeneaua Golfului
Pe Cornișă Manama, Bahrain

Russell MacIntyre se uită nerăbdător la ceas.

– Ai spus că o să apară în jurul orei unsprezece. E aproape unsprezece şi jumătate.

Kate Delmarco sorbi din Tanqueray-ul ei cu apă tonică şi zise:

– Am spus că iese din tură la ora unsprezece, presupunînd că nu apare nimeni pe moarte cît mai este de serviciu. Linişteşte-te. Oamenii de aici au alt ritm al vieţii decît noi. Nu sîntem la Washington.

– Domnişoară Delmarco, mă numesc Fadl, zise un tînăr, care apăruse din senin; purta blugi şi un tricou pe care scria „Texas University", cu o hartă a Texasului sub text. Doctorul Rashid doreşte ca oaspetele dumneavoastră să vină cu mine. O să vă conduc la el, domnule.

– Bine, dar amîndoi voiam să... începu Rusty.

– Doar dumneavoastră, domnule. Doctorul Rashid a fost foarte explicit, insistă Fadl. Nu şi femeia.

– Bine, Kate, o să ne întîlnim ceva mai tîrziu la Ritz. O să te sun în cameră şi o să ne întîlnim la barul de pe acoperiş.

Rusty voia să se asigure că-l va vedea cineva în seara aceea şi va şti că totul e în regulă. Spera că reportera înţelesese ce dorise să spună.

– Şi dacă nu mai dai nici un semn de viaţă? întrebă Kate, zîmbind.

O amuza să-l vadă îngrijorat pe MacIntyre şi fusese surprinsă de faptul că acesta fusese de acord să plece cu un tînăr pe care nu-l mai văzuse niciodată.

– Sună acolo unde locuiesc şi spune-le să-mi lase lumina aprinsă.

MacIntyre îl urmă pe Fadl şi urcă într-o camionetă, care porni de îndată ce urcară în ea. Înăuntru se aflau doi bărbaţi. Fadl îi prezentă:

– Acesta este Jassim. Vă va controla. Fără arme, camere de luat vederi sau dispozitive de înregistrare. Înţelegeţi de ce.

Jassim se uită atent la BlackBerry, apoi îi scoase bateriile.

– Domnule MacIntyre, le veţi primi înapoi atunci cînd vă vom duce la rezidenţa ambasadorului.

„Nici vorbă să fi crezut povestea cu redactorul de la *New York Journal*“, îşi spuse MacIntyre.

Eforturile sale de a-i atrage pe cei trei tineri într-o conversaţie dădură greş, deşi cel puţin doi dintre ei vorbeau fluent engleza. Măcar nu-l legaseră la ochi. Cu toate că avea posibilitatea să vadă pe unde merg, Russell MacIntyre se îndoia că ar putea să recunoască ruta, pentru că maşina parcursese alei şi străzi laterale fără indicatoare. În cele din urmă, camioneta se opri pe o străduţă plină de praf, pe care erau înşirate blocuri de locuit.

– Vă aşteaptă, zise Fadl, deschizînd uşa.

– Unde? întrebă MacIntyre, uitîndu-se la o alee dintre blocuri, slab luminată, care se afla chiar în faţa uşii camionetei.

– Acolo, în Cafeneaua Mustafa, zise Fadl, arătînd în cealaltă parte a străzii, unde se vedea o vitrină luminată şi o reclamă pentru Pepsi ce lucea slab sub firma prăvăliei, scrisă în arabă.

MacIntyre coborî din maşină şi străbătu piaţeta în care se intersectau trei străzi, ducîndu-se spre prăvălie. O stradă era nepavată, plină de praf. Pe celelalte două, pietrele de bordură erau doar din loc în loc. Maşinile parcate erau vechi şi rablagite. Pe străzi erau becuri doar pe ici-colo. Se vedea că nu se afla într-o zonă cu chirii mari. Cînd împinse uşa, sună un clopoţel, ca proprietarul să afle că intrase cineva. Prăvălia era o combinaţie de băcănie şi cafenea. Nu arăta a local care să fie deschis la miezul nopţii.

– Domnule MacIntyre, veniţi aici, spuse un bărbat care stătea la cea mai îndepărtată dintre cele patru mese înşirate de-a lungul peretelui; bărbatul se ridică şi veni către american, cu mîna întinsă. Vă mulţumesc că aţi venit în partea aceasta a oraşului. Sper că nu vă deranjează. Sînt doctorul Ahmed bin Rashid. Am înţeles că doreaţi să mă vedeţi.

Îşi strînseră mîinile şi se aşezară la măsuţă. Rashid bea Pepsi. Pregătise pentru oaspetele său o a doua sticlă, gata desfăcută, şi un pahar. Americanul observă că în magazin nu mai era nimeni.

– Domnule doctor Rashid, America are multe organizaţii pentru strîngerea de informaţii. Eu fac parte din una dintre ele, zise

MacIntyre, punîndu-şi cartea de vizită pe masă şi fiind sigur că în felul acela nu se făcuseră multe recrutări de agenţi. Nu ne ocupăm cu acţiuni de spionaj, ci cu interpretarea informaţiilor care sînt strînse de alţii. Însă uneori, cînd nu primim informaţiile de care avem nevoie, trebuie să mergem la faţa locului, ca să le găsim. Sînt aici ca să aflu anumite lucruri de la dumneavoastră.

Ahmed privi cartea de vizită, apoi scoase şi el una. Pe ea scria că era „Medic rezident, Secţia de terapie intensivă, Centrul Medical Salmania". Observînd că Rusty zîmbea în timp ce citea ce scrie pe cartea de vizită, Ahmed adăugă:

– După cum ştiţi, fratele meu este Abdullah bin Rashid, unul dintre membrii Shura din Islamia. Ce aţi vrea să aflaţi, domnule MacIntyre?

– Despre Shura şi cum ar putea America să trateze cu ea, astfel încît să prevină o perioadă lungă de ostilităţi. Eu personal – şi subliniez că-i vorba doar de părerea mea – cred că aceste două ţări se pot împăca. Cu condiţia ca Shura să nu adopte o politică ce ar face acest lucru imposibil, din punctul nostru de vedere.

– Şi care ar fi această politică? întrebă Ahmed, cu glas inflexibil.

– Politica de a aplica un mod wahhabist strict, de negare a drepturilor omului şi de exportare a terorismului. Care ar implica introducerea de arme de distrugere în masă sau de restricţionare a exportului de petrol pe o anumită piaţă. Dar n-am venit aici în calitate de om care stabileşte politici sau de negociator. După cum am spus, am venit aici ca să aflu.

– Aţi venit aici, într-o cafenea de pe o stradă murdară din Manama, ca să aflaţi ceva despre Islamia, pentru că nu puteţi afla nimic de la ambasada dumneavoastră din Riad. Aţi închis ambasada, de teamă şi din lipsă de înţelegere, zise Ahmed, mişcîndu-se pe scaun. Foarte bine. Aici puteţi afla multe. Afirmaţiile guvernului dumneavoastră, în principal ale Pentagonului, par să arate că n-aţi acceptat ce s-a întîmplat în ţara mea. Domnule MacIntyre, saudiţii nu mai sînt la putere şi au luat banii poporului cu ei. Iar miniştrii dumneavoastră complotează să-i aducă înapoi pe tron. Acest lucru

îi face pe unii din Shura să caute modalităţi de apărare a ţării noastre împotriva Americii. Îi întăreşte pe cei care fac parte din facţiunea care este adepta politicii wahhabiste, cu care nu sînteţi de acord.

MacIntyre zise încet, cu voce blîndă:

– Domnule doctor Rashid, nu-s convins că ştiu toate facţiunile din Shura, dar ştiu că fratele dumneavoastră, Abdullah, a fost membru în al-Qaeda. Nu ştiu dacă a ucis personal vreun concetăţean de-al meu, dar pot să vă spun că prezenţa în guvernul dumneavoastră a unor oameni care sînt sau care au fost terorişti face dificilă o relaţie normală între ţările noastre.

Ahmed se ridică brusc, cu roba albă fluturîndu-i la spate. Se duse lîngă vitrina goală pentru alimente, îşi încrucişă braţele la pieptul îngust şi-l privi de sus pe american.

– Aţi avut de-a face cu prim-miniştri israelieni care au fost luptători terorişti, care au ucis soldaţi britanici. Aţi avut de-a face cu lideri palestinieni pe care anterior îi consideraţi terorişti. Aţi discutat la Casa Albă cu terorişti irlandezi. Daţi-mi voie să vă întreb dacă Samuel Adams, cel al cărui nume îl poartă o marcă de bere, a fost terorist. Fratele meu a luptat ca să-şi elibereze ţara de un regim tiranic şi ilegal, care jefuia averea poporului. Da, în această luptă s-a aliat cu oameni dezagreabili. Domnule MacIntyre, n-aţi avut niciodată de-a face cu oameni dezagreabili?

– Sînt convins că guvernarea americană, care a intrat deja în al treilea secol de existenţă, a făcut multe greşeli. Dar a făcut mai mult pentru promovarea democraţiei şi a drepturilor omului decît oricare altă putere mondială, de la începutul vremurilor, zise Rusty, în mod reflex. Iar Sam Adams a fost un patriot.

Ahmed continuă:

– Domnule, şi fratele meu e un patriot. Abdullah a văzut trupele americane după primul vostru război cu Saddam, a văzut cum trupele acelea au rămas în ţara noastră şi în Kuwait. A văzut că saudiţii au fost sprijiniţi de America, pentru ca voi să aveţi acces la petrol. Voi irosiţi petrolul mai rău decît oricare alţii. Puteţi face multe alte lucruri cu tehnologia voastră, dar nu vă străduiţi cu adevărat, vă

prefaceţi doar că încercaţi să găsiţi alte surse de energie. Asta pentru că vă închipuiţi că aveţi acces la cea mai mare rezervă de petrol din lume. Să facă alţii economie. Cui îi pasă ce fac saudiţii cu banii? Cui îi pasă dacă îşi conduc prost regatul?

MacIntyre se întoarse cu faţa spre Rashid şi-şi încrucişă picioarele, ca să pară relaxat, încercînd să înlăture tensiunea.

– Au existat momente în care teroriştii au renunţat la terorism, mai ales după ce au ajuns la putere sau au început tratative de pace. Vom primi cu bucurie o asemenea atitudine din partea conducătorilor din Islamia. Dar am vorbit serios atunci cînd am spus că nu cunoaşem multe despre facţiuni şi că am putea să facem lucruri care să ajute tocmai facţiunile rele, din cauză că nu ştim cine şi ce face în Shura. Şedinţele acesteia nu sînt difuzate de C-Span sau al Jazeera. Poate că am putea deschide o cale de discuţii, dacă am fi mai bine informaţi.

Rashid îşi desfăcu braţele şi reveni la măsuţă.

– Bine, Russell. Să stăm de vorbă, zise el, aşezîndu-se şi luînd o înghiţitură de Pepsi. Din cauză că America acţionează ca şi cum ar intenţiona să dea o lovitură de stat şi să restaureze regimul saudit, oponenţii fratelui meu negociază cu chinezii. Am remarcat în *Washington Post* că aţi descoperit noile rachete chineze şti din ţara mea. Nu există încărcături nucleare pentru ele. Dar există oameni în Shura care pot decide să facă rost de aşa ceva, dacă vom fi siliţi. Pentru că America a blocat conturile saudiţilor, dar nu are de gînd să ni le înapoieze, fratele meu întîmpină dificultăţi cînd susţine că impunerea legii Sharia şi a altor reguli wahhabite înseamnă să picăm testul de intrare în lumea modernă. Oponenţii săi subliniază că sîntem deja respinşi şi că nu putem beneficia pe deplin de revoluţia tehnologică. America insistă ca europenii să menţină sancţiunile economice îndreptate împotriva noastră.

Rusty îşi dădu seama că tînărul doctor reprezenta un amestec ciudat, era un medic occidentalizat, dar în acelaşi timp era şi purtătorul de cuvînt al unui guvern islamic radical, care ajunsese la

putere în urma unor crime. Dorea să cunoască mai multe despre acest om.

– Deci, domnule doctor Rashid, spuneţi că fratele dumneavoastră se opune folosirii legii religioase Sharia ca bază a sistemului legislativ din Islamia? Că se opune exportului filozofiei wahhabiste de ură împotriva nemusulmanilor?

Doctorul Rashid se ridică din nou, îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe în cerc, gîndindu-se sau încercînd să se liniştească, înainte să vorbească din nou.

– Deci nu vreţi ca noi să exportăm wahhabismul? Aşa cum au făcut prietenii voştri, saudiţii? Ce ştiţi despre wahhabism? În mintea voastră, wahhabismul e legat de al-Qaeda. Ştiţi că aşa-zişii wahhabişti nu folosesc acest nume, această expresie?

– Nu, nu ştiu, recunoscu Rusty, dar ştiu că saudiţii au plătit pentru ridicarea şi funcţionarea de moschei şi *madrassa* – adică şcoli – în şaizeci de ţări, asigurîndu-se însă că acolo se propovăduia ura împotriva celor care nu-s musulmani, moartea Israelului şi moartea Americii.

Ahmed izbucni în rîs.

– Nu numai ura împotriva celor care nu-s musulmani. Propovăduiau şi ura împotriva musulmanilor şiiţi şi chiar a celor care ţineau de şcolile importante sunnite, pentru că saudiţii le considerau politeiste.

Rusty se simţi zăpăcit, iar acest lucru i se citea pe faţă.

– Musulmani politeişti? Ce vreţi să spuneţi? Eu credeam că ideea principală a islamului este monoteismul.

Doctorul Rashid nu-i răspunse, ci doar clătină din cap, dezgustat. În cele din urmă îi explică lui Rusty:

– Nu înţelegeţi, nu-i aşa? Aţi venit în lumea noastră şi vă întrebaţi cum trăim, cum acţionează guvernul nostru, dar nu ştiţi nimic despre cultura noastră, despre religia noastră sau despre istoria noastră.

Rusty replică:

– Domnule doctor, nu trebuie să cunosc istoria unor dispute religioase de o mie de ani ca să ştiu că uciderea americanilor este considerată un lucru nobil. Dacă devii un sinucigaş cu bombe, te vor aştepta în cer şaptezeci şi două de fecioare. Asta nu-i religie, ci nebunie! Îşi auzi vocea răsunînd prea puternic, prea vehement şi încercă să se potolească. Bine, ce credeţi că nu ştiu şi ar trebui să ştiu?

Ahmed zîmbi.

– Să începem cu relaţia dintre saudiţi şi wahhabism. Nu-i vorba doar de faptul că unii dintre regii saudiţi au acceptat această doctrină. Fără wahhabism n-ar fi existat o Arabie Sauditã.

– Aveţi dreptate. Aş vrea să aud povestea, recunoscu Rusty. Probabil că ar fi trebuit s-o cunosc.

Doctorul Rashid începu să vorbească încet, ca şi cum ar fi învăţat un copil:

– Acum aproape trei sute de ani, saudiţii erau cea mai mare familie din zona din jurul oraşelului Dariyah din regiunea Nejd, în apropiere de Mecca. Muhammad ibn Abdul Wahhab provenea dintr-un oraş învecinat. El predica o versiune a învăţăturilor lui Ahmed ibn Taymiyyah, un radical care trăise cu cinci sute de ani mai devreme. Cei doi susţineau că dau o interpretare pură a Coranului şi respingeau toate cele patru şcoli musulmane. Wahhab i-a convertit pe saudiţi la credinţa sa şi i-a convins să-i omoare pe toţi cei care se opuneau acestei credinţe. Saudiţii s-au supus şi şi-au consolidat puterea în regiune, cucerind mai tîrziu Riadul şi omorînd o mulţime de oameni. Fiica lui Wahhab s-a căsătorit cu fiul lui Saud. Săbiile încrucişate de pe pecetea regală saudită le aparţin lui Saud şi lui Wahhab. Saudiţii au început propăvăduirea wahhabismului încă de atunci.

Rusty începu să vadă cum bucăţile de informaţii se uneau între ele. De ce nu-i spusese nimeni din Washington despre acest fundal istoric? Wahhabismul era pentru saudiţi la fel de important ca Declaraţia de Independenţă sau precum Constituţia pentru americani. Şi la fel de recent. Nu era vorba de o dispută de o mie de ani.

– Russell, iată care-i marea ironie a sorţii: ibn Taymiyyah şi salafiştii[1], inclusiv Wahhab, credeau că datoria musulmanilor este să răstoarne regimurile corupte sau nereligioase. Aşa că bin Laden a folosit o teorie salafistă sau wahhabită ca să justifice detronarea saudiţilor, adică a celor care promovaseră wahhabismul. Ai priceput? întrebă Ahmed.

– Cred că am început să pricep, răspunse Rusty, cu grijă. Dar fratele dumneavoastră şi tovarăşii săi care i-au răsturnat pe saudiţi şi care au colaborat cu al-Qaeda nu sînt salafişti sau wahhabiţi?

– Unii dintre cei care fac parte din mişcarea antisaudită sînt. Unii sînt adepţi ai laicizării ţării. Pe alţii ai putea să-i consideri ca făcînd parte din curentul principal sunnit.

Rusty începu să-şi dea seama că numitul Consiliu Shura era mult mai divizat decît îşi imagina Washingtonul. Deosebirile din cadrul coaliţiei antisaudite erau profunde.

După ce îşi termină expunerea, doctorul Rashid se aşează din nou lîngă Rusty.

– Bine, Ahmed. Pot să-ţi spun aşa? zise MacIntyre, simţind că gheaţa dintre ei fusese spartă; Rashid dădu din cap. Ahmed, ai dreptate. Nu cunoaştem ceea ce ar trebui să cunoaştem. Dar înţelegem ce înseamnă securitatea internaţională şi mai înţelegem că aveţi în guvernul vostru oameni care vă vor duce la ruină. Dar probabil că şi noi avem. Datoria celor ca noi este să ajute cele două guverne să facă ceea ce trebuie. Noi trebuie să reparăm multe, dar înainte de orice trebuie să oprim producerea altor pagube. Dacă apar încărcături nucleare în Islamia, zarurile vor fi aruncate. Ştiu că ştii asta. Deci, dacă ştii că se va întîmpla aşa ceva, trebuie să ne gîndim împreună cum putem împiedica acest lucru.

---

[1] Salafiştii, al căror nume provine de la cuvîntul arab *salaf*, adică „predecesor" , sînt adepţi ai unei mişcări contemporane sunnite, care susţin că practică o credinţă pură, aşa cum era practicată de primele trei generaţii de musulmani, şi că nu sînt o sectă. Mulţi dintre ei nu acceptă să fie numiţi wahhabiţi. (n.tr.)

Urmă o tăcere îndelungată. Rashid nu părea stînjenit de faptul că întîrzia să dea un răspuns. MacIntyre auzi pornind motorul frigiderului vechi. În cele din urmă, tînărul doctor îşi ridică privirea.

– Dacă Shura crede că Iranul e pe cale să facă ceva împotriva ţării noastre, ar putea să apeleze la Pakistan, la Coreea de Nord sau la China ca să obţină focoase nucleare pentru rachete. Ar face acest lucru doar ca să ţină Iranul în şah. Russell, Iranul e pe cale să facă ceva?

Acum veni rîndul lui MacIntyre să se gîndească atent.

– Există semne că armata iraniană îşi antrenează trupele de intervenţie, dar nu ştim cum intenţionează să le folosească. Şi noi facem manevre tot timpul. Nu ştim nici unde ar putea să intervină Iranul, dacă intenţionează s-o facă. Unii dintre analiştii noştri cred că iranienii ar putea să încerce din nou să cucerească Bahrainul. Sincer vorbind, nu ştim.

După aceea îşi aminti de Kashigian. Dacă britanicii ştiau că acesta fusese la Teheran, se putea ca şi cei din Islamia să ştie. Poate că Ahmed ştia. Adăugă:

– Cel puţin eu nu ştiu.

– Voi, americanii, sînteţi implicaţi în aiureala asta pentru că aveţi încă nevoie de petrolul nostru, după atîţia ani, zise Ahmed, clătinînd neîncrezător din cap. Şi din cauză că n-aţi găsit surse alternative de energie, vreţi să puneţi ţara mea într-o situaţie dificilă, cînd toţi se vor bate pentru petrolul ei. Ştii că toată chestia asta e provocată de eşecul vostru.

– Tot ce se poate, răspunse Rusty.

– Presupun că domnişoara Delmarco ţi-a spus că oamenii mei s-au infiltrat printre iranienii de aici. Aşa am aflat despre planul lor de a captura LNG-ul. Din informaţiile obţinute astfel am ajuns să credem că iranienii plănuiesc să lovească dincolo de Golf, la sfîrşitul acestei luni. Presupunem că va fi un atac îndreptat împotriva noastră, din moment ce o acţiune directă împotriva Bahrainului ar implica un atac asupra marinei Statelor Unite.

– Iar dacă Shura crede acest lucru, atunci membrii consiliului vor încerca să obţină focoase nucleare? întrebă MacIntyre.

– Unii dintre ei vor face acest lucru, răspunse Ahmed. Iar dacă americanii vor afla că Islamia încearcă să procure arme nucleare, ne vor ataca?

– Unii dintre ei vor face acest lucru, îi răspunse ca un ecou Rusty.

Cei doi bărbaţi se priviră.

– Atunci trebuie să păstrăm legătura şi să ne gîndim cum putem opri aceste lucruri, care sînt pe cale să se întîmple, probabil la sfîrşitul acestei luni, zise Ahmed.

– Da. Am auzit şi noi că se va întîmpla ceva în luna aceasta. Iar după calendarul nostru, februarie este o lună foarte scurtă. Şi aproape jumătate din ea a trecut deja...

Cei doi îşi strînseră mîinile, aproape cu căldură. Rusty ieşi din magazin şi descoperi că furgoneta plecase. Îl aştepta un taxi, un Mercedes. Se urcă în el.

– La hotelul Ritz, domnule, sau la ambasadă? întrebă şoferul, în limba engleză.

În timp ce Ahmed bin Rashid ieşea din magazin, pătrunzînd în piaţeta slab luminată, fu filmat de doi bărbaţi care stăteau într-un Chevrolet Impala, peste drum de el. Cei doi lucrau pentru Serviciul de Contrainformaţii al Armatei americane.

Hotelul Homa
Teheran, Iran

Brian Douglas fu trezit de soneria ceasului său de mînă la ora cinci şi treizeci de minute. Se îmbrăcă iute în nişte haine vechi, pe care le cumpărase cu ani în urmă, în Teheran. Le scosese etichetele, pentru cazul în care s-ar fi întrebat cineva cum de are asemenea haine un om care vine pentru prima oară în Iran. Îmbrăcă deasupra hainelor un pardesiu uzat şi-şi puse o căciulă, care se purta pe străzile din Teheran în timpul iernii. Coborî pe scări de la etajul patru, unde se afla camera sa, şi ieşi prin uşa de lîngă bucătărie, evitîndu-i pe cei care supravegheau holul.

Traficul stradal începuse înainte de ora şase, încă înainte de răsăritul soarelui. Autobuzele verzi şi taxiurile portocalii îşi aduceau contribuţia la smogul cotidian. Cerul era jos, greu, cenuşiu. Zăpada căzută cu trei zile în urmă se transformase în noroi cafeniu sau în ziduri scunde, albicioase, acolo unde plugurile o împinseseră spre marginea carosabilului. Aerul mirosea a umezeală şi a motorină.

Brian mergea iute, verificînd discret, cînd trecu pe lîngă Ambasada Braziliei, dacă nu-l urmărea cineva. Apoi se întoarse şi se îndreptă către parcul Mellat. Parcul data din anii 1960, cînd începuse prin a fi o grădină englezească. Acum coniferele de aici erau un semn plăcut, deosebit, de viaţă în mijlocul iernii.

Staţia de metrou arăta de afară ca o cazemată din beton, dar înăuntru era luminoasă, curată şi plină de culori. Pereţii holului de la intrare erau acoperiţi cu lucrări de artă modernă. Scara care ducea către peron era înconjurată de un tub de oţel şlefuit, iar peronul în sine arăta larg şi bine luminat. În staţie aşteptau puţini oameni, dar trenul veni după scurt timp. Douglas zîmbi văzînd vagoanele şi-şi aminti că trenurile din Teheran erau colorate în roşu, alb şi albastru.

Merse cu metroul doar pînă la prima staţie şi coborî la prima intersecţie importantă, unde se întîlneau trei linii, staţia Imam Khomeini. Grandoarea acesteia îi aminti de staţiile ca nişte palate ale metroului din Moscova. Noul aeroport magnific şi metroul strălucitor nu semănau deloc cu Teheranul anilor optzeci, nouăzeci. Banii aduşi de petrol în secolul douăzeci şi unu începuseră să fie investiţi în infrastructură modernă.

Începuse cu adevărat înghesuiala de dimineaţă. Apăreau tot mai mulţi oameni grăbiţi. Douglas se duse la o scară ce ducea la nivelul principal. În hol se înşirau magazine în care se vindeau flori, gustări, tutun şi reviste. Brian se duse la ultimul magazin. În timp ce cumpăra un ziar, se uită discret la bărbaţii care conduceau prăvălia. Tatăl era acolo. Încă era.

Brian aşteptă să plătească bărbatului mai în vîrstă. Ţinînd capul în jos şi uitîndu-se la ziare, Brian Douglas întrebă în persană:

– Aveţi revista medicală *Baghiatollah Azam?*

După un timp, bărbatul mai în vîrstă de după tejghea îi răspunse încet, în timp ce-i punea restul pe tăblia tejghelii:

– Nu. O puteţi găsi la librăria universităţii. Ştiţi unde se află?

– Da, mulţumesc, e pe Mollasadra, zise Douglas cu accent de Teheran şi plecă iute pe coridor, pierzîndu-se în mulţimea enormă care umplea acum holul principal al staţiei. Un om cenuşiu printre mulţi alţii, care se amestecă printre ei şi dispăru.

La ora opt, Brian Douglas răspunse cu voce somnoroasă la telefonul primit de la recepţie şi întrebă în engleză cum era

vremea. La ora nouă se întîlni cu Bowers în salonul în care se servea micul dejun.

Biroul secretarului Apărării
Pentagon, apartamentul E-389
Arlington, Virginia

– Aţi mai fost vreodată aici, domnule amiral? întrebă sergentul.

Adams clătină din cap. Nu mai fusese.

– E cel mai mare birou din Washington, poate din toată lumea. De pe vremea primului secretar al Apărării, din anii 1940. Slujba l-a dat gata. Se zice că s-a ţicnit. Am verificat în Bethesda şi n-am găsit nimic. A sărit pe fereastra încăperii de la etajul de sus din turn. Cel puţin aşa am auzit eu.

Adams nu asculta ce spunea recepţionerul din biroul secretariatului. Se întreba de ce se afla acolo. După conferinţa din Tampa, pentru planificarea manevrelor Steaua Strălucitoare, zburase la Washington, să se pună de acord cu prietenii săi de la Cartierul General al Marinei. Era bine să te arăţi din cînd în cînd pe acolo, să afli bîrfele de pe coridoare, să ştii cine urma să fie înaintat în funcţie şi cine ce însărcinare primea. Acum, după ce el ajunsese amiral cu trei stele, posibilităţile de avansare se reduseseră. Exista o şansă să ajungă amiral cu patru stele şi să fie pus în fruntea unui Comandament Unificat, precum Comandamentul Pacificului, PACOM. Comandantul Suprem din Pacific, CinCPAC, era poreclit Viceregele, pentru că fusese proconsul al Washingtonului în Pacific. Totuşi, pentru o asemenea promovare ar fi trebuit să fie ceva mai cunoscut în Washington decît era el, să fi dovedit că era potrivit pentru funcţie. Ar fi trebuit să fi petrecut ceva timp în Statul-Major Reunit...

– Domnul amiral Adams? întrebă un ofiţer de aviaţie, întrerupînd gîndurile lui Brad Adams. Sînt maiorul Chun, domnule. Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Vă rog să veniţi cu mine.

Adams îl urmă pe tînărul ofiţer într-un birou mic, fără ferestre, care părea a reprezenta nivelul al doilea în apartamentul imens ce-i găzduia pe secretarul Apărării Henry Conrad şi pe colaboratorii apropiaţi ai acestuia. Adams ştia că biroul secretarului constituia o agenţie mică, în care lucrau peste două mii de angajaţi. Aceştia se aflau în vîrful unei piramide de peste un milion de civili şi aproape două milioane de militari care lucrau în departament. La baza acestei piramide se aflau peste cinci milioane de salariaţi din „sectorul privat", care lucrau pentru contracte încheiate cu Departamentul Apărării. Oamenii dintre zidurile acelea luau decizii care-i afectau pe toţi cei opt milioane de oameni şi pe mulţi alţii din spatele lor.

– Domnule amiral, îmi pare foarte rău, dar se pare că domnul secretar nu va putea să vă întîlnească în după-amiaza aceasta. A avut loc o schimbare de ultim moment în programul său, se întîmplă mereu aşa ceva, a trebuit să se ducă la Casa Albă în dimineaţa asta, apoi întîlnirea sa cu Comitetul pentru Alocarea Fondurilor Bugetare a fost decalată... se bîlbîia maiorul Chun, din spatele unui birou mic, plin cu dosare şi cu teancuri de hîrtii.

– Domnule maior, opreşte-te! zise încet Adams, ridicînd mîna dreaptă. Potoleşte-te, fiule! De ce am fost chemat aici? Eram sus, pe deal, la Cartierul General al Marinei, la Bupers, cînd am primit un telefon de la un aghiotant din biroul CNO[1], care mi-a spus, foarte emoţionat, să vin de urgenţă aici. Domnule maior, nu l-am întîlnit niciodată pe secretar pînă acum şi nici n-am trecut vreodată de nivelul al treilea din apartamentul E.

Maiorul Chun îşi dădu ochii peste cap şi izbucni în rîs.

– Domnule amiral, sînt doar un băiat de corvoadă aici. Fac ce-mi spune colonelul. Iar el face ce-i spune aghiotantul, generalul Paterson. Iar generalul face ceea ce îi spune secretarul Apărării sau secretarul Kashigian. Totul curge de sus, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel.

---

[1] Chief of Naval Operation – şeful operaţiunilor navale (n.tr.)

– Domnule maior, n-am fost de la bun început amiral. În altă perioadă a vieţii mele, pe cînd eram mai tînăr decît eşti tu acum, am fost aghiotant al CinCPAC, în Honolulu. N-am văzut niciodată soarele. N-am fost niciodată la plajă. La fel de bine puteam să fi fost în Kansas, zise Adams, zîmbind şi amintindu-şi de ce solicitase după aceea să fie repartizat pe o navă.

– Da, domnule. Ştiu că aţi fost programat pentru dimineaţa asta, ştiu că trebuia să fiţi primit în audienţă, adică să aveţi o întîlnire cu secretarul Apărării. Doar dumneavoastră, dînsul şi domnul Kashigian. Dar acum nu mai e timp, pentru că secretarul zboară în seara asta la întîlnirea ministerială NATO, din Turcia. Aşa că va trebui să vă conduc jos, ca să fiţi informat, apoi o să vă fac o rezervare pentru zborul în Turcia, din seara asta. Presupun că veţi discuta în avion.

Amiralul gîndea de zor. O întîlnire particulară cu secretarul Apărării putea să fie un interviu pentru o funcţie de amiral cu patru stele, dar marina nu nominalizase încă pe nimeni pentru un asemenea grad. Era prea devreme, avînd în vedere că erau la începutul anului.

– Turcia? Urma să mă înapoiez cu o cursă civilă în Bahrain, chiar în seara asta. Măcar Turcia e în aceeaşi direcţie. Ce-i cu informarea?

– Nu trebuie să ştiu, dar e într-un SCIF, în măruntaie, zise maiorul, citind un e-mail pe ecranul calculatorului.

SCIF[1], adică Facilităţi de Informare Special Compartimentate, erau săli protejate contra interceptării fizice sau electronice. În ele se depozitau informaţii extrem de secrete şi aveau loc informări de tipul „n-ai auzit niciodată asta“.

– Să vă conduc acolo, domnule amiral. Puteţi să vă rătăciţi, dacă veţi coborî mai jos de primul etaj.

Maiorul Chun îl însoţi pe Adams, coborînd cu ascensorul trei etaje. Nimeni dintre cei pe lîngă care trecură nu păru impresionat de

[1] Special Compartmented Information Facilities

faptul că vedea un viceamiral. În Bahrain, Adams era Dumnezeu în bază şi la bordul navelor, dar aici era doar un alt individ cu trei stele. Coborîră ultimele două etaje pe o scară slab luminată, ceea ce-l făcu pe amiral să-şi amintească faptul că, în ciuda monitoarelor de pe coridoare, clădirea aceea fusese ridicată repede, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial.

La mezanin, Chun îl îndrumă iute printr-un labirint de coridoare înguste. Cele cinci cercuri concentrice care dădeau un oarecare înţeles numerelor încăperilor din etajele Pentagonului de deasupra solului dispăruseră în complexul subteran.

– Acum înţeleg de ce ai spus că-i în măruntaie. Spune-mi, cum e să lucrezi pentru şeful cel mare? O mulţime de băieţi cu gradul tău ar da orice ca să aibă şansa pe care ai avut-o tu, zise amiralul, încercînd să fie amical cu ofiţerul mai tînăr.

– Domnule, între noi fie vorba, n-au decît s-o facă. Îl întîlnesc pe şef doar după unsprezece noaptea, după ce i-a trimis acasă pe ceilalţi aghiotanţi, iar eu rămîn ca să încui după plecarea sa. Unori lucrează pînă la unu dimineaţa, dînd telefoane în toată ţara şi în toată lumea. În ultimele luni a fost o adevărată nebunie. Parcă-i mînat de ceva, dar nu ştiu de ce. Puteţi citi asta în ochii lui. E tot timpul în clocot. Nu se relaxează niciodată. Chiar cînd s-a dus luna trecută să joace golf în Houston, cu şefii companiilor petroliere, m-a pus să-i fac legătura prin satelit, printr-o linie securizată, la aproape fiecare gaură.

Ajunseră în faţa unei uşi din metal. Din dreapta uşii, o cameră de luat vederi se îndreptă spre ei. În stînga se afla un telefon şi o cutie mică, din aluminiu, prinsă de perete. Cutia nu avea capac, iar maiorul Chun îşi vîrî mîna în ea şi apăsă nişte numere, de pe o tastatură ascunsă de ochii celor care treceau pe acolo. Uşa se deschise.

– Domnule amiral, o să vă părăsesc aici, doctorul Wallace o să vă facă informarea. După ce terminaţi, vă rog să vă întoarceţi la mine, să vă dau ordinul de drum şi graficul de deplasare, ca să zburaţi cu avionul în seara asta şi să ajungeţi mîine în Turcia, îi explică maiorul, predîndu-l pe Adams unui civil în vîrstă de

aproape şaizeci de ani, cu păr creţ, încărunţit, ochelari fără rame şi un costum cafeniu prost croit.

Adams se întreba dacă va fi în stare să găsească drumul înapoi pînă în biroul secretarului, aflat la mai multe etaje deasupra sa.

Wallace îi ceru amiralului să semneze o hîrtie dintr-un dosar pe coperta căruia scria: „Program special de acces, strict secret, Opal". Hîrtia fusese pregătită din timp, pe ea fuseseră trecute numele lui Adams, gradul, numărul de identificare şi data naşterii.

– Acum pot să vă fac informarea, zise Wallace, ducîndu-se într-o cameră ca un mic amfiteatru, din spatele încăperii în care îl primise.

Acolo se găseau trei rînduri de scaune, ca la cinematograf, dar fără spectatori. Adams îşi alese un scaun în al doilea rînd.

Doctorul Wallace merse pe podium şi apăsă un buton, apoi pe ecranul mare căpătă viaţă imaginea unui dragon galben, de pe puntea unei jonci chinezeşti. Dragonul şi nava erau plasate pe un fond de-un roşu strident. Apărură apoi cuvintele: „Program special de acces" şi „Strict secret Opal". Civilul deveni brusc vioi, se duse în faţa podiumului şi-şi uni degetele într-o piramidă.

– Vă vom spune acum tot ce ştim despre flota chineză. Şi ştim destul de multe.

Pe ecran apăru imaginea unui portavion mare, care se mişca încet, apropiindu-se de ceea ce părea a fi portul Sidney. Se vedea că fusese filmat dintr-un elicopter.

– *Zhou Man* sosind într-un port prieten din Australia, anul trecut. Portavionul a fost golit, avea la bord doar cîteva avioane în timpul vizitei. Fără arme nucleare. Lipsesc cîteva antene. Majoritatea aparaturii electronice fusese închisă. Oricum, o navă impresionantă, nu-i aşa, domnule amiral?

– Aş zice că-i la fel de mare ca şi *Stennis, Reagan* sau *Bush*, dar nu cît portavioanele de ultimul tip, răspunse Adams, începînd să înţeleagă ce făcea el acolo. În calitate de comandat al Flotei a Cincea, n-a fost nevoie să urmăresc atent modernizarea flotei chineze, dar am înţeles că ne-a luat prin surprindere.

Wallace se aşeză pe scaunul din faţa lui Adams, întorcîndu-se într-o parte, ca să fie cu faţa spre el.

– Domnule amiral, unii din marină au fost surprinşi. Nu şi eu. Eu le-am spus că aşa se va întîmpla. Se putea anticipa. Chinezii au cumpărat de la australieni HMAS *Melbourne,* un portavion cu catapultă cu aburi. Au spus că îl vor folosi într-un parc tematic maritim. După aceea au achiziţionat din Ucraina *Varyag*, un portavion de şaizeci şi şapte de mii de tone, ca să-l transforme într-un cazinou, povesti civilul, cu o sclipire în ochi. Experţii din marina noastră au spus că Rusia n-ar vinde niciodată tehnologie pentru portavioane unei flote concurente din Pacific. Şi nici n-a vîndut. A vîndut Ucraina. Ucraina avea toată pregătirea necesară pentru proiectarea portavioanelor şi a avioanelor de luptă. Dar Ucraina nu avea o flotă în Pacific, ca să fie îngrijorată din cauza ei. Sau are? Aşa că în patru ani, marina Armatei pentru Eliberarea Poporului, PLAN, a lansat la apă trei portavioane mari, cu propulsie convenţională, produse în şantierul naval Delian, echipate nu cu avioane cu decolare şi aterizare verticală, cum presupuneau experţii noştri, ci cu avioane de luptă lansate cu catapulta, de tip Sukoi şi Yak-uri, din Ucraina.

Adams avea impresia că fusese încuiat într-o cameră întunecoasă împreună cu un savant nebun. Se rezemă de speteaza scaunului ca de cinematograf.

– Dar un portavion e doar un tanc petrolier cu o punte netedă. Diferenţa constă în aparatura sa electronică, în aparatura electronică a avioanelor şi a navelor de escortă.

– Navele de escortă ale lui *Zhou Man* au vizitat Brisbane, Melbourne şi Perth, în timp ce portavionul era în Sydney, zise Wallace, sărind să apese pe buton, ca să apară altă imagine. Iată *Ping Yuen,* care arată exact ca un distrugător Aegis pentru apărare aeriană, declară Burke. Tuburi verticale de lansare pentru rachete supersonice, sisteme radar care acţionează corelat. Şantierul naval Jiangnan a construit pînă acum şase bucăţi.

Adams era impresionat.

Wallace nu terminase.

– Iată intrînd în portul Brisbane *Fu Po,* un submarin atomic de atac de opt mii de tone, la fel de bun ca Victor III al ruşilor. Rachete de croazieră cu rază medie, care pot scufunda un portavion. Au deja în funcţiune două submarine ca acesta.

Adams îşi spuse că ar fi putut să citească toate informaţiile acestea în *Jane's Intelligence Report.* Atunci de ce fusese încuiat într-o pivniţă împreună cu Doctor Science? Urma să fie primit într-un club secret?

– Bine, chinezii au făcut progrese însemnate, mai mult decît s-ar fi aşteptat cineva să facă într-un timp atît de scurt, dar ce-i atît de secret în chestia asta? întrebă amiralul.

Mă întrebam cît o să mai dureze pînă cînd o să vă interesaţi de asta, zise Wallace, reluîndu-şi locul de pe podium.

Pe ecran se vedea o imagine a unui ofiţer din marina chineză, care-şi făcea o fotografie, avînd în fundal Opera din Sydney.

– Noi spunem că DIA are surse de informaţii în interiorul Chinei. Nu-i chiar aşa. Acesta este amiralul Fei Tianbao, comandantul grupului de luptă *Zhou Man.* I-a plăcut în Australia, pe care a văzut-o în timpul vizitei diplomatice în porturi. S-a distrat de minune. A întîlnit veri îndepărtaţi care locuiesc acolo. Iar australienii au sfîrşit prin a-l plăcea şi ei pe el.

Pe ecran apărură imagini ale lui Tianbao la dineuri, în baruri, la evenimente sportive.

– N-ar fi trebuit să vă spun cum îl cheamă, dar s-ar putea să-l întîlniţi cîndva, şi e bine să ştiţi cu cine aveţi de-a face.

Adams observă că în partea din dreapta sus a fiecărei imagini era inscripţionat: „ASIS-C-0091N". Serviciul Secret de Informaţii Australian. Ei îl fotografiaseră pe amiralul chinez.

– Numai o duzină de oameni din această clădire au primit aprobarea DIA ca să aibă acces la aceste informaţii, plus cîţiva de la Casa Albă şi din serviciile de informaţii. Nimeni de pe Hill. Trebuia să vă spun doar că avem o sursă de informaţii bine situată în armata populară chineză, cu acces dovedit la informaţii şi cu multe rapoarte convingătoare, care ne-a transmis ceea ce vă voi spune în continuare.

O nouă imagine arăta zona de sud a Chinei, în partea din dreapta sus, şi Iranul, în stînga sus, iar în partea de jos – Oceanul Indian.

– Şantierul naval Huang Hai n-a construit nave de război, ci feriboturi pentru transport de autoturisme şi camioane. Iată unul, zise Wallace, iar pe ecran apăru o navă lungă, cu aspect de cutie colorată în albastru şi alb. Sînt lungi de aproape o sută şaptezeci de metri, cară două mii de autoturisme şi are cuşete pentru o mie trei sute de oameni. China Shipping Group deţine opt vase de acest fel. Toate opt sînt planificate să navigheze în luna aceasta de la Zhanjiang în sudul Chinei, apoi la Karachi, în Pakistan, apoi în Port Sudan. Transportă automobile chinezeşti, care sînt exportate. Numai că prietenul nostru, amiralul Tianbao, spune că navele vor fi încărcate cu tanchete, camioane şi soldaţi care au ca destinaţie Jizan şi Jubail, din Islamia.

Săgeţi roşii apărură pe harta Oceanului Indian, îndreptîndu-se către porturile din Marea Roşie şi Golful Persic.

– Acolo se vor întîlni cu alte trupe care vor veni cu avioane chinezeşti. Şi mai urmează ceva, adăugă Wallace, aproape ţopăind. Marina chineză plănuieşte să facă simultan două vizite de prietenie la sfîrşitul acestei luni şi în cursul lunii viitoare – grupul de luptă al portavionului *Zhou Man* la Karachi şi grupul de luptă al portavionului *Zheng He* la Durban şi Cape Town. Tianbao spune că destinaţiile reale vor fi Dammam şi Jeddah.

Pe hartă apărură săgeţi albastre, care se îndreptară iute către porturile din Islamia, porturi la Golf şi la Marea Roşie.

– Amiralul Tianbao nu ştie de ce se face asta, dar ştie că grupurile de luptă navighează avînd la bord avioane şi rachete, pregătite de luptă. Şi vor fi însoţite de două submarine nucleare.

Hotelul Ritz
Manama, Bahrain

Mercedesul taxi îl lăsase cu o seară înainte în faţă la Ritz. Cînd ajunsese în barul de pe acoperiş, nu mai era nimeni acolo, cu excepţia barmanului, care închidea.

– Domnul Rusty? întrebă el. Domnişoara Delmarco mi-a spus că, dacă o să vă întoarceţi, să vă dau acest bilet.

Biletul fusese mîzgălit pe o foaie dintr-un carnet de la *New York Journal.*

> Dacă ai primit biletul înseamnă că ai scăpat. Foarte bine. Ai uitat cartea pe care ţi-o dădusem. Vino să o iei. O să fiu trează pînă la ora două, ca să termin de scris ceva pentru New York. Vino şi spune-mi ce s-a întîmplat. Camera 1922. KD.

Rusty fu surprins descoperind că biletul îi dăduse fiori, nişte fiori cum nu mai simţise de mult timp. Relaţia sa cu Sarah mergea chiar atît de rău? Trecuse atît de mult timp de cînd relaţia aceea fusese plăcută, de cînd ei doi se distraseră împreună, de cînd simţise acel soi de anticipare pe care-l simţea acum?

– Ştiu că închideţi, îi zise el barmanului, dar nu s-ar putea să mă serveşti cu un Balvenie?

Dădu băutura pe gît în mare grabă, fără să savureze whisky-ul scoţian de bună calitate. Însă băutura îi făcu plăcere.

– Pot să dau un telefon? întrebă el, încercînd să vorbească pe un ton obişnuit.

Se simţea ca un idiot.

Kate îi răspunse la telefon.

Rusty îşi drese glasul, fără să-şi dea seama.

– Aici Rusty. Rusty MacIntyre.

– Da, zise Kate, iar Rusty putea să pună pariu că ziarista zîmbea. Ai avut succes în seara asta?

– A fost interesant, răspunse Rusty.

– De ce nu vii să-mi povesteşti? îi propuse Kate. Sau vino şi nu-mi povesti nimic.

Rusty ezită doar o clipă.

– De ce n-aş veni?

Fusese epuizat, ameţit, slab – sau aşa îşi spunea. Stătea pe balconul camerei ei, lua micul dejun cu Kate Delmarco şi se simţea un pic vinovat, dar, mai ales, confuz.

– Kate, uneori cred că în munca mea, în viaţa mea lucrurile se petrec atît de iute, încît nu mai pot să-mi organizez existenţa, nu mai văd ce-i important. Fac mereu greşeli...

– Asta s-a întîmplat astă-noapte? O greşeală? întrebă Kate, lăsînd ochelarii de soare să-i alunece pe nas.

– Nu. Poate. Cine ştie? Dar nu despre asta vorbeam. Voiam să spun că toate celelalte sînt greşeli. Există oameni la Washington care mă sprijină. Ce naiba am făcut ca să merit aşa ceva? Mi-am făcut meseria şi mi-o fac şi acum. Aş putea să mă întorc pe Beltway şi să cîştig de trei ori mai mulţi bani, muncind doar jumătate din cît muncesc acum, spuse Rusty, trecîndu-şi degetele prin părul roşu zburlit.

– Atunci de ce nu te întorci? întrebă Kate, în timp ce privea portul.

– Pentru că încerc să fac lucrurile să fie mai bune, după ce totul a fost făcut praf, după 11 septembrie, după povestea cu armele de distrugere în masă din Irak, după lovitura de stat din Islamia. Trebuie să avem o analiză a informaţiilor mai bună sau vom continua să facem greşeli costisitoare şi dureroase. Cred că pot să ajut ca lucrurile să fie puse pe făgaşul cel bun. Par arogant?

Kate Delmarco clătină din cap.

– Tu de ce nu te întorci? îi puse Rusty aceeaşi întrebare lui Kate. De ce nu te întorci în Statele Unie? De ce stai aici, în Dubai, făcînd reportaje, cînd ai putea să coordonezi activitatea unor reporteri, în New York?

Kate zîmbi.

– Vorbeşti ca şi cum ai fi fratele meu. „Ce face o fată ca tine, singură, într-o fundătură arăbească, în loc să fie director în New York?“ În primul rînd, Dubai este un loc minunat. În al doilea rînd, am o grămadă de prieteni aici, în Golf. Dar am rămas în aceste locuri în principal pentru că aici se petrec lucruri care pot constitui subiect de reportaj. Rusty, dacă n-ai remarcat încă, dă-mi voie să-ţi spun că relaţia dintre America şi lumea arabă reprezintă subiectul cel mai interesant din zilele noastre. Şi nu poţi înţelege

ce se întîmplă citind mesaje în Manhattan. Sînt reporter, şi nu vreau să fiu manager. Pe de altă parte, cîte femei ai văzut în ultima vreme că au ajuns redactori de ştiri internaţionale? În unele locuri, ziaristica înseamnă încă un club pentru bărbaţi. Dragul meu, trebuie să înţelegi că sînt foarte mulţumită, atît din punct de vedere personal, cît şi profesional. Cine vrea să aibă parte de coşmarul unor copii dedaţi drogurilor şi al unui soţ de vîrstă medie, beţiv şi deziluzionat de viaţă? Atitudinea asta înseamnă aroganţă? Înseamnă egoism?

Rusty se gîndi un moment, apoi răspunse:

– Nu, aş zice că înseamnă liber arbitru, înseamnă să alegi, să alegi în deplină cunoştinţă de cauză. Însă ai grijă să nu începi să crezi şi tu într-o justificare pe care o foloseşti faţă de alţii. Dar, sincer vorbind, nu mi se pare că eşti arogantă sau egoistă.

Kate ridică paharul şi toastă:

– Pentru doi deştepţi care nu-s aroganţi.

Rusty ciocni cu ea, apoi continuă:

– Dar cred că-i aroganţă să crezi că poţi să deraiezi de unul singur o locomotivă care goneşte pe şine, după cum simt eu acum. Kate, îmi dau seama că e pe cale să înceapă un război, unul care nu va fi bun pentru drapelul roşu, alb, albastru. Iar eu sînt aici. Dumnezeu ştie unde se află Sarah...

– Rusty, sîntem oameni, nu sfinţi, spuse Kate şi se întinse peste masă, ca să-şi pună mîna pe mîna lui.

– Nu trebuie să mă mai preocupe persoana mea, ci să-mi dau seama ce se întîmplă. În ciuda celor întîmplate astă-noapte, nu sînt în vacanţă. Şeful meu şi cîţiva experţi aşteaptă să le completez cunoştinţele înainte să se întîmple ceva. Am impresia că urmează să se întîmple tot felul de lucruri, iar eu nu pot nici măcar să potrivesc între ele bucăţile de informaţii, ca să-mi dau seama despre ce-i vorba, cu atît mai puţin să opresc evenimentele.

Kate Delmarco scotoci în poşeta ei mare, împletită din paie, şi scoase un carnet. Paginile erau acoperite cu notiţe şi cercuri, cu săgeţi care făceau legături între idei.

– Asta fac eu: stabilesc fluxul faptelor. Sau, cum se zice, fac conexiunui între puncte.

– Şi le-ai legat pe toate, într-o imagine clară?

– Încă nu, dar ce ţi-a spus Ahmed m-a ajutat mult. Lucrurile nu sînt încă lămurite în Riad. Nici o facţiune nu deţine controlul deplin.

– Da, poate că aşa este, dar evenimentele pot să impună cu forţa o soluţie, spuse Rusty şi se ridică, apoi se duse şi se rezemă de balustradă, ca să privească apa mării. Astăzi trebuie să mă duc în Dubai. O să mă întîlnesc cu cineva diseară.

– Ce coincidenţă! Şi eu trebuie să mă întorc în Dubai. Biroul meu de acolo îmi simte lipsa. Zburăm cu acelaşi avion, cursa Gulf Air de la ora două? întrebă Kate, după ce-şi căută biletul în poşeta din pai.

– Nu. O să merg acolo cu un avion al marinei. N-o să zbori cu mine. Nu trebuie să dăm apă la moară bîrfelor, zise Rusty, venind şi sărutîndu-i părul care mirosea a şampon cu lămîie. O să te caut mîine, la biroul tău.

Cînd ieşi din hotel, Rusty trecu pe lîngă şirul de taxiuri şi traversă strada, spre Cornişă. Merse de-a lungul aleii pavate cu cărămizi, vreo două cvartale, apoi se aşeză pe o bancă din ciment, care avea o spetează înaltă, curbată. Îşi scoase BlackBerry-ul din haină, porni dispozitivul de decriptare şi tastă iute, folosindu-şi doar degetele mari.

Către Rubenstein
Subiect: Actualizare informaţii

1. Militarii americani de aici sînt îngrijoraţi de faptul că Iranul face manevre cu forţe de intervenţie şi bănuiesc că plănuieşte o incursiune în Bahrain sau, posibil, în Qatarul bogat în gaze naturale. Mie nu-mi vine să cred că Iranul ar vrea să lupte cu noi. Ei ştiu că noi am sări în ajutorul ţării atacate, chiar dacă Iranul are acum arme nucleare.

2. O problemă mai gravă poate fi legătura dintre Islamia şi China. Încă nu s-a decis cine deţine conducerea în Riad, dar, dacă toţi cei de acolo vor vedea că Iranul devine agresiv în zonă, s-ar putea să cîştige acei membri din Shura care doresc să doteze noile lor rachete chinezeşti cu focoase nucleare. Chiar dacă acest lucru nu se va întîmpla, China plănuişte – conform unui raport DIA – să trimită mai mulţi consilieri militari – sau ce-or fi – în Islamia, iar acest lucru măreşte şansele unei înţelegeri privind livrări de petrol doar către Beijing. Dacă acest petrol va fi luat din cota care se livra pînă acum pe piaţă, preţurile vor depăşi 85 de dolari pentru un baril, cît sînt acum. Ideea lui Conrad de a-i speria pe cei din Islamia cu manevre Steaua Strălucitoare mai mari decît de obicei şi care au loc lîngă ţărmurile lor s-ar putea să aibă un efect opus celui dorit de noi. S-ar putea să genereze în Shura ideea că-i nevoie de prezenţa mai multor chinezi, care să-i apere de noi.

3. Dacă tot discutăm despre secretarul Conrad, dacă-i adevărat ce-am aflat la Londra, că omul lui de încredere, Kashigian, a fost de curînd la Teheran, încercînd probabil să-i sperie de-a dreptul pe iranieni, atunci avem o problemă chiar în guvernul nostru, referitor la ce are voie fiecare să facă şi cu a cui aprobare.

4. Am sentimentul că nu punem toate piesele una lîngă celălaltă şi am impresia îngrozitoare că trebuie să împiedic ceva. Îmi pare rău că am luat-o razna. Mă duc astăzi în Dubai. Sper să aflu mai multe despre ce plănuieşte Iranul de la un membru al clubului Traveller care va veni în seara asta din Teheran. Apropo, mulţumesc că nu mi-ai spus totul despre prietenul tău, Sir Dennis. Mai există şi alte lucruri despre care nu mi-ai spus nimic?

Rusty

După ce expedie mesajul, verifică dacă primise mesaje noi. Era unul. De la Sarah. „Am sosit la Berbera. Băiete, cei de aici au nevoie de ajutor. Conducătorul proiectului mi-a cerut să rămîn măcar o lună. Am vrut să ştii.“

Iar Rusty ştiu. Nu se îndoia că Sarah va rămîne acolo cît timp va dori. Soţia sa era mai interesată să salveze lumea decît să salveze căsnicia lor. Rusty recunoscu că nu gîndea corect, că acelaşi lucru se putea spune şi despre el. Dar aşa simţea.

Îl durea capul. Îl durea spatele. Făcu semn unui taxi.

9
13 februarie

Bazarul central
Teheran, Iran

– N-am simţit niciodată atît de multe arome diferite în acelaşi timp, zise Bowers, în timp ce el şi Brian Douglas mergeau pe coridorul îngust dintre două rînduri de tejghele. Iasomie, chimion, nuci prăjite, tămîie, cafea... E copleşitor.

– Da, este, răspunse Douglas, umplîndu-şi plămînii. Cred că avem nevoie de o bună relaţie cu un furnizor de aici. Uită-te la tot fisticul ăsta! Celor din Joburg o să le placă.

Douglas nu remarcase să fi fost urmăriţi cînd părăsiseră hotelul, nici în metrou, dar Ministerul Informaţiilor şi Securităţii (MIS) sau VEVAK, cum sunau iniţialele sale în persană, avea oameni foarte buni, iar faptul că nu văzuse nici un urmăritor nu însemna că nu exista vreunul.

Se plimbară printre tejghele, punînd întrebări în engleză, gustînd produsele, privind pliante. La capătul unei alei văzură un indicator către toaletă.

– Du-te singur mai departe, îi zise Douglas lui Bowers. Măruntaiele mele sînt gata să erupă. Probabil că de vină e ceva ce-am mîncat aseară. Sau apa. O să te prind din urmă.

În timp ce trecea pe lîngă aleea laterală către toaletă, Douglas se mişcă iute şi se duse către o grămadă mare de cutii şi deschise uşa din spate a unei prăvălii de covoare. Bătrînul de la standul de ziare din metrou stătea pe o grămadă de covoare şi bea ceai. Lîngă ceai

se afla o pipă. Camera era luminată slab, de un singur bec care atîrna de tavanul din pînză. Sonorul radioului fusese dat la maximum. Douglas închise uşa în urma lui.

– Deci te-ai întors, zise bătrînul, în loc de salut, fără să se mişte de pe covor.

– Heydar, îţi mulţumesc că ai acceptat să te întîlneşti cu mine. Nu ne-am văzut de mult timp, spuse Douglas şi se îndreptă către grămada mai mică de covoare, din faţa bătrînului.

– Mult timp, în care au fost omorîţi oameni. După ce mai întîi au fost torturaţi. Slavă lui Allah, n-au dezvăluit numele fiului meu. Dar dacă l-ar fi dezvăluit, cum ai fi putut să ne ajuţi să scăpăm, din moment ce aţi întrerupt orice contact?

Heydar Khodadad îmbătrînise. Ridurile de pe faţă i se adînciseră. Ochii i se înfundaseră în orbite.

– Heydar, nu te-au prins pentru că nu cunoşteau numele tău, nici pe al fiului tău, spuse Douglas în persană, pe care o vorbea fluent. Am împărţit organizaţia în compatimente precise tocmai pentru cazul în care se va întîmpla o nenorocire. Dacă unul dintre voi ar fi fost descoperit, ceilalţi ar fi fost în siguranţă. Eşti mai în siguranţă acum, cînd te comporţi ca un om nevinovat, decît dacă noi am fi încercat să te scoatem de aici. Eu am întrerupt orice contact, astfel încît VEVAK-ul să nu poată stabili vreo legătură între noi doi, între tine şi reţea. Dar ai primit banii, nu-i aşa?

Bătrînul dădu din cap, în semn că da, şi zise *Moteshakkeram*, adică „mulţumesc".

– Ce face Soheil? întrebă Brian şi-şi turnă într-un pahar ceai din ibricul ce se afla pe un reşou electric.

– Fiul meu e în siguranţă. Nu-i place ceea ce face, nu-i plac oamenii pentru care lucrează, dar nu prea are de-ales. Dacă pleacă, îl vor bănui, îl vor considera lipsit de loialitate, se destăinui Heydar.

Brian umplu paharul bătrînului, în timp ce-l asculta, iar acesta continuă:

– Oamenii ăia sînt atît de cinici! Slobozesc un pic strînsoarea, ca să se potolească tensiunea, să pară că acordă ceva libertate,

pretind că vor avea loc alegeri. Dar totul e condus de oameni pe care nu-i vezi şi de mollahii lor. Îşi umplu buzunarele. Îşi fac jocul în Liban, în Irak, construiesc bombe, în timp ce oamenii plătesc o avere pentru mîncare, pentru locuinţe, pentru spitale. Fără banii tăi, soţia mea ar fi murit. Îngrijirea medicală publică e o batjocură.

Douglas era încîntat, văzînd că atitudinea lui Heydar faţă de guvernul iranian nu se schimbase. Spera că acelaşi lucru se întîmplase şi cu fiul lui.

– Deci e vorba de Soheil. Vrei să-l revezi? Nu te mulţumeşti cu un bătrîn vînzător de ziare. Vrei să-i pui iarăşi viaţa în pericol? Iar dacă poliţia vă va urmări pe tine sau pe Soheil, vei putea să faci pentru noi mai mult decît ai făcut pentru Ebrahim, sau pentru Yaghoub, sau pentru Cirus? întrebă Heydar, înşirînd numele agenţilor britanici care dispăruseră în celulele VEVAK-ului, unde muriseră – mai mult ca sigur – în chinuri groaznice.

– Heydar, VEVAK-ul nu m-a găsit niciodată. Au pătruns în organizaţie din cauză că unul dintre voi a fost neglijent, nu din vina mea. Am făcut treaba asta timp de douăzeci de ani în Liban, în Irak, în Bosnia. Nu am rămas în viaţă pentru că sînt nepăsător, ci pentru că mă pricep la meseria asta. Soheil poate să aleagă orice loc pe care-l consideră sigur.

Brian nu mai era diplomatul politicos, nici sud-africanul timid. Era un om care recrutase agenţi în locuri periculoase şi-i făcuse să săvîrşească lucruri riscante.

– Mîine-seară, zise vînzătorul de ziare cu voce inexpresivă. I-am spus că eşti aici, că mi-ai dat semnalul pentru întîlnire. I-am spus să nu te vadă. Dar a insistat să te întîlnească. Iată adresa. Ora zece seara, spuse el şi-i întinse lui Brian un petic de hîrtie. Acum pleacă.

Brian citi adresa, apoi luă un chibrit din cutia de lîngă pipa bătrînului. Aprinse bucata de hîrtie şi o aruncă pe podeaua de ciment.

– *Moteshakkeram*, spuse el, apoi plecă.

Nu avea să termine treaba decît a doua zi, seara. Sperase că pînă atunci va fi părăsit Iranul. Îşi aminti de camerele de luat vederi de la aeroport şi-şi trecu ambele mîini peste chelie. Apoi simţi modificările de la nas. În bazar era cald.

La bordul aparatului de zbor numărul 3676
din Aviaţia Statelor Unite
Postul de Comandă Naţional Aeropurtat (E-4B)
10 000 de metri deasupra Atlanticului de Nord

– Brad Adams, mă bucur să te văd, amice. Abia am aflat că eşti la bord, zise generalul de aviaţie cu o stea, care era îmbrăcat în uniformă verde de paraşutist, bine croită. Felicitări pentru carieră. După cum vezi, a mea a cam stat pe loc. Puteam să ajung comandant de brigadă, dar se pare că lucrurile au ieşit altfel. Ăsta-i avionul meu, hai să ţi-l arăt. Îmi pare rău că nu pot oferi condiţii mai bune unui viceamiral, dar şeful a ocupat apartamentul din faţă.

Adams aruncă iute o privire pe ecusonul ofiţerului, se uită la costumul de zbor, apoi şi-l aminti pe George Duke, care-i fusese coleg în anul în care acesta fusese student detaşat la Universitatea Forţelor Aeriene din Alabama. Pe atunci amîndoi erau pe val, el urma să fie căpitan de marină, iar Duke – colonel de aviaţie. Locuinţele lor din bază erau una lîngă alta.

– Îmi amintesc că fetiţa ta se numea Shawndra. Jackie a mea o plăcea foarte mult, zise Adams, ridicîndu-se de pe marginea patului pe care stătea, aflat în partea din spate a aeronavei.

– Da, soţia mea nu era prea încîntată de întîlnirile ei interrasiale. E de modă veche. Micuţa Shawndra m-a făcut bunic, anul trecut. Ce bătrîn m-am simţit! Facem turul avionului? zise generalul Duke, îndreptîndu-se către uşă, iar Adams îl urmă. Avionul ăsta tocmai a fost modernizat. Rămîne un 747-200, dar contorul i-a fost dat la zero. Structura a fost refăcută. Motoare noi, aparatură nouă de comunicaţii, calculatoare noi. Pe vremea Războiului Rece i se

spunea Genunchiera şi fusese proiectat ca să putem conduce din el războiul nuclear. Puteam lansa rachete intercontinentale chiar din cabina asta. Putem şi acum, bineînţeles, dar asta nu-i misiunea noastră principală. Reprezentăm un „răspuns mobil la crize". Numim încă această cabină Echipa de Luptă, iar eu sînt conducătorul Echipei de Luptă, dar, cînd vom fi folosiţi, va trebui să zburăm într-o echipă FEMA[1] într-o zonă de conflict şi să le oferim şefilor un birou şi mijloace de comunicaţii pînă cînd se potolesc lucrurile.

Cabina Echipei de Luptă era plină cu pupitre cu console de calculator, telefoane şi microfoane. Scaunele erau ca nişte coconi din plasă, care atîrnau de tavan. Lumina era scăzută, cabina tăcută, se auzea doar zgomotul sistemului de distribuire a aerului şi zumzetul produs de avion, care zbura la altitudine. Doar cîteva scaune erau ocupate. Adams văzuse că mulţi dintre membrii echipajului se strînseseră în cabina din spatele aeronavei.

– Ar trebui să întîlnim un KC-10, să ne dea de băut. Dacă n-ai văzut niciodată doi elefanţi regulîndu-se în văzduh, atunci o să te duc să vezi de aproape alimentarea cu combustibil, îi propuse Duke, în timp ce continuau să meargă prin fuzelajul lung; trecură printr-o uşă şi intrară într-o încăpere care arăta ca şi cum ar fi fost concepută pentru informări sau pentru conferinţe. Numim încăperea asta Celula de Criză, pentru că asta se face aici. Serios, modelul ei este Celula de Criză din Casa Albă.

În încăpere nu era nimeni.

– Foarte frumos, zise Adams şi-l imită pe general, care se aşezase în unul dintre fotoliile mari din piele, care erau prinse în jurul mesei din lemn bine lustruit. Spune-mi şi mie de ce foloseşte secretarul Apărării chestia asta ca să zboare pînă în Turcia.

– Păi trebuie să zburăm oricum. Dacă n-ar folosi el avionul, atunci am face o plimbare de patruzeci de ore pe deasupra Oklahomei. Aeronava asta a fost construită pentru secretarul Apărării. Nu cred că preşedintele ar folosi-o vreodată. În timp de criză ar

[1] Federal Emergency Management Agency – Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Urgenţă

rămîne la bordul lui *Air Force One* sau s-ar duce într-o peşteră, undeva. Secretarul Apărării are aceeaşi autoritate ca preşedintele pentru a comanda trupele, chiar şi pentru a lansa un atac nuclear. Dacă se întîmplă ceva în timp ce călătoreşte, e mai bine să fie la bordul acestui avion, cu canale de comunicaţii prin doi sateliţi. Pe de altă parte, ar trebui să vezi cum reacţionează oamenii cînd văd chestia asta. Toţi ceilalţi miniştri ai Apărării din NATO vin în avioane Gulfstream sau alte avioane cu reacţie pentru şefi. Tipul nostru vine într-un 747 mare, albastru cu alb, pe care scrie cu litere mari Statele Unite ale Americii. Nu-i *Air Force One,* dar e de acelaşi soi.

– Cred că înţeleg, zîmbi Brad. Şi probabil că-i mult mai confortabil decît avioanele pe care le-am cumpărat ca să se plimbe congresmenii în jurul lumii.

– Secretarului Conrad îi place avionul, interveni Duke zîmbind. A rezervat pasărea asta pentru următoarele patru săptămîni. Din Turcia ne ducem în Egipt. Apoi putem să ne ducem oriunde. Mi s-a spus să iau hărţi aviatice şi planuri ale aeroporturilor din Peninsula Arabia. Cum să ştiu care-i destinaţia finală?

– Dacă te duci în Bahrain, ia-mă şi pe mine, zise Adams, gîndindu-se la locurile din Peninsula Arabia. O să-ţi fac turul postului meu de comandă. E ceva mai lung, nu-i la fel de drăguţ, dar are flotabilitate mai bună.

Maiorul Chun intră în cabină şi zise:

– Domnule amiral Adams, domnul secretar vrea să vă vadă.

Chun îl conduse pe Adams într-o altă sală de şedinţe, apoi pătrunse pe o uşă pe care scria: „NCA“.

– Domnule, acesta este apartamentul Autorităţii de Comandă Naţională[1] (NCA). Imediat după colţ se află biroul secretarului.

– Brad, Brad Adams, zise secretarul Apărării, Henry Conrad, apărînd după colţ în coridorul principal şi întinzînd mîna – o mînă puternică, plină de bătături.

---

[1] National Command Authority

Secretarul purta o jachetă de aviator, din piele, o cămaşă albastră şi pantaloni kaki-închis. Arăta ca şi cum s-ar fi dus la a cincizecea aniversare a terminării şcolii elementare.

– Vino în birou. Ai mîncat? Tocmai mă pregăteam să îmbuc ceva. Vrei să gustăm ceva împreună?

Cabina secretarului era mică, avea o masă pentru două persoane, un pat imens şi un perete plin cu ecrane şi telefoane. Pe un ecran se vedea o hartă pe care se mişca încet un avion mic, alb. Pe alte două se zărea imaginea întunecată a norilor – adică ceea ce se vedea chiar în faţa şi în spatele aeronavei. Masa fusese aranjată pentru două persoane, iar felurile erau ţinute la cald, sub capace din metal.

– Sper că-ţi place friptura de vită. Sînt înnebunit după carnea roşie. Să n-ai încredere în cei cărora nu le place.

Secretarul ridică cele două capace, scoţînd la iveală două fripturi New York, cu piure de cartofi. Un steward al aviaţiei apăru cu două sticle de bere Heineken rece.

– *Salut,* toastă Henry Conrad.

Conrad vorbea în timp ce mînca bucăţi mari de friptură.

– Îmi pare rău că te-am chinuit atîta, dar sînt în criză de timp la birou. Am fost chemat la Casa Albă pentru o întîlnire cu şefii NSC în legătură cu Columbia. Nu-mi pasă de Columbia. Orientul Mijlociu e butoiul cu pulbere, chinezii ne fură prînzul, iar consilierul pentru securitatea naţională face în mare grabă o şedinţă despre Columbia pentru că un individ din Brigada antidrog a Departamentului de Stat a fost luat ostatic şi acum tipii vor să le scoatem noi castanele din foc.

Adams hăpăise un sendviş ceva mai devreme, în cabina din coada avionului, dar friptura era atît de bună, încît o mîncă în timp ce-l asculta pe bărbatul solid şi vorbăreţ. Amiralul nu-şi amintea să mai fi băut vreodată o bere Heineken la bordul unui avion militar sau a unei nave de război.

– Brad, uite care-i problema. Chinezii vin peste noi ca nişte gangsteri. Economia lor funcţionează la maximum de aproape două decenii. Spionajul lor economic în ţara noastră a fost fantastic. Au

furat din fiecare companie reţete, formule, proiecte. Au creat o industrie de automobile şi acum exportă maşini în Statele Unite. Uluitor. Automobilele pe care le au în ţară, ca să nu mai zic de industria lor, sug petrol şi gaze de parcă n-ar mai exista ziua de mîine. Importă la fel de mult ca noi. Asta a fost bine cît timp majoritatea rezervelor mondiale erau ale saudiţilor, iar noi aveam cu aceştia o înţelegere pe termen lung. Acum chinezii încearcă să obţină pentru petrolul acela o înţelegere exclusivă şi avantajoasă pentru ei. Plătim de ne iese pe nas pentru petrolul ăla, de cînd a avut loc lovitura de stat, pentru că trebuie să-l cumpărăm de pe piaţă. Scuipă o bucată de zgîrci. Dar dacă chinezii îl vor scoate de pe piaţă, o să rămînă prea puţin pentru noi şi o să-l plătim foarte scump.

Stewardul apăru din nou, aducînd o prăjitură cu brînză, acoperită cu sos de zmeură. Conrad îi dădu farfuria goală, în care fusese friptura.

– Acum am aflat de la amiralul acela chinez recrutat de australieni că Beijingul vrea să trimită trupe în Arabia Saudită, care să constituie un soi de gardă pretoriană pentru teroriştii ăia care au preluat puterea în Riad. O să fie foarte greu pentru luptătorii pentru libertate, sprijiniţi de noi, să-i răstoarne pe terorişti, dacă aceştia sînt apăraţi de armata chineză.

Adams se întrebă cine erau luptătorii aceia pentru libertate, dar Conrad se dezlănţuise şi nu putea fi oprit ca să răspundă la întrebări.

– De parcă asta n-ar fi de ajuns, mai trimit şi jumătate din flota lor afurisită în Oceanul Indian, probabil şi în Arabia Saudită. Asta oferă regimului de la Riad acoperire aeriană de pe portavioane. Poate chinezii intenţionează să plaseze unul acolo, ca să păzească liniile lor maritime de comunicaţii şi livrările de petrol către China. Cine ştie? Vrei nişte cafea decofeinizată? întrebă Conrad şi, fără să mai aştepte răspunsul, apăsă pe butonul interfonului şi comandă cafea. Se poate – spun doar că se poate – să livreze islamiştilor focoase nucleare pentru rachetele pe care abia li le-au vîndut. N-ar

fi grozav să avem un alt regim de ţicniţi, care are legături cu teroriştii şi dispune de arme nucleare? Brad, nu putem permite să se întîmple asta. Nu cît timp sînt eu în tură. Predecesorii mei au văzut cum Coreea de Nord, Pakistanul şi Iranul au obţinut arme nucleare. Şansele ca una dintre ele să apară pe Wall Street au devenit prea mari.

În cele din urmă, amiralul Adams reuşi să spună ceva:

– Am urmărit informarea despre marina chineză şi informaţiile despre planurile lor. Flota lor, care o să navigheze în Oceanul Indian, arată foarte bine.

– Da, arată foarte bine, zise Conrad, clătinînd din cap, dar nu are experienţă în luptele pe mare. Dacă ţi-aş da ordin, ai putea s-o scufunzi?

Secretarul se aplecase peste măsuţă, ajungînd foarte aproape de faţa lui Adams. Amiralul simţea mirosul de Heineken. Se gîndi un timp şi răspunse încet:

– Dacă pot să trag primul şi dacă descopăr unde sînt submarinele lor, atunci aş fi încrezător în şansele mele. Presupunînd însă că grupul meu de luptă este în Oceanul Indian şi nu în fundătura din Golf.

Conrad zîmbi cu gura pînă la urechi. Îi plăcuse ceea ce auzise.

– CinCPAC are trei submarine care îi urmăresc pe chinezi în Marea Chinei de Sud. Ştim, pînă acum, unde sînt submarinele lor, iar ei par să nu-şi fi dat seama că ştim. Submarinele noastre le vor urmări pînă în Oceanul Indian, şi atunci vor fi la dispoziţia ta, zise secretarul Apărării, dînd o comandă şi făcînd ca pe un ecran să apară o hartă cu simboluri pentru nave împrăştiate de-a lungul Strîmtorii Malacca. Ascultă, Adams, grupul tău de luptă şi toate navele tale din Golf vor părăsi Golful, şi noi vom spune tuturor că vă duceţi să participaţi la manevrele Steaua Strălucitoare din Marea Roşie, dar eu vreau să plasezi un şir de posturi de pază, ca să descoperi cele două grupuri de luptă. Unul ar trebui să se îndrepte către Marea Roşie, iar celălalt către Golf. Nu ştiu cît timp va dura pînă cînd o să-ţi trimit un ordin. Este încă pe masa lui

POTUS. În jurul lui se învîrtesc o grămadă de nenorociţi. Nişte profesoraşi care au ajuns consilieri pentru probleme de securitate... Brad, n-o să-ţi fie greu să îndeplineşti această misiune, atunci cînd o să primeşti ordinul?

În timp ce Conrad îi punea această întrebare, avionul pătrunse într-o zonă de turbulenţă şi începu să se zguduie.

– Domnule secretar, dacă o să primesc de la dumneavoastră ordinul de a muta flota şi de a plasa un şir de posturi de pază, îl voi îndeplini. Însă ca să deschid primul focul va trebui să primesc ordin de la Autoritatea Naţională de Comandă. Dacă vor începe ei să tragă sau dacă vor lansa rachete de croazieră cu încărcătură nucleară, s-ar putea să nu rămînă mare lucru din flota mea. Domnule, în oricare din aceste două cazuri, după un schimb de focuri, indiferent că se vor folosi arme nucleare sau nu, vom fi în război cu China, război care are mari şanse să fie unul atomic.

Henry Conrad rămase tăcut un timp.

– Vei primi toate ordinele de care ai nevoie, domnule amiral. De la Autoritatea Naţională de Comandă. În ceea ce priveşte faptul că vom începe războiul cu China, lasă asta în seama mea. Nu cred că chinezii vor fi chiar atît de proşti. Putem să le eliminăm rachetele nucleare în cîteva minute şi apoi să le facem praf economia, să-i aducem la nivelul anului 1945. Iar ei ştiu asta.

– Da, domnule, răspunse Adams.

Conrad se ridică.

– Foarte bine. Acum du-te şi încearcă să închizi ochii, dacă poţi să dormi pe calul ăsta nărăvaş.

Secretarul Apărării îşi puse braţul pe umerii amiralului Adams şi-l conduse pînă la uşa apartamentului.

– Brad, ai văzut ce scrie pe uşă? NCA. Autoritatea Naţională de Comandă. Aceasta este puterea pe care preşedintele o împarte cu secretarul Apărării. Unul dintre predecesorii mei a încercat să scape de acest titlu şi de cele de CinC, comandaţii regionali. Eu le-am reînfiinţat. CinC. Sună frumos, la fel ca CinCPAC. CinCPAC

Adams, zise Conrad, făcîndu-i cu ochiul. Ar suna frumos, n-am dreptate? Brad, o să faci treabă bună pentru mine, nu-i aşa?

Conrad îl bătu pe umăr, apoi se răsuci şi se întoarse în apartamentul NCA.

Adams porni către patul său din cabina din coada avionului, ţinîndu-se de perete, în timp ce aeronava continua să se zguduie. În coridorul îngust dintre cele două săli de şedinţă, amiralul se trase într-o parte, lăsînd să treacă un civil. Avionul se zgîlţîi din nou, iar cei doi fură aruncaţi de pereţi.

– Domnul amiral Adams, îl salută subsecretarul Kashigian.

– Domnule secretar, răspunse Adams, surprins că acesta îl recunoscuse.

– V-a plăcut vizita la Tampa? Un loc unde se mănîncă bine. Deşi uneori mîncarea e prea condimentată. Domnule amiral, ne vedem în Turcia, zise Kashigian şi se îndreptă către apartamentul Autorităţii Naţionale de Comandă.

10
15 februarie

Fruits of Persia Limited
Cartierul Dolab
Teheran, Iran

– N-o să vă dau nuci roşii, insistă Bardia Naqdi. Dacă le vreţi roşii, trebuie să le faceţi singuri.

– Asta o să ne mărească zdravăn costurile, răspunse Simon Marley.

– Trebuie să-i învăţaţi pe consumatorii din Africa de Sud să le mănînce avînd culoarea lor naturală. Ştiţi cine a început să le coloreze, făcîndu-le roşii? Au fost americanii, nu persanii, nu noi, zise Naqdi, lovind cu palma în masă.

Brian Douglas, care juca rolul lui Simon Manley, se uită la partenerul său de afaceri, aşteptînd o decizie.

– Bowers, crezi că-i putem învăţa pe consumatorii noştri să prefere culoarea naturală?

– Cred că da, Simon. Consumatorul sud-african este foare conştient de sănătatea sa şi, dacă îi vom spune că roşu se obţine prin vopsire, nu vor mai dori aşa ceva, replică Bowers, uitîndu-se la notiţele pe care le luase în ziua aceea. Culoarea măreşte cantitatea de aflatoxină şi se ştie că aceasta este cancerigenă. Uniunea Europeană a avut probleme cu fisticul vostru care a depăşit limita considerată sigură pentru sănătate.

Naqdi îşi ridică braţele în aer.

– Allah, slavă lui! Noi, persanii, mîncăm fistic de cinci mii de ani, înregistraţi de istorie. Chiar de mai mult timp. Aţi văzut cumva

că am pierit din cauza aflatoxinei? Fisticul este pentru amanți. A fost afrodiziacul reginei din Saba. Dacă iubiții tineri stau noaptea sub un copac de fistic și aud nucile deschizîndu-se, asta îi convinge că vor avea împreună o viață lungă și sănătoasă.

– Foarte bine, dar vreau ca în contract să fie scris că nu sîntem răspunzători pentru alimentele refuzate de autoritățile sud-africane din motive sanitare, zise Bowers, după ce-și notase ceva în carnet.

Douglas se uită la ceas. Era aproape nouă și jumătate seara.

– Bine. Ne uităm pe lista pentru prima livrare? O mie de kilograme de sîmburi de fistic, decorticat; cinci sute de kilograme cojit; cinci sute de kilograme de migdale dulci și amare – jumătate de-un fel și jumătate de celălalt fel; o mie de kilograme de stafide; două sute de kilograme de smochine uscate. Se plătește douăzeci la sută prin virament, la semnarea contractului și optzeci la sută după ce am fost anunțați de un transportator maritim agreat de ambele părți că marfa e în tranzit. De acord?

– De acord, slavă lui Allah că nu mai e și altceva, altfel trebuia să comand micul dejun, glumi Naqdi, arătînd resturile cinei pe care o luaseră ceva mai devreme, în sala de ședințe.

– Putem spera să primim contractul mîine-dimineață, la hotel? întrebă Bowers, închizîndu-și carnetul și ridicîndu-se de la masă.

– Da, iar noi sperăm să ni se transfere banii de la banca dumneavoastră pînă la sfîrșitul zilei? replică Naqdi, conducîndu-i pe cei doi sus-africani spre ușă.

– Transferul va avea loc cel mai tîrziu poimîine, îl asigură Simon Marley, strîngînd mîna lui Naqdi.

Iranianul deschise ușa către balconul care dădea spre magazia întunecată, plină cu saci și coșuri. Aerul liniștit mirosea puternic a amestec de fructe. Răcoarea spațiului imens îi înviora pe cei trei bărbați, care discutaseră și fumaseră aproape șase ore.

– Puteți să ajungeți în centru? întrebă Naqdi, în pragul ușii ce dădea în stradă. E destul de greu. Lipsesc tăblițe cu numele străzilor. Unele becuri s-au ars. Autoritățile n-au grijă de cartierul ăsta, în ciuda faptului că noi sîntem singurii de aici care procură valută străină.

– Avem o hartă, îl asigură Douglas. Şi, la urma urmei, am reuşit să ajungem aici. *Salaam.*

Bowers şi Douglas se înghesuiră în micuţul automobil pe care-l închiriaseră prin intermediul hotelului. În timp ce Bowers pornea motorul, Douglas desfăcu o hartă stradală şi începu să o examineze la lumina unei lanterne. Naqdi se întoarse în imperiul său de nuci şi fructe uscate.

Bowers se uită în oglinzile retrovizoare. Pe stradă nu se vedea o altă maşină. Nimeni din cartierul acela industrial nu lucra noaptea.

– Bine, navigatorule, îi zise el lui Douglas, ne-ai adus aici. Să vedem cum ne duci înapoi. Pe unde o luăm?

Timp de zece minute cotiră pe străduţe pline de gropi şi de două ori nimeriră în fundături. Dacă i-ar fi urmărit cineva, ar fi ajuns la concluzia că se rătăciseră. În plus, dacă i-ar fi urmărit cineva, ei şi-ar fi dat seama, după atîtea întoarceri şi mers în cerc. După toate aceste manevre, ajunseră la un drum principal, dar părură iarăşi să greşească direcţia, pentru că, în loc s-o ia spre nord-vest, către centrul Teheranului, o luară către nord-est. După ce trecură pe lîngă o tăbliţă care arăta că intraseră în cartierul Doshan Tappeh, se opriră din nou şi examinară harta. Dacă le-ar fi ascultat cineva discuţia, s-ar fi convins că se rătăciseră.

– Eşti un idiot! Simon, ai luat-o în sens invers! răsuna vocea furioasă a lui Bowers. Nu eşti bun de nimic. Erai gata să strici afacerea cu nuci, iar acum nu eşti în stare să găseşti drumul de întoarcere spre hotel!

– Bowers, n-ai fi fost în stare să închei singur contractul ăla, replică Simon Marley. Şi cred că n-ai fi în stare să ajungi singur la hotel. Dar împreună o să-l găsim!

După aceea, Brian Douglas, alias Simon Marley, luă un pardesiu şi o pălărie de pe bancheta din spate şi ieşi din maşină, trîntind uşa. Merse pe stradă spre est. Bowers aşteptă cîteva minute, apoi întoarse automobilul şi plecă încet. Privi în oglinda retrovizoare şi se uită pe străzile laterale, încercînd să descopere dacă îl supraveghea cineva, dar nu văzu nimic.

Douglas merse vreo douăzeci de minute, cu mîinile vîrîte în buzunarele pardesiului iranian şi cu pălăria trasă pe ochi. Grămezile de zăpadă de pe marginea drumului erau mai înalte aici decît în centru şi mai albe. Îşi aminti de alte nopţi friguroase, din Mosul, din Baku, acolo unde reţeaua sa iraniană începuse să se destrame. La 10.10 se opri în staţia de autobuz, iar la 10.14 fu răsplătit de sosirea unui autobuz municipal, de culoare verde. Douglas îşi cumpără bilet şi trecu pe lîngă cei şapte călători, aşezîndu-se lîngă uşa din spate. La 10.29, vehiculul ajunse la capătul traseului, în orăşelul Doshan Tappeh.

În jurul staţiei se vedeau oarecare semne de viaţă. În două cafenele erau aprinse luminile, iar un magazin mic părea să fie deschis. Douglas intră în una din cafenele şi comandă la tejghea un ceai şi o baclava. Nimeni nu-l urmă înăuntru. Douglas se uită pe fereastră şi nu văzu pe nimeni afară. Nici o maşină nu sosise în piaţetă după oprirea autobuzului. La 10.42, Douglas părăsi cafeneaua, după ce lăsă bacşiul potrivit pe tejghea şi-i ură patronului noapte bună.

După ce ieşi din local, o luă spre stînga, părăsind piaţeta, apoi coti din nou la stînga pe o stradă laterală. Nu-l urmărea nimeni. La 10.54, Brian Douglas ajunse într-o zonă rezidenţială şi împinse iute poarta primei case de la colţul străzii. Aceasta era neîncuiată, iar el pătrunse într-un coridor slab luminat, din stucatură albă. Cînd ajunse la jumătatea coridorului care ducea către curtea din spate, Douglas se opri şi bătu la uşa din dreapta.

– Punctual, ca de obicei, zise Soheil Khodadad, venind către agentul britanic, prin camera de zi bine luminată.

– Mă bucur că la tine e cald, Soheil, începusem să îngheţ, spuse Douglas, iar cei doi îşi strînseră mîinile.

– Te rog să stai lîngă foc. Am făcut ceai. Soţia mea e la mama ei, altfel ţi-aş fi oferit ceva de mîncare, zise Khodadad, luîndu-i pardesiul şi pălăria. Tata n-a fost încîntat să te revadă. A spus că apariţia ta e cea a unui spirit care vine să te ia atunci cînd mori.

Iranianul arăta bine şi părea să aibă vreo patruzeci de ani. Stătea pe un scaun înconjurat de cărţi şi de reviste.

– Însă eu mă bucur să te văd. Avem multe de discutat. Nu ştiam cum să iau legătura cu tine. Ar trebui să petrecem împreună toată noaptea. O să te întorci în oraş mîine-dimineaţă, cu autobuzul, odată cu navetiştii. Dacă o să mergi singur pe stradă, noaptea tîrziu, o să atragi atenţia.

Douglas fu de acord. Observase şi faptul că telefonul fusese scos din priză. Perdelele fuseseră trase. La radioul de lîngă fereastră era un talk-show. Deasupra căminului se afla o puşcă veche de vînătoare.

– După cele întîmplate la Baku, după arestarea celorlalţi, am considerat că-i mai bine să întrerupem orice legătură cu tine pentru un timp, spuse Douglas, aşezîndu-se pe scaunul din faţa lui Khodadad. Aşa cum i-am spus tatălui tău, ceilalţi nu te cunoşteau, deci erai în siguranţă. Dar aceia dintre noi care veneau ca să se întîlnească atît cu tine, cît şi cu ceilalţi, cei care se duceau la locurile unde se ascundeau mesajele sau la întîlnirile din Dubai, din Istanbul sau din Baku... se putea ca aceştia să fie cunoscuţi. Dacă aş fi considerat că eşti în pericol, te-aş fi scos de aici. Într-un fel sau altul.

– E mai bine că n-ai încercat aşa ceva. Nu mă bănuieşte nimeni. De fapt, am fost avansat, mulţumită prietenilor mei din Madras Haqqani, zise Soheil, chicotind.

– Ai fost acolo un timp? La şcoala teologică din Qom? întrebă Douglas, încercînd să-şi amintească amănunte din dosarul lui Khodadad.

– Da, am fost acolo. Timp de doi ani, înainte să mă reîntorc la universitate. De acolo îi recrutează VEVAK, Ministerul nostru pentru Informaţii şi Securitate, pe mulţi dintre oamenii săi. Prietenii mei de acolo au urcat pînă la funcţiile de conducere de nivel mediu din VEVAK. Iar atunci cînd au avut nevoie de cineva de la Ministerul de Externe care să asigure legătura cu VEVAK, au apelat la directorul adjunct pentru cercetare din Ministerul de Externe. Adică la mine, adăugă Soheil. Îl priveşti pe directorul Departamentului 108 din minister, care răspunde de legătura cu VEVAK.

Brian Douglas zîmbi.

– Promovarea ta în această funcţie ar fi însemnat un avantaj pentru mine dacă aş mai folosi reţeaua. Uimitor! Departamentul 108 este unul dintre locurile acelea misterioase despre care am auzit, dar al cărui rost nu l-am înţeles cu adevărat. Iar tu îl conduci!

– Andrew, VEVAK-ul îl conduce, zise Soheil, folosind numele sub care îl cunoştea pe Brian Douglas/Simon Marley. Sînt pentru ei ochiul de încredere care supraveghează ministerul. Însă uneori pot să văd şi în direcţia cealaltă, adică în VEVAK. Iar ceea ce văd mă îngrozeşte.

Douglas se aşeză mai bine pe scaun. Interogase destule surse de informaţii şi cunoştea semnele. Omul din faţa sa dorea să se descarce de ceea ce acumulase de ceva timp.

– Andrew, noi alegem un preşedinte şi un *majlies.* Nu contează. Avem un ministru de externe, un Consiliu Suprem de Securitate Naţională. Nu contează. Avem un guvern în interiorul acestui guvern. Care-i condus de *faqih*[1], conducătorul suprem, marele nostru ayatollah. Şi Consilul Paznicilor, favoriţii săi. Ei au dreptul de veto faţă de *majlies.* Ei determină cine conduce în numele *majlies*-ului. Cînd forţele de apărare a legii omoară studenţi nevinovaţi în căminele lor, pentru că sînt disidenţi, *faqih*-ul le lasă să scape nepedepsite. Cînd VEVAK-ul omoară scriitori, rămîne nepedepsit. Ştii cine conduce politica noastră externă? Nu ministerul. Generalul Hedvai, comandantul Forţelor Qods din Pasdaran.

Brian dădu din cap.

– E un nume care continuă să urce. Comandantul Forţelor Ierusalim ale Comandamentului Gărzilor Revoluţionare Iraniene. Cînd hăituiam al-Qaeda în Irak, i-am văzut umbra de mai multe ori.

– Bineînţeles! îi replică Soheil. Forţele Qods sînt cel mai mare sprijinitor al al-Qaeda. Şi al Hezbollahului, al Jihadului Islamic Palestinian, al mişcării Hamas. Andrew, aceste forţe dispun de

[1] Persoană care este expertă în legislaţia islamică. (n.tr.)

buget nelimitat. Vînd droguri şi fac afaceri pe piaţa neagră în toată lumea. În Brazilia, în Marea Britanie. În New York.

Soheil se ridică şi aţîţă focul. Apoi se aşează pe taburetul din faţa lui Douglas.

– Andrew, acum Forţele Qods au un plan care prevede unirea tuturor şiiţilor din Golf. Prin intermediul trucurilor pe care le-au făcut în Irak, au reuşit să aducă acolo la putere un guvern şiit care le este loial. Americanii l-au acceptat, pentru că asta le permite să susţină că în Irak există un regim stabil, deci pot să-şi trimită majoritatea trupelor acasă. Bagdadul le-a spus că le pot retrage pe toate. Dar americanii nu pot să ignore ceea ce vor să facă acum Forţele Qods şi *faqih*-ul. Pentru că aceste forţe au găsit o metodă să-i ţină în şah. Şi să le facă rău. Iar asta va începe curînd. Totul se află în documentele pe care le-am încărcat pe un *flash drive*[1], ar trebui să le citeşti pe toate ca să le înţelegi, aşa că o să-ţi explic eu despre ce-i vorba.

Brian Douglas se gîndise că, dacă va avea timp să contacteze doar pe unul dintre membrii rămaşi în viaţă ai fostei sale reţele, atunci acesta trebuia să fie Soheil, un om strălucit şi care iubea cu patimă Iranul. Ca adolescent, avusese grijă şi îi ţinuse loc de frate mai mare băieţelului vecinilor săi. Băiatul fusese ucis în timpul raidului din 1999 făcut de poliţie în căminele studenţeşti. Incidentul acela dusese la transformarea lui Soheil. Tot ce gîndise ca funcţionar începător la Ministerul de Externe, preţul pe care fusese dispus să-l plătească pentru ca Iranul să fie cu adevărat liber de amestecul străinilor, se întorsese acum împotriva sa. Făgăduielile revoluţiei fuseseră încălcate, poporul fusese trădat. O clică de asasini cu pretenţii imperiale şi folosind o frazeologie religioasă furase puterea, adevărata putere.

Aşa că, în timpul Conferinţei Islamice de la Istanbul, Soheil Khodadad se întîlnise în timpul prînzului cu un vechi membru al consulatului britanic şi urmase un diplomat britanic în stradă. Apoi,

[1] Dispozitiv de memorie externă pentru calculator, pe care pot fi salvate fişiere. Se conectează la USB. (n.tr.)

în cei cinci ani care urmaseră, devenise o sursă de informaţii foarte importantă. Acum era o investiţie, de felul celor pe care SIS le găsea o dată într-un deceniu. Brian Douglas dăduse de un adevărat filon de aur. Iar acum, în timp ce îşi bea ceaiul, iar dezvăluirile lui Soheil curgeau una după alta, Brian începu să se gîndească în ce fel să-şi trimită cît mai iute raportul la Vauxhall Cross. Nu avea cum. Ar fi fost o prostie să încerce să ia legătura cu cineva de la ambasada britanică. Mai mult, putea să însemne moartea sa.

Focul se stinse pe la ora două noaptea, dar Soheil îşi terminase deja povestea, iar Brian revăzuse împreună cu el diferite aspecte, de mai multe ori. De unde aflase toate lucrurile acelea? Putea să fie vorba doar de invenţii ale celor de la care le auzise? De unde ştia VEVAK ce făcea *artesh,* adică armata? Mai mult, de unde aflaseră prietenii lui Soheil din VEVAK ce plănuiau Forţele Qods? Şi de ce i-ar fi povestit lui Soheil? E posibil să fi primit informaţii false? Cît de sigur era că nu-l bănuieşte nimeni? Cum obţinuse copii ale documentelor? Nu riscase copiindu-le în calculatorul său? Cine-i mai cunoştea adevăratele convingeri, în afară de tatăl său?

– Gata, Andrew, zise Soheil, frecîndu-se la ochi. Odihneşte-te pe canapea. Uite o pătură. Trebuie să pleci odată cu mulţimea de la ora şase. Cei ca noi, de la Ministerul de Externe, sîntem ultimii navetişti, după ora opt. Andrew, dacă poţi să foloseşti informaţiile ca să-i opreşti, atunci trebuie să-i opreşti. Sau toată regiunea aceasta va fi iarăşi cuprinsă de flăcări.

După aceea puse în palma lui Brian *flash drive*-ul USB, îl îmbrăţişă şi urcă pe scări.

După patru ore, Brian îşi puse pardesiul greu şi pălăria. Era încîntat că barba lui blondă abia se observa, după o zi în care nu se răsese. Dar simţea că-i crescuse, după cum simţea şi transpiraţia de peste noapte care se strînsese pe cămaşa lui. Ieşi iute pe coridor şi simţi frigul dimineţii. Apoi păşi pe trotuar şi coti la dreapta, spre staţia de autobuz. Alţi cîţiva oameni se îndreptau în aceeaşi direcţie. Un Mitsubishi Pajero negru se îndreptă spre el. În interiorul automobilului erau doi bărbaţi. Brian simţi o durere surdă în stomac, iar

muşchii i se încordară. Continuă să meargă, iar automobilul trecu mai departe.

Văzu, cu coada ochiului, că maşina cotise la stînga. Brian era lîngă colţul străzii. Staţia de autobuz era în stînga. Brian se opri. Se întîmplase ceva. Coti la dreapta, apoi din nou la dreapta, ocolind cvartalul şi îndreptîndu-se spre locuinţa lui Soheil. Cînd ajunse la colţ, văzu Pajero-ul. Era parcat în faţa casei în care se întîlnise cu Khodadad. Autoturismul de teren era gol.

„Dacă VEVAK-ul l-ar aresta pe Soheil, n-ar trimite doar o maşină cu doi oameni", îşi zise Douglas, în timp ce inima îi bătea să-i sară din piept. Dacă cei doi făceau parte din forţele de securitate şi-l văzuseră revenind, puteau să-l oprească şi să-l interogheze. Avea *flash drive*-ul în şoseta sa dreaptă. Trebuia să plece de acolo. Imediat.

Se întoarse către capătul liniei de autobuz. Auzi două împuşcături. Zgomotul fusese amortizat de clădiri, dar nu era nici o îndoială că fuseseră împuşcături. Douglas îngheţă. Apoi auzi încă o bubuitură. Trebuia să plece imediat de acolo. Însă îşi aminti de Baku şi de felul în care fuseseră ucişi agenţii săi, de faptul că unii fuseseră torturaţi mai întîi.

Alergă pe trotuar, către casă. Pălăria îi zbură de pe cap. O femeie ţipă, dincolo de stradă. Brian era neînarmat, pentru că n-ar fi putut să explice de ce avea un pistol, dacă ar fi fost oprit de poliţie. În mintea lui, o voce îl întrebă: „Ce naiba vrei să faci?"

Deschise poarta. Coridorul era gol. Se duse lîngă uşă şi rămase în partea stîngă a acesteia. Nu se auzea nici un sunet din încăpere. Douglas apăsă pe clanţă şi deschise uşa brusc. Văzu imediat un cadavru. Sîngele curgea din ceea ce îi mai rămăsese din cap. Intră şi închise uşa după el. Simţi mirosul de praf de puşcă, apoi pe cel de sînge. Soheil stătea pe scaun, înconjurat de cărţi. Capul îi atîrna, iar din gură şi din ceafă îi curgea sînge. Avea în poală un pistol.

Un al doilea bărbat zăcea întins pe canapeaua pe care încercase să doarmă Douglas. Avea o rană mare lîngă inimă. Douglas văzu puşca de vînătoare pe podea. Verifică pulsul bărbatului. Nu avea

puls. Nici pistol. Documentele din haina individului păreau să spună ceva despre securitate, ceva despre Ministerul de Externe. Era evident că Soheil murise. Cum îl descoperiseră pe Soheil? Lui Brian îi veni în minte figura lui Ruddy Touraine. Iar apoi Douglas auzi sirena, care răsuna foarte aproape.

Se duse iute în cealaltă parte a camerei, la celălalt bărbat. Şi acesta murise, dar avea încă pistolul în toc. Recunoscu arma, un Heckler & Koch 2000, o armă nemţească. Semăna cu un Browning High Power, dar modernizat. Luă pistolul.

Sirena se oprise. În faţa porţii. Exista oare o uşă în spatele locuinţei? Păşi peste cadavru şi ieşi pe uşa din fundul încăperii. Dădea în bucătărie. Auzi bubuituri în uşa din faţă. Apoi văzu o scară, care ducea în jos. Casa se afla pe o pantă. Jos, în spate, zări un garaj şi o alee. Coborî treptele în viteză, abia atingîndu-le. Scoase pistolul de la centură şi-l ţinu în mînă, în buzunarul pardesiului. Apoi se uită pe fereastra uşii din spate. Nimic. Deschise încet uşa şi păşi pe alee.

În cîteva secunde, străbătuse aleea şi ajunsese iarăşi în strada lăturalnică, ce ducea către capătul liniei de autobuz. Alte sirene. Îşi încetini mersul. Pe trotuar mergeau acum mai mulţi oameni, care se îndreptau prin aerul rece al dimineţii către staţia de autobuz.

O lumină albastră fulgeră prin faţa clădirii din dreapta sa şi în clipa următoare o maşină verde cu alb, de poliţie, apăru de după colţ, cu sirena urlînd. Douglas strînse mai tare pistolul din buzunarul pardesiului.

Maşina trecu pe lîngă el, fără să încetinească. Douglas îşi spuse că staţia de autobuz nu mai reprezenta un loc potrivit către care să se îndrepte. Îşi dădu seama că i se uscase gura. Încetini, inspiră. Ştia că simţurile îi erau acum mai ascuţite. Trebuia să fie atent, să gîndească, să nu se bazeze doar pe instinct. Ceea ce avea în minte şi ceea ce avea în şosetă trebuiau să părăsească Teheranul chiar în ziua aceea.

În cealaltă parte a străzii, un bărbat deschidea poarta din fier forjat a garajului. Douglas traversă iute drumul şi i se adresă în persană.

– Bună ziua, prietene. Poţi să mă duci cu maşina? întrebă el, intrînd prin aleea îngustă, pînă ajunse între zidurile din stucatură. Am întîrziat...

Bărbatul se întoarse către uşa maşinii, iar Douglas se repezi la el.

– Nu. Cine eşti? Pleacă de aici! se răsti omul.

Douglas scoase pistolul şi-l lovi pe bărbatul mai scund decît el în tîmplă, cu ţeava armei. O dată. De două ori. Douglas prinse trupul, cînd omul se prăbuşi. Apoi se uită în jur. Nimeni. Douglas se opinti şi aruncă trupul în maşină, pe podea, lîngă bancheta din spate. Apoi scoase maşina în stradă. Îşi dădu seama că era într-un Mercedes diesel vechi.

Îşi dori să nu fi luat pistolul. Dacă arma ar fi rămas în locuinţa lui Soheil, poliţia ar fi crezut că fuseseră implicaţi doar cei trei morţi. Dar acum acest lucru nu mai era posibil. Renunţă la gîndul că ar fi putut să zboare către Dubai din aeroportul Imam Khomeini. După ce poliţia o să-şi dea seama că toţi cei trei morţi lucrau pentru Ministerul de Externe şi că acolo fusese şi o a patra persoană, avea să supravegheze aeroporturile. Îndreptă maşina în direcţie opusă Teheranului.

Auzi în urma sa şi mai multe sirene.

Jaipur Curry House
Estuarul
Dubai, Emiratele Arabe Unite

– Mai doriţi un Kingfisher, domnule? întrebă chelnerul indian, care voia ca Rusty să mai comande ceva sau să plece, pentru că în restaurant rămăseseră puţini oameni.

– Aveţi cafea decofeinizată? întrebă Rusty, iar chelnerul se uită la el de parcă ar fi comandat carne de porc. Bine, adu-mi un scotch... ce era... Balvenie. Fără apă.

Chelnerul zîmbi şi plecă.

Russell MacIntyre privi *dhow*-urile şi bărcile cu turişti din estuar. Acolo era vechiul Dubai. Cu străzi înguste, cu clădiri scunde, cu un labirint de străduţe prin vechiul *Souk* al Aurului. Dincolo se estuar se zărea spirala hotelului Burj Dubai, cea mai înaltă clădire din lume, care întrecuse cu puţin ultimul edificiu în formă de turn ridicat de chinezi. Se simţi brusc singur şi neputincios. Începuse să citească *Lumea în timpul nopţii.*

Brian Douglas nu apăruse. Nici nu trimisese vreun mesaj. Era ceva neobişnuit. Rusty începu să se întrebe dacă plecarea incognito la Teheran nu fusese o prostie din partea lui Douglas, care era totuşi un funcţionar superior din SIS. La fel şi faptul că-şi închipuise că putea să afle unul dintre cele mai mari secrete ale Iranului doar pentru că se dusese într-un loc în care nu mai călcase de mulţi ani. „Poate că armata iraniană făcea doar nişte manevre obişnuite, aşa cum face mereu şi armata noastră. Poate că informatorul lui Ahmed bin Rashid nu aflase cu adevărat secretele unei operaţiuni a iranienilor sau informatorul îi spusese lui Rashid ceva ce ştia că-i va face plăcere acestuia. Poate..."

Cînd chelnerul aduse scotch-ul, Rusty simţi vibrîndu-i BlackBerry-ul în interiorul buzunarului hainei. Poate primise un mesaj de la Sarah, din Somalia. Deschise fişierul. Acesta fusese trimis de Susan Connor, de la serviciu, şi era cifrat.

Rusty, şeful mi-a cerut să-ţi trimit asta. El nu reuşeşte să se descurce cu BlackBerry-ul. A spus să-ţi aduc la cunoştinţă că astăzi au venit aici nişte tipi de la FBI. Au întrebat de tine şi de relaţia ta cu senatorul Robinson. Voiau să ştie dacă ai fost autorizat să-l informezi despre un anumit domeniu. Ceva în legătură cu China. Apoi au întrebat dacă ai fost autorizat să te întîlneşti cu teroriştii. Rubenstein le-a spus că asta face parte din misiunea ta, dar şeful crede că prietenul tău Conrad – citez – „te are în vedere". Nu-s lămurită ce înseamnă asta, sper că tu înţelegi. Nu-i nimic nou pe aici, cu excepţia faptului că maşina de propagandă anti-Islamia funcţionează cu

motoarele în plin. Audieri la Congres. Avertismente în ziare. Interviuri pe anumite canale de televiziune. Ultimele zvonuri sînt că rachetele pe care le-am descoperit dispun de focoase nucleare. Am parcurs toate infiormaţiile la care am acces şi nu există – repet, nu există – nici un indiciu că Islamia ar fi procurat focoase nucleare. Dar senatorul Gundersohn spune că există motive „să ne ducem acolo, să le găsim şi să le luăm". E de groază dacă lumea îl ia în serios pe Gundersohn. Trebuie să mă opresc. Ai grijă ce faci pe acolo.

Susan

MacIntyre îşi sorbi băutura dintr-o înghiţitură. Cum de se aflase că-l informase pe senatorul Robinson despre sursa de informaţii din China a DIA? Era doar o încălcare formală a secretului. Poate că Robinson nu fusese împuternicit de Departamentul Apărării să primească această informaţie, dar era preşedintele Comitetului pentru Informaţii. Întîlniri cu teroriştii? Ahmed. „Doamne, îşi zise el, cum naiba au aflat că m-am întîlnit cu Ahmed?" Făcu semn chelnerului să-i umple din nou paharul.

BlackBerry-ul vibră din nou. De data asta funcţiona ca telefon. Rusty apăsă pe buton şi acceptă convorbirea.

– Ai aflat ştirile? îl întrebă Kate Delmarco.

– Nu, stau aici şi-l aştept pe Brian, iar el nu apare. Ce ştiri? se interesă MacIntyre, apoi se ridică şi se uită către nord, către locul în care se afla biroul din Dubai al lui Kate Delmarco.

– S-a prăbuşit un avion al marinei. Se zice că ar fi fost doborît de cei din Islamia, zise Kate, care părea că gîfîie. Russell, umblă vorba că în avionul acela se afla amiralul Brad Adams. Se întorcea în Bahrain de la o consfătuire NATO din Turcia. Nu cred că a supravieţuit cineva. Resturile sînt căutate în Kuwait.

MacIntyre înghiţi în sec. Simţea că se prăvăleşte cerul peste el.

– Rusty, dacă avionul a fost doborît de cei de acolo, o să bombardăm Islamia. Trebuie să ne întîlnim.

MacIntyre îşi aminti ce-i spusese Ahmed bin Rashid în prăvălioara din Manama. În cazul în care cei din Shura s-ar simţi ameninţaţi, ar încerca să facă rost de arme nucleare. Iar dacă făceau rost...

– Eu... simt nevoia să-mi limpezesc mintea, mormăi MacIntyre. Ce-ai zice dacă ne-am întîlni mîine, la micul dejun? E bine?

Femeia tăcu un moment, apoi spuse:

– În regulă, ne întîlnim la biroul meu, în Media City, la opt şi jumătate.

– Mulţumesc, zise el şi închise telefonul.

După aceea scoase un teanc de *dirhami* din portofel şi-l aruncă pe masă. Se duse către porticul dinspre estuar, îndreptîndu-se către ieşire. Chelnerul indian alergă după el.

– Păstrează restul, îi strigă peste umăr Rusty.

– Da, domnule, dar ce fac cu whisky-ul?

MacIntyre scoase o carte de vizită din buzunarul hainei şi i-o dădu chelnerului.

– Dacă mă caută cineva, dă-i numărul ăsta de telefon.

Apoi luă paharul de scotch şi-l dădu pe gît, gîndindu-se la bărbatul care-i oferise prima oară Balvenie, într-un club din Londra.

11
16 februarie

La bordul USS Jimmy Carter, SSN -23
Lîngă coasta malaeziană
Marea Chinei de Sud

– Da, domnule, deschid trapa către ocean...

Marinarul repetă ordinul şi apoi acţionă comutatorul aflat pe panoul de comandă. La exterior, coca submarinului începu să se deplaseze în spatele turelei de observare şi apa oceanului năvăli în interior. Nava de douăsprezece mii de tone continuă să înainteze cu viteza de paisprezece noduri, la o sută de metri sub apă.

– Căpitane Hiang, Tony, acum începe să devină interesant. Ar trebui să stai aici, ca să vezi ce-i pe ecran, îi spuse comandantul Tom Witkovski oaspetelui său din Singapore.

– Deci nu trebuie să opreşti complet ca să lansezi ASIP-urile? întrebă Hiang, rezemîndu-se de scaunul observatorului.

– Nu, nu trebuie. ASIP – dispozitive submarine cu inteligenţă avansată – sînt cu adevărat minunate. Depăşesc toate visurile mele de acum cîţiva ani. Ţîşnesc din coca noastră, propulsate doar de motoarele de ghidare. Motorul principal porneşte doar după ce s-a îndepărtat de *Carter.*

Căpitanul de rangul trei stătea lîngă panoul de comandă şi se uita la şeful său. Comandantul Witkovski dădu din cap, făcîndu-i semn că putea să înceapă.

– Pregăteşte-te să lansezi ASIP-1, îi zise acesta marinarului.

După cinci minute, îi dădu ultimul ordin din secvenţa respectivă:

– Lansaţi ASIP-3!

– Da, domnule, lansez ASIP-3. ASIP-3 lansat!

Cei doi căpitani priviră cum cele trei semne verzi se îndepărtau de imaginea albastră ce-l reprezenta pe *Carter* pe ecran. Se împrăştiară şi-şi măriră viteza.

– Din cauză că produc un semnal acustic foarte mic, chinezii nu-şi închipuie că torpilele se apropie de ei, explică Witkovski. Sînt complet autonome. Comunică doar în caz de urgenţă. Îşi cunosc misiunea şi şi-o îndeplinesc. Cînd ajung la punctul desemnat pentru adunare, ASIP-urile se comută pe propulsia de ghidare ca să ajungă la destinaţie. Îşi vor aştepta ţinta şi vor pluti ca să o întîlnească, vor pluti de-a lungul carenei, babordului, tribordului şi se vor duce drept sub chilă. Apoi vor rămîne locului pînă cînd chinezii se vor pune în mişcare. În cele din urmă, noi ne vom schimba direcţia şi le vom chema înapoi. Chinezii nu vor şti niciodată că au fost spionaţi.

Imaginea de pe ecran se modifică, arătînd ce se întîmpla pe o rază de 50 de kilometri. Apărură semne roşii, la care erau ataşaţi identificatori alfanumerici.

– Acesta este primul grup de luptă. Portavionul *Zhou Man* este în mijloc. Are pentru apărare aeriană două crucişătoare de opt mii de tone, cîte unul în fiecare parte. Sînt echipate cu rachete sol-aer supersonice, tip HHQ-9. Teribil de ucigătoare. Apoi vedeţi o fregată de cercetare, un vas de aprovizionare în timpul croazierei, două petroliere şi ceea ce se numeşte navă pentru sprijin logistic, care-i un soi de cargobot.

Căpitanul Hiang se uita la imagini şi la punctele mici, verzi, ce reprezentau ASIP-urile care se îndreptau către ele.

– Căpitane, în acest grup de luptă nu există şi submarine? întrebă el.

– Există cîte unul în fiecare din cele două grupări. Din cele noi, nucleare, tip 93, clasă Keng. Copiate după submarinele ruseşti Victor III, dar teribil de zgomotoase. Le putem auzi de la distanţă de-o zi. Avem un submarin, USS *Greenville,* care le urmăreşte.

Punctele verzi se apropiară, apoi părură că se opresc la jumătatea drumului către navele chinezeşti.

– Acum o să aştepte, zise Witkovski, ridicîndu-se de pe scaun. Iar noi vom coti, ca să fim pregătiţi să le recuperăm. Tony, pari îngrijorat.

Căpitanul din Singapore privi ecranul, după care se uită pe materialul informativ ce-i fusese dat. Apoi zise:

– Căpitane, nava dumitale, *Carter*, are de exact zece ori deplasamentul fiecăruia dintre cele patru mici nave suedeze pe care le am în Changi. Şi e de aproape trei ori mai lung. Deci nu-i cazul să-ţi dau sfaturi.

– Tony, nu contează dimensiunile. Cunoşti apele astea mai bine decît noi. Ai urmat un program de pregătire la Newport, de strategie şi tactică. Iar trei dintre bărcuţele tale aşteaptă să-i urmărească pe chinezi, după ce vor trece prin Malacca, ca să ne informeze ce fac. Aşa că spune ce te deranjează.

– Bine. Dacă aş fi amiralul chinez, mi-aş ţine submarinul în faţa formaţiei sau sub *Zhou Man*, ca să se uite după voi. Tom, eşti sigur că submarinul pe care-l urmăreşte *Greenville* nu-i cercetaşul celui de-al doilea grup de luptă? întrebă căpitanul Hiang.

– Sînt foarte sigur. Vrei să ştii de ce? întrebă Witkovski, ducîndu-se către scaunul lui Hiang. Pentru că USS *Tucson* urmăreşte submarinul chinez care se află în spatele celui de-al doilea grup de luptă. Chinezii au două submarine, şi noi le urmărim pe amîndouă. Mi se pare logic că-şi ţin submarinele în urma lor, să vadă dacă nu-i urmăreşte cineva. Cu atît mai rău pentru ei că nu ne pot auzi din cauza propriei gălăgii.

Hiang zîmbi şi zise:

– Ştiam că ar fi fost mai bine să-mi ţin gura.

Peste patruzeci de minute, *Carter* mergea cu o viteză de şase noduri la şase mile spre est şi la o sută de metri sub *Zhou Man*. Pe ecran, cele trei puncte verzi înconjurau ţintele lor, care erau *Zhou Man*, distrugătorul *Fei Hung* şi nava de sprijin logistic *Xiang*.

– Două întrebări, căpitane, spuse Tony Hiang, întrerupînd tăcerea din Centrul de Comandă pentru Operaţiuni Speciale.

– Dă-i drumul, zise Witkovski.

– Prima: Dacă ASIP-urile nu comunică, de unde ştim unde se află şi ce fac? Şi, cum spui tu, *part deux*[1], chicoti Hiang, încîntat de umorul american pe care-l învăţase, de ce ai ales nava cu logistica?

– La prima, răspunsul e uşor. Nu ştim unde sînt şi ce fac în realitate. Monitorul simulează ceea ce credem noi că ar trebui să facă în clipa asta, ţinînd seama de programul lor şi de datele pe care le avem în legătură cu poziţia navelor chineze, recunoscu Witkovski. *Part deux* e ceva mai dificilă. Marinare, astupă-ţi urechile. N-ar fi o surpriză să detectăm radiaţii de pe portavion. S-ar putea să aibă la bord cîteva arme nucleare tactice pentru J-11, avioanele lor îmbarcate, echivalentul Flanker-ului rusesc. Ştim că au rachete aer-sol şi aer-nave pentru J-11. Distrugătorul transportă rachete de croazieră antinave, poate şi pentru ţinte de pe uscat, rachete aflate în tuburi verticale. Nu m-ar mira dacă unele dintre ele ar avea focoase nucleare. Măcar dacă am şti ce fel de radiaţii căutăm pe fiecare dintre navele alea... Cît despre nava pentru sprijin logistic, Washingtonul vrea să ştie dacă ASIP-ul poate detecta vreun semnal acolo.

Hiang se întreba de ce se uitau atît de atenţi la ecran, dacă vedeau pe acesta doar ceea ce fusese programat deja. Singaporezul se ridică şi se întinse.

– Auuu! La naiba! ţipă marinarul, scoţîndu-şi căştile. Îmi pare rău, domnule, dar dispozitivul acustic mi-a spart timpanele.

Comandantul Tom Witkovski înhăţă căştile şi le apropie de urechea dreaptă.

– Isuse, ce-i asta? exclamă el, apoi aruncă jos căştile şi apăsă butonul interfonului de pe perete. Ce naiba se aude la dispozitivul acustic?

---

[1] În franceză aproximativă, partea a doua

Din Centrul de Informaţii de Luptă, camera de comandă a navei, aflată cu o punte mai sus, ofiţerul la comandă răspunse:

– Domnule comandant, prelucrăm informaţiile prin comparare cu baza de date. Este... primul sunet este similar unei nave de clasă Kilo... apoi scîrţîiturile... spun „ciocnire posibilă".

– Rahat! înjură Witkowki, dînd cu pumnul de perete. Mă duc la Centrul de Informaţii de Luptă. Tony, vino cu mine!

Comandantul american începu să urce scara, cîte trei trepte deodată. Cînd ajunse în CIL, întrebă:

– Ai scos sonarul remorcat?

– Da, domnule. Hidrofoanele din spate au recepţionat asta, îi răspunse ofiţerul de gardă, destul de uimit.

Comandantul apăsă un buton şi comută sunetul submarin pe difuzor. Se auzi un zgomot înfiorător de metal care scrîşnea, ca acela scos de o cretă din oţel frecată de tablă, dar de zece ori mai puternic. Witkovski reduse volumul şi întrebă:

– Care-i adîncimea?

– Două sute cincizeci de metri, domnule, îi răspunse marinarul aflat în faţa unui panou de comandă.

– Care-i adîncimea maximă de imersiune a unei nave de clasa Kilo? întrebă comandantul.

– Oficial, trei sute de metri, răspunse căpitanul Hiang, care se afla în spatele lui Witkovski. Dar versiunea chinezească, 877 EKM, poate să ajungă la 375.

– Ce mai ştii despre navele de tipul ăsta? întrebă Witkovski, răsucindu-se spre el. Tony, spune-mi tot ce-ai aflat.

Ofiţerul scund din Singapore se apropie de comandantul american şi-i spuse, aproape în şoaptă:

– Pot să parcurgă şase mii de mile. Au un bordaj de-un tip nou, special, care amortizează sunetul şi care are efect antisonar. Au un sonar la provă, cu unde scurte, care-i greu de detectat. Şi pentru că pot funcţiona un timp doar cu acumulatorii, sînt foarte, foarte silenţioase. Mai ales cînd zgomotul de fond este cel produs de un grup de luptă al unui portavion.

Din difizor se auzea un zgomot ciudat. Secundul mări volumul pe difuzorul tabloului de comandă şi apăsă butonul dispozitivului de analiză.

– Nu te mai obosi să-l analizezi, ştiu ce este, spuse căpitanul Witkovski, clătinînd din cap.

– Domnule? întrebă secundul.

– Este semnalul acustic al distrugerii lui ASIP-2. Deasupra lui e un Kilo chinezesc, care-l împinge către fundul mării. ASIP-urile se zdrobesc dacă depăşesc adîncimea de două sute de metri, zise Witkovski şi oftă, apoi se întoarse către căpitanul Hiang. Se pare că *Zhou Man* are la dispoziţie un submarin cu motoare diesel de clasă Kilo, care acţionează murdar.

– Domnule, ar trebui să i-o tragem acestui Kilo, propuse secundul. Chinezii n-au de unde să ştie că ASIP-ul nu are echipaj.

– Tim, nu azi. N-o să le-o tragem azi. Avem de recuperat alte două ASIP-uri şi de scos informaţii din ele. Asta-i misiunea noastră. Hai s-o ducem la îndeplinire. Dă-mi direcţia lui ASIP-3. Linişte deplină pe navă.

– Da, domnule, linişte deplină pe navă.

Pe toată lungimea de o sută cincizeci de metri a lui USS *Jimmy Carter* începură să pîlpîie becuri albastre.

Peste aproape două ore, după ce grupul de luptă *Zhou Man* întorsese şi se îndreptase spre nord, spre Strîmtoarea Malacca, se auzi: „Trapa închisă". Cele două ASIP-uri rămase erau la bord. Căpitanul Witkovski îl invită pe căpitanul Hiang să prînzească împreună în cabina sa, în timp ce tehnicienii descărcau datele de pe minisubmarinele fără echipaj.

În timp ce mîncau fripturi Philly cu brînză şi beau Pepsi dietetic, Witkovski zise, cu un ton de parcă şi-ar fi cerut scuze:

– Tony, ar fi trebuit să ţin seama de ceea ce ai încercat să-mi spui.

– Tom, ar fi trebuit să fiu mai explicit. Uneori noi, cei de etnie chineză, nu reuşim să fim suficient de expliciţi pentru americani, zise căpitanul Hiang, zîmbind. Dar îi cunoaştem pe chinezi, pentru

că ne înrudim cu ei. Le vorbim limba. Le cunoaştem istoria. Oraşul către care se îndreaptă *Zhou Man* a fost întemeiat de marinarii chinezi, acum şase sute de ani. Şi ce-ai fi putut să faci, dacă ai fi descoperit Kilo-ul care stătea sub chila portavionului?

Se auzi un ciocănit în uşă, iar comandantul zise:

– Intră!

Era secundul, care venise cu un bloc de notiţe, pe care scrisese o ciornă a mesajului ce trebuia expediat.

– Este un rezumat al datelor înregistrate şi al analizelor automate făcute de cele două ASIP-uri, domnule. L-am încadrat în categoria FLASH, domnule.

Comandantul ridică din sprîncene şi luă blocul de notiţe. FLASH era rezervat pentru mesaje de prioritate deosebită, de genul „Cineva trage în nava mea" . Witkovski îşi puse ochelarii şi citi:

Către: CinCPAC, Honolulu FLASH
JCS/J-3 FLASH
DIA, DT-1 FLASH
De la: SSN-23
SUBIECT: Posibile arme nucleare la bordul grupului de luptă *Zhou Man*

Analiza telemetrică a cercetării efectuate de ASIP navei speciale pentru logistică *Xiang* (C-SA-3) aparţinînd Marinei Armatei Populare Chineze de Eliberare a detectat emisii de neutroni şi de raze gamma care corespund la şase focoase nucleare în cala de la pupă şi şase în cala de la prova. Programul de analiză a indicat că toate focoasele sînt similare ca mărime şi sînt estimate a avea între 10 şi 30 de kilotone. Programul de analiză sugerează că este vorba de rachete cu rază medie de acţiune de tip CSS-27. Nu s-a detectat nimic la bordul distrugătorului. Nu s-a efectuat cercetarea portavionului *Zhou Man* (detalii pe un canal separat de comunicaţii).

Căpitanul Witkovski semnă mesajul şi i-l dădu înapoi ofiţerului.

– Foarte bine, Timmy. O să-i facă pe tipii din Washington să se scape pe ei. De data asta am găsit nişte arme de distrugere în masă. Fără urmă de îndoială.

Biroul New York Journal
Media City
Dubai, Emiratele Arabe Unite

MacIntyre trecu pe lîngă clădirile CNN şi NBC din zona elegantă de birouri care alcătuia Media City. Taxiul său trecuse deja de Internet City şi de Oraşul Cunoaşterii. Rusty se întreba dacă putea să-i convingă pe cei din Dubai să construiască un Oraş al Magicienilor. *New York Journal* nu avea o clădire proprie, ci împărţea una cu mai multe ziare europene.

Paznicul pakistanez din hol îl aştepta. Cînd ajunse la uşa biroului, de la etajul al treilea, o văzu pe Kate în cealaltă parte a apartamentului, în faţa unui set de ecrane pe care se vedeau emisiuni de ştiri în arabă şi în engleză. Kate pregătise un mic dejun pe o măsuţă de sub grupul de televizoare.

Sunetul fusese pornit doar pe postul ABC: Dar surse de la Pentagon afirmă că, pînă la examinarea epavei, nu se ştie cu siguranţă ce s-a întîmplat cu avionul cu reacţie Viking care îl aducea înapoi pe amiralul Adams la cartierul său general din Bahrain, după ce participase la o şedinţă în Turcia, împreună cu secretarul Apărării, Conrad. La şedinţa NATO de acolo secretarul afirmase că va lua toate măsurile necesare pentru a răspunde oricărei agresiuni în zona bogată în petrol din Golf. Martha...“

Kate Delmarco apăsă pe butonul care oprea sonorul şi se întoarse către Rusty MacIntyre.

– Trebuia să mă întîlnesc mîine cu el, în Bahrain, zise Rusty, uitîndu-se la ecrane. Mi-a lăsat un bilet, care mi-a fost transmis cînd am fost la baza navală. Spunea că o să mă sune pe celular în seara

asta, după ce-şi va stabili programul. Nu pot să cred că Islamia ar fi fost în stare să ne provoace, doborîndu-i avionul.

– Poate că nici n-a făcut-o. Ai auzit ce s-a spus la ABC. Nu ştim încă despre ce-i vorba, spuse Kate, luînd un pahar. Vrei Bloody Mary?

– Nu, mulţumesc, vreau un Virgin Mary. Am băut destul aseară. Sînt mahmur. Aseară trebuia să mă întîlnesc cu prietenul nostru comun Brian Douglas, dar n-a apărut.

– Bine, vrei să rămîi treaz, foarte bine, zise ea, aşezîndu-se la biroul ei. Şi unde-i misteriosul domn Douglas? Mă îngrijorează. Nu, nici chiar aşa. Soarta lui mă preocupă un pic.

– Nu ştiu, răspunse Rusty, uitîndu-se la cuburile de gheaţă.

Nu ştia sau, mai bine zis, ştia unde se dusese, dar nu ştia unde se afla în momentul acela. „Dar Brian nu i-a spus nimic lui Kate, aşa că n-o să-i spun nici eu“ îşi zise Rusty. Trebuia să-l întrebe pe Brian, după ce-o să se întoarcă, despre natura relaţiei lui cu Kate.

Încercă să schimbe repede subiectul şi zise:

– Ai auzit ce-a spus Conrad. Că el o să riposteze. Nu preşedintele. Nu America. El.

Rusty îşi scoase pardesiul şi se aşeză la biroul din faţa reporterei.

– Kate, mă gîndeam că problema este Conrad. El este cel care demonizează Islamia. Vrea să-i sperie pe arabi cu manevrele de amploare din Egipt. Sperie Washingtonul, făcîndu-i pe cei de acolo să creadă că rachetele cumpărate de arabi din China au focoase nucleare. Individul o să înceapă curînd un nou război aici. Poate o să înceapă unul şi cu China. Dacă nu-l opreşte cineva.

– Adevărat? Ce are cu China? întrebă Kate, luîndu-şi carnetul de notiţe.

MacIntyre puse mîna pe carnet.

– Încetează să fii reporter şi colaborează cu mine!

Kate Delmarco se uită urît la el.

– Bine, chiar trebuie să fii reporter? Atunci să aruncăm cu noroi în Conrad, ca să nu mai fie un cavaler imaculat pe-un cal alb, care salvează America. Poate că-i singura metodă ca să-l oprim.

– Te ţii de trucuri murdare, băieţaş, zise Kate, încrucişîndu-şi picioarele.

– Aşa face şi el. A pus agenţii FBI să caute dovezi ca să mă acuze că i-aş fi spus unui senator lucruri pe care nu avea dreptul să le afle. Probabil că a aflat şi de întîlnirea mea cu Ahmed. S-ar putea să mă acuze că am furnizat informaţii secrete celor din Islamia.

– Ce? Rusty, despre ce vorbeşti? Cum să ştie despre asta şi ce-i rău în faptul că te-ai întîlnit cu o sursă de informaţii din Islamia? La urma urmei, lucrezi într-un serviciu de informaţii. Asta-i meseria ta, zise Kate Delmarco, cu vocea ei puternică de reporter.

– Nu-i aşa, conduc o unitate de analiză a informaţiilor. Sînt aici ca să învăţ, nu ca să-mi creez surse proprii de informaţii. Mi-am depăşit domeniul de activitate, zise Rusty, care părea obosit. Conrad poate să interpreteze în mod intenţionat faptele mele ca fiind greşite. Uneori am impresia că individul ăsta e în stare de orice, ca să vină de hac celor care nu-s de acord cu el.

Kate îşi luă din nou carnetul de notiţe şi-l deschise.

– Bine, ce nu-i în regulă cu el?

– Nu-s sigur. Poate banii saudiţilor şi anturajul lui ahtiat după bani. Probabil că familia regală exilată şi secretarul Apărării cumpără sprijinul celor din Hill. Am un prieten bine plasat acolo care ştie mai multe. Nu mi-a spus mare lucru pînă acum, dar cred că acum ştiu destule ca să-l conving să discute cu tine, să-l conving că trebuie să aruncăm un pic de nisip în angrenajele acelea, zise Rusty, apoi se ridică şi se duse la barul improvizat şi-şi turnă două degete de scotch. Poate că-i cazul să aruncăm şi cu noroi.

– Ţi-am spus că-mi place cînd joci murdar, zîmbi Kate Delmarco, înghiontindu-l cu stiloul.

– Nu începe, spuse MacIntyre şi împinse stiloul într-o parte.

– Te gîndeşti doar la muncă. Bine. Pot să plec la Washington în seara asta. Am fost chemată la New York pentru consultaţii de acum o lună. Sper doar să nu ratez evenimente importante, cît lipsesc.

– Nu-ţi pot promite asta, zise MacIntyre şi luă un stilou, pe care-l împinse în jacheta sa. Bada-bing! exclamă el, iar stiloul păru că străpunge haina, ieşind pe jumătate în cealaltă parte.

– Eşti nebun! De ce ţi-ai găurit haina? întrebă Kate, rîzînd.

El îi arătă jacheta. Nu avea nici o gaură. Femeia continuă să rîdă.

– M-am gîndit că avem nevoie de ceva care să ne înveselească, iar scamatoriile au întotdeauna acest efect, zise Rusty şi-şi căută în buzunar BlackBerry-ul care vibra. Cine naiba mă caută? se întrebă el şi duse aparatul la ureche, apoi apăsă pe un buton, ca să răspundă. Alo? Da. Mă bucur să te aud, dar n-ai auzit ştirile? Cum? Aici, în Dubai? Să prînzim la Patru Anotimpuri? Abia aştept să te întîlnesc.

Puse aparatul jos şi se uită la Kate, clătinînd din cap.

– Ce s-a întîmplat? Cine era? întrebă femeia.

MacIntyre nu-i răspunse imediat, fiind încă şocat de convorbirea telefonică. Apoi luă carnetul de notiţe şi i-l întinse lui Kate.

– Cred că poţi să spui că ai parte de o ştire în exclusivitate pentru *New York Journal.* Ce-ai zice dacă ai afla că amiralul Bradley Adams, comandantul Flotei a Cincea, a sosit în dimineaţa asta pe Aeroportul Internaţional din Dubai, cu o cursă de pasageri din Turcia? Iniţial s-a crezut că Adams se afla la bordul avionului marinei care s-a prăbuşit în Kuwait, dar s-a aflat abia acum că amiralul a trimis avionul acasă după ce a primit invitaţia să facă o vizită la marina turcă. Amiralul a aflat despre aşa-zisul său deces abia după ce a aterizat în Dubai.

– Grozav! strigă Kate. Şi mergem să ne întîlnim cu el la prînz?

– Nu. Doar eu o să mă duc. Tu trebuie să te întorci în seara asta în Statele Unite, nu mai ţii minte? întrebă Rusty, în timp ce se uita la cele opt canale de ştiri de pe ecranele din faţa lui. Avem multe de făcut, dacă vrem să-l oprim pe Conrad să facă în curînd ceva care ar putea să aprindă toată Peninsula Arabia.

Aeroportul Doshan Tappeh
Estul Teheranului

– Domnule profesor, în această perioadă a anului avem mulţi oameni de la Universitatea Monash, spuse agentul de bilete. Iată. Locul 4B, aşa cum aţi cerut. Încercăm să satisfacem toate cererile de la agenţia de turism din Melbourne, pentru că acum avem multe contracte cu aceasta. Aveţi bagaje?

– Avem un program de colaborare cu Universitatea Kish. Nu, bagajele au fost expediate anterior, pentru că voi rămîne acolo tot semestrul. Cam multe lucruri de cărat. Vorbiţi foarte bine engleza, spuse profesorul Sam Wallingford, luînd biletul pentru zborul Kish Air ce urma să pornească de pe micul aeroport de lîngă oraş, îndrepîndu-se către insula din Golf.

Cînd ajunse la poartă – singura poartă – începuse îmbarcarea. Avionul era un Fokker 50 vechi, cu treizeci de locuri, vopsit în culorile vesele ale agenţiei Kish Air. Din moment ce era un zbor intern, către insula Kish, paznicul aruncase în grabă o privire pe paşaportul australian cu viză iraniană şi cu ştampilă de intrare în ţară, apoi îi făcuse semn să treacă. Chiar dacă funcţionarul ar fi avut o listă cu paşapoarte puse sub urmărire, nu se ostenise să caute în ea. Lucrurile nu s-ar fi petrecut la fel şi pe Aeroportul Internaţional Khomeini. Oricum, într-o înclinaţie spre capitalism, Kish Air îşi mutase zborurile pe aeroportul Tappeh, mai puţin aglomerat şi mai ieftin. Tappeh, o bază militară închisă timp de un an, fusese transformat în aeroport pentru zboruri interne, pentru linii aeriene mai mici.

În timp ce stătea în Fokker-ul ce urma să-şi ia zborul, Brian Douglas, acum avînd identitatea lui Sam Wallingford, retrăi în minte evenimentele dimineţii. Ce se întîmplase cu Soheil? În ciuda faptului că acesta îl asigurase că nu-l bănuise nimeni, probabil că iranianul ştiuse că era supravegheat. Asta explica telefonul scos din priză, radioul, perdelele trase şi puşca. Cu toate acestea, se întîlnise cu Douglas. Şi-i dăduse ceva foarte preţios. Oamenii care se ocupau cu securitatea în ministerul în care lucrase Soheil bănuiseră ceva. Poate că-şi dăduseră seama că descărcase documente de pe reţeaua intranet a ministerului. Trimiseseră doar doi funcţionari ca să-l interogheze pe Soheil. Iar acesta îi aşteptase cu puşca de vînătoare. După ce-i împuşcase pe amîndoi, Soheil luase pistolul unuia dintre agenţi şi se sinucisese. Iar pistolul celuilalt agent se afla acum în fundul unui canal de scurgere, nu în casa lui Soheil. Brian nu avusese neapărat nevoie de arma aceea, ar fi putut s-o lase în casă. Dacă l-ar fi lovit cu mîna pe stăpînul Mercedes-ului, nu cu pistolul, individul ar fi rămas

inconştient, în loc să moară. Acum se afla pe podeaua propriei maşini, într-o curte de pe drumul către micul aeroport. Nu mai omorîse pînă atunci un om nevinovat. Lovise prea tare, din tot sufletul. Acţionase ca un începător şi îşi reproşa acest lucru.

Fokker-ul începu să ruleze pe pistă. Peste două ore va ajunge în insula Kish. În cele două ore, poliţia putea fi anunţată de dispariţia proprietarului Mercedes-ului. Şi putea să descopere maşina, în ciuda locului în care fusese parcată şi a noroiului de pe număr. Poate că poliţia îşi va da seama că din micul aeroport din apropiere se zbura către insula Kish din Golf. Şi va anunţa vama sau VEVAK-ul din Kish...

Se uită la mica ruptură din căptuşeala hainei de la costumul vechi pe care-l purta. El fusese de părere că riscă ascunzîndu-şi actele australiene în căptuşeală şi nu-l încîntase prea mult ideea unei soluţii de rezervă pentru ieşirea din Iran. Dar Pamela avusese dreptate, ca întotdeauna. Acum spera că avusese dreptate şi în privinţa a ceea ce se va întîmpla în continuare. În timp ce avionul se ridica de la sol, Brian se întrebă ce făcea Bowers. Probabil că luase lucrurile lui Simon Manley din camera de hotel. Plătise apoi atît pentru el, cît şi pentru Manley. La ora asta trebuia să fie în avionul ce zbura către Joburg. Baza de date a vamei de la aeroportul Khomeini făcuse vreo legătură între viza lui Manley şi cea a lui Bowers? Unde se afla domnul Manley? Se dusese pentru o zi în Shiraz.

Brian Douglas închise ochii, dar nu reuşi să adoarmă în timpul zborului agitat peste munţi. Inima îi bătea puternic. Gîndurile îi goneau prin minte. Sărmanul om din Mercedes! Nimic nu justifica uciderea lui. Dar ceea ce era înregistrat în *flash drive*-ul din şoseta sa justifica riscurile pe care şi le asumase Douglas acţionînd de unul singur şi sub identitate falsă. Nimeni altul n-ar fi putut obţine informaţiile acelea. Soheil şi tatăl lui nu ar fi avut încredere în altcineva. Dar dacă tatăl n-ar fi fost în chioşcul de ziare? Douglas s-ar fi întors acasă cu mîinile goale şi s-ar fi făcut de rîs. Însă tatăl fusese acolo, iar pînă în momentul acela Douglas reuşise să se descurce. Cu greu,

dar se descurcase. Slavă Domnului că Pamela insistase să pună la punct un plan pentru situaţii de urgenţă.

Zguduitura aterizării îl trezi. Deci reuşise să se odihnească. Îl dureau oasele. Clădirea aeroportului era mai mare şi mai modernă decît se aşteptase. Încercă să-şi amintească schema din informarea prezentată de Pamela. Acolo era toaleta pentru bărbaţi. Ceasul său arăta ora unsprezece şi patruzeci de minute. Sosiseră cu zece minute mai devreme. Individul din Oman o fi ajuns deja?

Se duse la ultima cabină şi împinse uşa.

– Oh, îmi pare rău, nu era încuiat, aşa că...

Cel din Oman, cu pantalonii în vine, îi răspunse în limba arabă. Tipul ajunsese acolo mai devreme şi ţinea documentele în mînă. Schimbul de hîrtii nu dură mai mult de trei secunde. Brian Douglas se duse în cabina alăturată. Documentele arătau bine. Un paşaport de Noua Zeelandă, cu ştampilă de ieşire din Kish. Bilet pentru linia aeriană Hormuz, cu îmbarcarea peste cîteva minute, pentru Sharjah. Cineva încasase un bacşiş bun ca să aranjeze toată treaba, dar asta nu fusese niciodată o problemă în Iran.

Nu puteai să găseşti în Iran un aeroport în care pasagerii care soseau să se poată amesteca cu cei care se pregăteau să părăsească ţara, cu excepţia celui din Kish. Teheranul permisese să fie o zonă de liber schimb, o destinaţie internaţională pentru turişti. Noile hoteluri de pe plajă făceau ca regiunea să semene cu Dubaiul. Totul era aici ceva mai destins. China avea Hong Kongul, Iranul avea insula Kish, care reprezentau o membrană permeabilă, un loc în care puteau avea loc legăturile necesare, un loc în care oamenii se puteau uita dincolo.

Douglas se aşeză la coada pentru îmbarcare. Avionul era de tip Iliuşin şi arăta ca şi cum ar fi fost cumpărat de la Aeroflot. În faţa lui mai erau doi oameni şi urma să treacă de poartă, cînd auzi, prin difuzoarele de pe aeroport, un anunţ în persană:

– *Valnford,* profesorul *Valnford,* vă rog să luaţi legătura cu un poliţist sau cu un funcţionar al vămii.

Simţi că i se contractă stomacul. Cel din Oman făcuse treaba de mîntuială? Însă el nu mai era Samuel Wallingford. Era un cetăţean

din Noua Zeelandă, Avery Dalton. Îi zîmbi controlorului de bilete. Apoi urcă treptele şi intră în vechiul Iliuşin.

Avionul abia decolase, cînd ateriză din nou. Douglas se temu că aeronava se întorsese în Kish, la solicitarea poliţiei sau a vameşilor. Dar nu, ajunseseră pe un aeroport mai mic şi se se aflau pe o insulă. Zdrang! Aterizaseră ca un sac cu cărămizi. Nu se mai aflau în Iran, ci în Sharjah, în Emiratele Arabe Unite. Aşa scria pe firmele de deasupra ghişeelor de vamă şi de imigrări: „Bine aţi venit în Emiratele Arabe Unite".

– Vreţi să veniţi cu mine, domnule Avery? îi zise funcţionarul, după ce trecu paşaportul pe sub un dispozitiv de scanare optică.

– Ce s-a întîmplat? Mă numesc Dalton. Avery e prenumele meu.

– Nu avem înregistrată această viză de intrare. Nu figurează în baza noastră de date. Va dura doar un moment. Pe aici, vă rog.

Uşa avea un geam prin care se putea vedea doar dintr-o singură direcţie. Pe ea scria: „Poliţia" în engleză şi în arabă. Încăperea era luminoasă şi confortabilă.

– Domnule, vă rog să luaţi loc.

– Pot să dau un telefon? Ca să lămuresc lucrurile. Mulţumesc foarte mult.

Douglas simţi că înlemneşte, pentru că nu reuşea să-şi amintească numărul de telefon. Apoi şi-l aminti.

– Aici Consulatul Britanic din Dubai, zise o voce de femeie, pe un ton melodios.

– Vă rog să-mi daţi legătura la Biroul de Schimburi, reuşi să spună Avery/Wallington/Dalton/Marley.

– Biroul de Schimburi. Pot să vă ajut cu ceva? mormăi un bărbat, cu accent din sudul Londrei.

– Aici Brian Douglas. Sînt din Bath, zise el, folosind codul agenţiei pentru a cere ajutor. Sînt la vama sau la poliţia pentru imigrări din aeroportul Sharjah. Am probleme cu actele.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului tăcu un moment, timp în care îşi aminti ce însemna să fie cineva din Bath, apoi îşi dădu

seama că şeful biroului pentru tot Golful nu era în Bahrain, ci la douăzeci de minute de mers pe autostradă de Dubai.

– Vom veni imediat să vă luăm, domnule. Între timp voi discuta cu băieţii de la serviciile locale.

Cel care telefonase fusese Avery, dar cel care puse telefonul în furcă era Brian Douglas. Se întoarse către funcţionarul tînăr de la imigrări şi-l rugă:

– Puteţi să-mi daţi o cană cu ceai fierbinte?

Centrul de Securitate
al Republicii Riad, Islamia

– Tu mi-ai atras atenţia că nu le putem permite chinezilor să vină aici, zise Abdullah bin Rashid, iar acum îmi ceri să am încredere în americani?

– Nu în toţi americanii. Doar în unii dintre ei. Nu sînt toţi imperialişti care aţîţă la război. Mulţi sînt asemenea canadienilor, zise Ahmed, iar fratele său îl privi neîncrezător. Noi nu vrem ca americanii să acţioneze împotriva noastră bazîndu-se pe presupunerea falsă că avem arme nucleare. Există americani cu care putem discuta.

Abdullah luă un dosar şi i-l înmînă lui Ahmed.

– Citeşte. O grămadă de minciuni. Este un rezumat al reacţiilor din presa americană în urma prăbuşirii în Kuwait al unui avion al marinei SUA. Toţi pornesc de la premisa că noi l-am doborît.

– Şi l-am doborît? întrebă Ahmed, privind hîrtiile.

Abdullah tăcu, enervat de întrebare. În cele din urmă răspunse:

– Nu. Nu l-am doborît. Radarul nostru n-a arătat nimic în apropierea avionului şi nu s-a tras în el cu vreo rachetă.

Ahmed îi dădu înapoi dosarul fratelui său şi zise:

– A explodat aşa, de la sine, în aer?

– Aşa se pare, Ahmed. Mai întîi au încercat să ne condamne pentru atacul împotriva bazei lor navale din Bahrain – atac pe care

l-ai împiedicat chiar tu! Acum încearcă să ne învinovăţească de explozia unui avion de-al lor. Caută o scuză, nu vezi? zise Abdullah şi se duse în spatele biroului său.

Ahmed îşi puse palmele pe tăblia biroului şi-i replică:

– Frate, văd că-i nevoie să liniştim lucrurile, să deschidem o cale de comunicare cu americanii, ca să împiedicăm neînţelegeri de felul acesta.

Abdullah luă dosarul de pe birou şi exclamă:

– Vrei să vezi cum o să rezolv problema? Cît de greu îmi va fi să-i conving pe colegii mei din Shura că trebuie să fim moderaţi? Atunci vino cu mine! Consiliul se întruneşte astăzi chiar aici. Pentru că membrii săi cred că-i nevoie să ne întîlnim într-un loc foarte sigur. Publicul nu poate asista, dar tu poţi, ca asistent al meu.

Ahmed bin Rashid îşi urmă fratele – directorul securităţii din Islamia – pe coridoarele fostului palat, pînă ajunseră într-o mică sală de şedinţe. Încăperea era plină de bărbaţi, mulţi cu bărbi lungi, care discutau între ei înainte de consfătuire. În mijlocul camerei se afla o masă ovală, cu cîte un microfon în faţa fiecărui loc. Abdullah i-l arătă fratelui său pe preşedintele interimar al republicii, Zubair bin Tayer, un cleric care petrecuse cea mai mare parte a deceniului precedent în Damasc, Teheran şi Londra. Bin Tayer se îndrepta către locul de unde urma să conducă întrunirea.

În încăpere răsunară sunete electronice de gong, apoi bin Tayer începu să se roage în faţa microfonului:

– În numele lui Allah, cel îndurător şi milostiv...

Rugăciunea continuă timp de cîteva minute şi incluse trei citate din Coran. De îndată ce bin Tayer se opri şi se aşeză, un bărbat din dreapta sa începu să citească o rezoluţie. Ahmed îşi dădu seama în cele din urmă că se propunea o pedeapsă potrivită pentru un grup de studenţi de colegiu, care fuseseră reţinuţi de poliţia religioasă pentru că protestaseră împotriva extinderii legii religioase, Sharia. Pedeapsa urma să fie biciuirea în public, într-o piaţă din Riad.

– Shura este de acord? întrebă în microfon bărbatul din stînga lui bin Tayer.

Abdullah se aplecă şi apăsă un buton de sub microfonul său, făcînd să se aprindă o lumină verde în faţa sa.

– Poliţia religioasă trebuie să sprijine practicile religioase, nu să sprijine legea, zise el; în încăpere se aşternu tăcerea, iar Abdullah continuă: Prin decizia Shura, eu răspund de securitate şi de aplicarea legii, nu Ministerul Afacerilor Religioase. Afirmarea în public a dezacordului cu propunerile din Shura, inclusiv cu cele legate de legile Sharia, nu înseamnă o violare a practicilor noastre religioase.

Un cor de voci îşi exprimară dezaprobarea.

– Oamenii aceia n-au făcut nimic care să justifice arestarea lor, cu atît mai puţin să fie biciuiţi, conchise Abdullah şi apăsă pe butonul care întrerupea funcţionarea microfonului său.

Corul celor care nu erau de acord cu el deveni şi mai puternic. Un bărbat în robă de cleric, din cealaltă parte a mesei, apăsă de mai multe ori pe butonul microfonului său, pînă reuşi să întrebe:

– Ce propune directorul securităţii să facem cu băieţii aceia care au săvîrşit *haram* (lucruri interzise)? Să le dăruim dulciuri?

Abdullah se îndreptă în scaun şi apoi se aplecă încet, ca să apese pe butonul microfonului.

– Nu asta propun, asta am şi făcut. Prin autoritatea pe care mi-o dă funcţia, i-am eliberat pe cetăţenii reţinuţi ilegal, cetăţeni care n-au încălcat nici o lege.

În încăpere izbucniră strigăte. Ahmed fu încîntat să vadă că fratele său avea susţinători care ţipau şi ei şi-şi agitau braţele în aer.

Bin Tayer apăsă pe buton şi începu să vorbească:

– Ministrule Rashid, de ce crezi că am luptat şi am făcut revoluţie? Ca să lăsăm să continue decadenţa pe care o săvîrşeau saudiţii în particular şi peste mări? Ca să permitem oricui să pretindă că e specialist în Coran? Ca să permitem musulmanilor din alte ţări să practice curente deviaţioniste ale islamului? Ca să dăm puterea *kafirilor*[1] şi femeilor? Nu, misiunea guvernului este să pună

[1] Cuvînt arab care înseamnă necredincios. (n.tr.)

capăt unei asemenea *jahiliyah*, unei asemenea ignoranţe. Cei care încalcă legea trebuie pedepsiţi!

Urmară alte strigăte.

Abdullah răspunse, în cele din urmă:

– În primul rînd, trebuie să-ţi spun, Zubair, că n-am observat ca tu să fi luptat.

Urmară strigăte indignate:

– *Munafiqeen!*

Abdullah continuă:

– În al doilea rînd, aceia dintre noi care au luptat au făcut acest lucru ca să schimbe ţara, nu ca să impună ceva celorlalţi. În al treilea rînd, nu-i treaba *hakimiyah,* a celor din guvern, să impună salafismul sau alte doctrine poporului nostru. Profetul Mahomed, fie binecuvîntat şi pacea fie cu el, i-a acceptat pe evrei şi pe cei care urmau învăţătura lui Isus drept copii ai lui Avraam. De secole, musulmanii îşi aleg propria cale. Unii aleg să fie *murtadeen* şi să ducă o viaţă laică, dar foarte puţini aleg calea lui Taymiyyah, a lui Wahhab sau a salafiştilor. Noi, cei care am luptat, n-am făcut acest lucru ca să schimbăm credinţa a nouăzeci la sută dintre fraţii noştri musulmani care nu sînt de acord cu tine, Zubair. Abdullah se răsuci, întorcîndu-i spatele lui Zubair bin Tayer şi se adresă celorlalţi din Shura: E datoria unei ţări să dezvolte întregul potenţial al poporului şi să permită celor mai puternici să construiască pentru noi, ceilalţi. Deci noi, ca guvern, trebuie să sprijinim învăţămîntul în domeniul ştiinţelor, al medicinei şi al matematicii. Acestea nu sînt învăţăminte antiislamice. Sînt lucruri create şi promovate de învăţaţi islamici, cu secole în urmă, pe vremea cînd puterea noastră era la apogeu. Asta trebuie să facem, nu să biciuim studenţii, nu să pedepsim acte care sînt *halal.*

După o oră de dezbateri agitate şi pătimaşe, Consiliul Shura al Republicii Islamia se încheie fără să ia vreo decizie. Abdullah părăsi încăperea imediat, pe o uşă laterală din apropierea locului unde şezuse. Ahmed îl urmă.

– Sînt mîndru de tine, frate, zise Ahmed, cînd începînră pasul pe un coridior ce ducea către biroul directorului.

– Ţi-ai dat seama de ce nu sînt televizate sesiunile Shura, aşa cum ai propus tu? întrebă Abdullah, zîmbind.

– Nu, pentru că există mai multe motive să fie difuzate. Oamenii nu s-ar opune. Poporul te-ar susţine împotriva acestor neanderthalieni.

Cînd ajunseră în birou, celor doi fraţi li se alăturară şase dintre susţinătorii lui Abdullah din Shura.

– Acum sînteţi mulţumiţi, prieteni? îi întrebă acesta.

– Abdullah, ai avut o atitudine corectă. Ai lămurit poporul că nu-i vorba de o luptă împotriva religiei, ci împotriva locului ocupat de aceasta în guvernul nostru, zise Ghassan bin Khamis, bătîndu-l pe umăr pe Abdullah.

Ghassan fusese împreună cu Abdullah în exil în Yemen şi conducea acum una dintre agenţiile de informaţii ale acestuia.

– E vorba de strădania de a face parte din lumea modernă, obiectă Hakim bin Awad. Statele moderne nu biciuiesc oamenii. Iar aceştia au dreptul să spună ceea ce gîndesc despre legi. I-am răsturnat pe saudiţi tocmai pentru că ne arestau cînd ne manifestam dezaprobarea faţă de ceea ce făceau.

– Ghassan, Hakim, aveţi amîndoi dreptate. Noi n-am luptat ca să devenim ce-au fost saudiţii. Cel puţin eu nu am luptat pentru asta, zise Abdullah, aşezîndu-se pe unul dintre cele patru divanuri care formau un semicerc în biroul său şi aranjîndu-şi roba. Am luptat pentru ca ţara asta să poată respira din nou, aşa cum făcea pe vremea cînd bunicii noştri trăiau liberi în deşert. Şi pentru ca ţara să fie a poporului, nu a unei companii particulare ce face parte din vreun trust britanic sau american. Calea pe care trebuie s-o urmăm este democraţia.

Ahmed era uluit. Nu-l auzise niciodată pe fratele său vorbind cu atîta pasiune şi exprimînd idei care se potriveau atît de mult cu ceea ce credea el însuşi.

– Mai trebuie să conducem lumea arabă către poziţia de frunte pe care a avut-o în domeniul artelor, al ştiinţei, al medicinei şi al matematicii, continuă Abdullah, uitîndu-se la fratele său. Am pierdut poziţia asta. Am închis minţile oamenilor noştri.

Ahmed zîmbi, amintindu-şi de Raportul privind Dezvoltarea Arabă, pe care i-l lăsase fratelui său.

– Totul e din vina clericilor wahhabişti care încearcă să facă acum ceea ce nici măcar saudiţii n-ar fi făcut, adăugă Hakim.

– Să vă spun eu cum e cu wahhabismul, replică Abdullah. Ei nu folosesc această denumire, ci spun că aceasta este calea firească a islamului. Nouăzeci la sută din islam respinge wahhabismul. Ar trebui ca şi musulmanii care trăiesc în această ţară să poată să facă acest lucru, dacă aşa preferă. Guvernul nostru n-ar trebui să spună cetăţenilor care dintre învăţaţii musulmani au sau nu dreptate în interpretarea Sfîntului Coran sau a *Hadith*[1]-ului.

– Dacă vei spune asta în gura mare, vor încerca să te ucidă, îi atrase atenţia Ghassan. Bin Tayer se teme că vei candida împotriva lui, în alegeri. De aceea le tot amînă, de aceea oamenii lui susţin că ar trebui să aibă drept de vot doar cei drepţi. Abdullah, eşti în pericol.

– Corpul Protectorilor este alături de tine, şeicule, zise generalul Khalid, comandantul forţelor reunite formate din fosta armată saudită şi din Garda Naţională.

– Poate că oamenii tăi îl urmează, dar jumătate dintre armele voastre nu mai funcţionează. Iar ei o să aducă mai mulţi chinezi. Şi de unde o să ştim dacă aceştia vor rămîne în deşert, cu rachetele? îi replică Ghassan.

Abdullah se întoarse către el.

– Ce spui, Ghassan? Mai mulţi chinezi?

– N-am avut cînd să-ţi spun. Oamenii mei au confirmat că se fac pregătiri în porturile din Golf şi de la Marea Roşie. Pregătiri pentru debarcarea şi încartiruirea mai multor chinezi. Alţii vor veni

[1] Culegere de zicale şi povestiri despre Mahomed şi apropiaţii săi, precum şi tradiţiile referitoare la aceştia. (n.tr.)

cu avionul. Nu-i vorba de schimbarea trupelor existente, ci de oameni în plus.

Abdulahh îşi mîngîie barba scurtă şi zise:

– Shura n-a aprobat asta. De ce avem nevoie de mai mulţi chinezi?

Ahmed, care stătuse şi ascultase schimbul de cuvinte, interveni:

– Poate ca să apere armele nucleare.

– Nu, zise ferm Abdullah. Nu am fost de acord să solicităm focoase nucleare pentru rachete.

– Poate că bin Tayer a făcut acest lucru, fără ca Shura să ştie, îşi exprimă bănuiala Hakim.

– Nu, repetă Abdullah, apoi se întoarse către generalul Khalid. Află despre ce-i vorba.

Hotelul Ritz-Carlton
Dubai, Emiratele Arabe Unite

– Sînteţi Russell MacIntyre? întrebă un tînăr cu accent englezesc, care se apropiase de taxi.

MacIntyre plăti şoferul şi se întoarse:

– Cine naiba eşti?

– Scuze, domnule, zise tînărul, întinzîndu-i o carte de vizită. Clive Norman, de la Consulatul Britanic. Fac parte din Biroul de Schimburi.

– Uite ce-i, am o întîlnire aici, spuse MacIntyre, încercînd să treacă de el.

– Cu amiralul Adams. Da, domnule, ştiu. A avut loc o schimbare de planuri, şi dînsul ar prefera să-l întîlniţi în unul dintre sediile noastre din apropiere.

MacIntyre se uită la cartea de vizită, apoi se uită la tînăr, care părea a fi britanic, fără nici o urmă de îndoială. Nu arăta nici a terorist, nici a individ care voia să-l răpească.

– Domnule, avem o maşină a consulatului, cu şofer. Vă rog... zise Norman, arătînd spre un Jaguar cu numere diplomatice, parcat în josul străzii. Amiralul a spus că puteţi să-i telefonaţi, ca să verificaţi...

Americanul nu era convins, dar mormăi:

– Bine. Să mergem.

Automobilul parcurse o distanţă scurtă, apoi trecu printr-o poartă la care stăteau de pază doi indivizi care purtau uniforma uneia dintre multele firme de securitate din Dubai. Maşina opri în faţa unei vile mari, una dintre casele imense, foarte frumoase, înşirate de-a lungul plajei.

Clive Norman îi conduse pe scări, într-un hol înalt, din marmură. MacIntyre se uită spre uşile de sticlă din spate şi văzu prin ele Golful. Nu era încă lămurit ce urmează.

– Domnii prînzesc în curtea interioară din spate. Vă rog să mergeţi drept înainte.

MacIntyre deschise uşa exterioară.

– Aici, Rusty!

Era Brian Douglas. Chel, cu cearcăne sub ochi, cu nasul de altă culoare decît restul feţei. Purta o cămaşă prea strîmtă... dar era Brian Douglas.

– Cred că-l cunoşti pe amiralul Adams.

MacIntyre strînse mîna unui ofiţer de marină şi se întoarse către Douglas:

– Mă bucur să te văd. Mă bucur să vă văd pe amîndoi. Aseară am crezut că n-o să vă mai văd niciodată.

– Regret că te-am lăsat să aştepţi. Au existat nişte... complicaţii, dar acum sînt aici. Abia am discutat pe o linie sigură cu Sir Dennis, care m-a autorizat să vă informez pe amîndoi ce am aflat. Cu condiţia să nu raportaţi mai sus, deocamdată. O să vă daţi seama de ce.

– Domnilor, prînzul e servit, zise Clive, de la o masă din apropiere. O să vă las singuri, dar sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

După o oră, Norman răspunse la sonerie, aducînd cafea.

– Ştiu în ce poziţie vă pun pe amîndoi, avînd în vedere că guvernul vostru e implicat – sau măcar o parte din el, zise Douglas, turnînd cafea. E chiar atît de greu de crezut?

Amiralul răspunse primul.

– Nu, nu-i greu deloc. Din nefericire, totul pare adevărat.

MacIntyre îşi aminti ce gîndea senatorul Robinson despre lumea acestui om care părea prea tînăr ca să poarte trei stele. Adams continuă:

– Am fost săptămîna trecută la Cartierul General al Comandamentului Central din Tampa. Un tip de acolo, un tip important în care am încredere, avea o teorie a conspiraţiei conform căreia manevrele Steaua Strălucitoare ar fi doar o acoperire pentru o invazie a statului Islamia de către Statele Unite. El spunea că manevrele sînt prea extinse, cu prea multe trupe şi cu provizii pentru o lună. Şi mai credea că Echipa SEAL 6 căuta locuri de debarcare.

– Bine, dar să dobori un AWACS american ca o provocare şi să condamni Islamia pentru asta? Să arunci în aer baza navală din Bahrain? întrebă MacIntyre, neîncrezător.

– Documentele iraniene arată că americanii nu ştiau de atacul plănuit împotriva bazei navale din Bahrain. Iranienii voiau să-i facă să creadă că Islamia e de vină, îl lămuri Brian Douglas. Dar Kashigian a fost de acord cu doborîrea unui AWACS şi cu aranjarea lucrurilor astfel încît să pară că vinovată e Islamia.

Cei doi americani se uitară unul la celălalt.

– Brian, ţi se pare logic ca secretarul Kashigian, Conrad sau cine-i în spatele întregii poveşti să fie de acord cu intrarea trupelor terestre iraniene în Islamia?

– Da, Rusty. Şi iată de ce: Pentagonul va sublinia că debarcarea iraniană justifică intervenţia americană. Iranul va susţine că guvernul din Riad s-a purtat groaznic cu şiiţii care trăiesc în Provincia de Est şi că a trebuit să intervină ca să-i apere. Conrad va susţine că a avut succes, pentru că iranienii se vor mulţumi cu o mică enclavă

pe coastă, le explică Douglas, mutînd tacîmurile pe masă. Iată unde greşeşte. Iranienii plănuiesc să ocupe şi Bahrainul. Ei se aşteaptă ca flota americană să nu fie acolo în momentul respectiv.

Amiralul Adams se trase de lîngă masă şi zise:

– Aşa este. Trebuie să mut toate unităţile combatante în Oceanul Indian, în aparenţă ca să particip la manevrele Steaua Strălucitoare, dar, de fapt, cu scopul de a împiedica navele chinezeşti să vină în ajutorul celor din Islamia. Acum înţeleg de ce secretarul insista să-mi ordone să fac acest lucru. Voia ca americanii să debarce înaintea chinezilor.

– Da, partea asta se potriveşte, zise MacIntyre, bătînd cu pumnul în masă. Conrad crede că vin chinezii. Crede că aduc focoase nucleare pentru rachetele pe care le-au vîndut statului Islamia. Dar încercarea de a le opri flota înseamnă declanşarea războiului.

Adams se uită la MacIntyre şi zise:

– Mie îmi spui! Flota lor e bine echipată. Dispune de focoase nucleare pentru rachete. Am aflat în această dimineaţă, cînd am discutat cu cei din biroul meu pe linia telefonică securizată a consulatului. Au descoperit acest lucru spionîndu-le flota, în Malaysia.

– Deci Conrad avea dreptate în privinţa asta, mormăi MacIntyre.

– Dar greşeşte în privinţa intenţiilor Iranului, zise Brian Douglas, încercînd să readucă discuţia la subiect. El crede că Iranul va debarca trupe lîngă Dhahran. Însă Iranul plănuieşte să ocupe întreaga coastă a Golfului din Islamia şi Bahrainul. El crede că iranienii se vor retrage după ce vor încheia o înţelegere privind protecţia şiiţilor, dar, de fapt, Teheranul intenţionează să folosească enclava ca să sprijine un război de gherilă terorist care are ca scop eliminarea americanilor şi a saudiţilor din întreaga ţară. Iranienii vor să atragă America într-un război lung în deşert.

– Grozav. Deci Conrad a încheiat o înţelegere secretă cu iranienii, ca să poată să-i reinstaleze la putere pe saudiţi, iar Teheranul încearcă să-l înşele, ocupînd jumătate din Golf şi atrăgîndu-ne într-un alt război de ocupaţie. Grozav! exclamă dezgustat Adams, înroşindu-se la faţă de furie. Trebuie să-l oprim pe ticălosul ăsta!

– Da, zise liniştit Rusty, trebuie să-l oprim.

Cei trei rămaseră tăcuţi un timp. Russell MacIntyre, analistul american de informaţii, se uită spre Golful Persic şi păru că-şi dă seama ce are de făcut.

– Am avut ieri o discuţie cu o prietenă, referitoare la faptul că s-ar putea să fiu arogant. Ea spunea că nu sînt, dar s-ar putea să fiu, pentru că la sfîrşitul zilei credeam că lucrez pentru poporul american, nu pentru Conrad şi tovarăşii săi. Nimeni n-a întrebat poporul american dacă doreşte să-i fie ucişi alţi copii într-un război.

MacIntyre îşi alesese tabăra.

– Dacă vom acţiona, vom acţiona singuri. Nu vom reuşi să convingem pe cineva din Washington sau din Londra să participe la ceea ce avem de făcut. Însă am o idee despre felul în care am putea să schimbăm situaţia. Domnule amiral, spuse el, întorcîndu-se către Bradley Adams, aţi primit ordin să scoateţi Flota a Cincea din Golf şi ştiu că trebuie să îndepliniţi aceste ordine, dar e posibil ca eu şi Brian să dirijăm evenimentele în aşa fel încît să puteţi să faceţi ceea ce trebuie şi în momentul potrivit. Brian, noi doi vom acţiona de capul nostru. Dacă lucrurile vor merge prost, noi vom pierde totul: slujba, pensia, poate chiar mai mult de atît, dar am jurat să-mi apăr patria, nu să-i apăr pe mincinoşii care au ajuns la putere. Eşti de acord?

– Sînt. Şi am o serie de prieteni în Golf care ne pot ajuta. Pun pariu că şi dumneavoastră, domnule amiral, zise spionul britanic, zîmbind. Dar dacă lucrurile vor merge rău, mă îndoiesc că Londra se va supăra pe mine aşa cum se vor supăra pe tine anumiţi indivizi din Washington, zise Douglas, apoi se întinse peste masă ca să-i strîngă mîna lui MacIntyre.

Amiralul Adams se ridică şi-şi puse mîinile pe umerii celor doi civili.

– Puteţi să mă consideraţi un caraghios, dar, pe cînd eram copil, am văzut o emisiune la televizor despre Davy Crockett, Regele Frontierei Sălbatice. În cîntecul tematic al emisiunii exista un vers pe care mi l-am amintit acum: „Fii convins că ai dreptate

şi mergi înainte. E datoria ta să faci ceea ce a spus Davy Crockett". Domnilor, sînt convins că avem dreptate. Dacă există vreo posibilitate să oprim un alt război artificial, în care urmează să moară alte mii de arabi şi de americani, atunci trebuie să-l oprim. Voi doi aţi stabilit circumstanţele corecte, iar eu pot să vă sprijin cu o forţă considerabilă.

– E o treabă cu bătaie lungă, sînt multe de făcut şi toate într-o anumită ordine, recunoscu Rusty, uitîndu-se la ofiţerul de marină, dar asta trebuie să facem. Brian, cum putem să ajungem în Islamia?

La bordul USAF E-5B AWACS
Nume de cod Quarterback Golf
La treisprezece mii de metri
deasupra Golfului Persic

– Domnule maior, se pare că iranienii s-au plictisit, zise în interfon sergentul-major Troy White. În ultimele săptămîni zburau tot timpul ca nebunii cu rablele lor de MiG-uri. Astăzi cerul este aproape gol. Doar două zboruri regulate de pasageri. Schimbul ăsta o să fie foarte uşor.

Antena radar, din cupola montată deasupra avionului 767 modificat, îi permitea sergentului White să aibă o imagine a ceea ce se întîmpla pe o distanţă de vreo trei sute de kilometri în Iran, în timp ce Boeing-ul mare, cu două motoare, zbura încet deasupra mijlocului Golfului Persic, prin dreptul emiratului Abu Dhabi, îndreptîndu-se spre Kuwait.

– Am înţeles, Troy. În partea cealaltă ce-i? întrebă maiorul Johnson de pe locul său, din cabina din faţă. Bătrîna Islamia a avut dificultăţi ca să-şi înalţe avioanele în aer, după ce nu le-am mai dat piese de schimb. În dimineaţa asta vezi zburînd ceva pe acolo?

– Nu, domnule. Nu-i mare lucru. Global Hawk-ul din nord, de deasupra Kuwaitului, a zărit doi indivizi care se rotesc pe acolo. Pare un antrenament al Air Islamia sau un zbor de încercare. Sau altă chestie de rutină.

Global Hawk era un Bistatic UAV Adjunct, unul dintre cele două avioane fără pilot care zburau în cerc, la mare altitudine, la extremităţile Golfului, unul deasupra Kuwaitului, celălalt deasupra peninsulei Musandan din Oman, la gura Golfului. Aparatele zburau la 20 000 metri şi dispuneau de radare ale căror semnale erau transmise unui satelit şi către AWACS. În afară de radarele sale şi de cele de pe Global Hawk-uri, aeronava AWACS, care nu dispunea de armament, mai era echipată cu senzori pasivi care puteau detecta şi categorisi emisii radar şi radio din aer, precum şi pe cele emise de la sol şi din Golf. Toate datele strînse de aeronavă erau transmise direct unui satelit, care le retransmitea cartierului general avansat al Comandamentului Central al Statelor Unite din Qatar, cartierului general al Flotei a Cincea din Bahrain şi bateriilor de rachete ale apărării antiaeriene ale Armatei SUA din Kuwait, apoi către serviciile militare şi de informaţii din America.

– Informaţiile, ce vezi? întrebă maiorul Johnson în microfon.

Cu două cabine în urma lui Johnson se aflau o tînără, ofiţer de aviaţie, doi ofiţeri fără atribuţii speciale, de aproape patruzeci de ani, şi un civil de patruzeci de ani, din Agenţia Naţională de Securitate, care ascultau la căşti şi se uitau la ecrane. Tînăra locotenent Judy Moore răspunse în numele tuturor:

– Sînt de acord cu sergentul White, domnule. Linişte deplină în partea iraniană. În vest, cei din Islamia au pornit cîteva dintre radarele lor Patriot, care clipesc din cînd în cînd. E prima oară cînd le văd funcţionînd, după mult timp. Dar nu acţionează prea mult. Poate că au probleme. Troy are dreptate în legătură cu cele două avioane care zboară în cerc lîngă Ar Ar, la graniţa cu Irakul. S-au identificat drept zboruri de încercare ale Air Islamia. Cred că amîndouă sînt avioane cu patru motoare, spuse Judy, apoi se răsuci în scaun şi se uită la alt monitor, care arăta datele culese de Global Hawk-ul ce se rotea deasupra Strîmtorii Hormuz. În sud fac zgomot mai ales ai noştri. Marina începe să se îndrepte către Steaua Strălucitoare şi umple zona strîmtorii de semnale, în timp ce trece pe acolo.

– Bine. Astăzi facem traseul obişnuit, spuse maiorul, anunţînd echipajul prin interfon. Ne ducem în Kuwait, luăm legătura cu SUA şi cu unităţile de rachete Patriot din Kuwait, apoi ne întoarcem şi ne îndreptăm către Qatar, iar după aceea... o luăm de la capăt.

Dincolo de raza radarului AWACS, cinci avioane SU-27 MSK Flanker decolară de la baza aeriană iraniană din Dezful. Fiecare dintre aparatele de intercepţie cu două motoare era înarmat cu opt rachete aer-aer cu detectoare de căldură sau ghidate prin radar. Doi băieţi care se duceau la liceul din Dezful fură încîntaţi să vadă avioanele de vînătoare ruseşti, chiar dacă mai zăriseră şi pînă atunci Flanker-uri zburînd în jurul oraşului lor. Cei doi fură de acord că în ziua aceea era ceva deosebit. De data asta zburau cinci avioane la un loc, nu două, ca de obicei. Şi nu urcau aproape vertical. Flanker-ele acelea zburau jos, aproape de sol, ecoul lor radar fiind pierdut în denivelările solului. Cele zece motoare ale lor lăsau în urmă o dîră groasă, neagră, în timp ce avioanele se îndreptau spre vest. Dacă băieţii s-ar fi uitat cu binoclul, ar mai fi observat ceva diferit în ziua aceea. Avioanele fuseseră proaspăt vopsite.

În timp ce zburau către vest–sud-vest, Flanker-ele părăsiră în cîteva minute spaţiul aerian al Iranului şi pătrunseră în cel irakian, avînd Al Kut la nord şi Al Amarah la sud. Se răspîndiră la un interval de trei kilometri şi urcară la altitudinea de şapte sute de metri deasupra fluviului Tigru, continuînd să se îndrepte către sud-vest. Drumul lor trecea printre oraşul sfînt al şiiţilor, Najaf, aflat la nord, şi Nasiria, aflat în sud, chiar lîngă fluviul Eufrat. Lîngă malul fluviului, un om care lucra în vîrful unui turn pentru telefoane celulare văzu formaţia neobişnuită de cinci avioane, aflată la nord de el, şi-şi sună un prieten, ca s-o vadă şi acesta.

Pămîntul fertil de lîngă cele două fluvii fusese cîmp de bătălii de cînd există cîrmuiri pe planeta asta. Dar terenul din faţa avioanelor era pustiu, era o întindere imensă de deşert. Pilotul din frunte transmitea mesaje colegilor săi de formaţie prin semne făcute cu mîna. Radiourile lor – la fel ca radarele – erau tăcute. Doar IRST, sistemul

de căutare şi urmărire în infraroşu, cerceta ce se afla în faţa lor. La altitudinea aceea joasă, sistemul avea o rază limitată de acţiune, de numai patruzeci de kilometri, dar, spre deosebire de radar, nu-l putea detecta nimeni. IRST-ul arăta că în faţa lor cerul era liber.

Traversară graniţa la nord de Rafha şi la sud de Ar Ar, avînd în faţă numai dune. Pilotul din frunte le făcu semn cu mîna coechipierilor săi, indicîndu-le că se apropiau în stînga de o denivelare. Avionul se ridică uşor înainte să execute manevra, apoi se răsuci un pic şi se îndreptă către sud–sud-est. Dedesubt nu era nimic care să confirme că ajuseseră unde trebuiau să ajungă, dar semnalul satelitului de poziţionare Galileo, recepţionat în cabinele avioanelor, le arăta că respectaseră traseul. Oraşul Baqa din deşert apăru în dreapta lor, spre sud. Asta însemna că zborul lor la mică altitudine se încheiase. După ce trecură de Baqa, şi acesta rămase în dreapta lor, avioanele aveau la cîţiva kilometri în stînga cele două complexe militare, Hafr al Batin şi ceea ce se numise cîndva OMRK, Oraşul Militar al Regelui Khalid. Ambele erau aproape pustii, după lovitura de stat care detronase casa lui Saud.

Observatorii Forţelor Iraniene Qods, deghizaţi în păstori de cămile, se aflau în apropierea celor două baze militare. Aceştia confirmară că în dimineaţa aceea nu decolase nimeni de pe aerodrom. Din poziţiile lor, de lîngă garduri, puteau să vadă pistele. Nimeni nu pregătise vreun avion de zbor. Fiecare observator îşi porni micul radio prin satelit, emiţînd mesaje comprimate, pe frecvenţe urmărite în Teheran. Semnalele arătau că nu există nici o piedică. Teheranul nu avea nevoie să folosească legătura de urgenţă prin satelit cu Flanker-ele.

Din poziţia lor de zbor la altitudine joasă, avioanele urmau să urce iute, după ce ajungeau la sud de OMRK, cotind către stînga, spre Golful Persic, la sud de Kuwait. Pilotul din frunte îşi verifică indicatorul de combustibil. Consumase un pic mai mult decît plănuise pînă în momentul acela al misiunii, dar numai un pic. Se uită apoi la ecranul radarului doppler cu impuls coerent, tip Phazotron Zhuk, de producţie rusească. Aparatul fusese pregătit,

dar nu fusese comutat să emită. Dacă îl comuta, dispunea de capacitate de detectare şi de un sistem de urmărire, legat de rachetele sale. Nu avea să mai dureze mult pînă îl va comuta. În timp ce punea la ecranul radarului, văzu că pe ecranul ELINT[1] clipea un simbol. Apoi acesta dispăru imediat. Pilotul din fruntea formaţiei îşi spuse că mai văzuse acelaşi lucru cu cîteva minute mai devreme. Atunci îl ignorase. Acum apăsă pe butonul de sub ecran, ca să primească explicaţii. Datele care apărură îi arătară că în ultimele şaisprezece minute Flanker-ul fusese atins de patru ori de un semnal, dar pentru un timp prea scurt ca să producă declanşarea alarmei. Pilotul apăsă pe un alt buton, cerînd o analiză a semnalului.

Pe ecran apăru textul: „APY-2". Pilotul nu pricepea. APY-2 era semnalul pe care avea să-l urmărească peste cîteva minute, era semnalul emis de radarul puternic de pe avionul american AWACS. Se uită la ceas. Era ora opt şi treizeci şi cinci de minute. Dacă aeronava AWACS îşi respecta planul de zbor obişnuit şi uşor de prevăzut, atunci în momentul acela se afla pe coasta Golfului din Islamia, la vreo cincisprezece minute de zbor la sud de Khafji şi la douăzeci de minute de spaţiul aerian al Kuwaitului. Asta însemna că americanii veneau dinspre est. Dar ecranul ELINT plasa originea semnalului spre nord-vest. Semnalele AWACS erau de obicei continue, nu impulsuri iuţi şi scurte. Textul explicativ nu avea nici o logică. Nu te puteai baza pe varianta rusească a sistemului ELINT.

Apoi sistemul său de navigaţie începu să ţiuie. Flanker-ele ajunseseră în locul cu coordonate GPS de unde ar fi trebuit să înceapă să urce. Pilotul le făcu semn colegilor săi şi aceştia răspunseră încîntaţi, făcîndu-şi avioanele aproape să stea pe coadă, urcînd de la o altitudine mai mică de trei sute de metri la una de treisprezece mii de metri.

În timp ce suprasarcina îl apăsa pe scaun, iranianul se strădui să pornească un dispozitiv digital de înregistrare, ataşat de radioul său. Radioul începu să transmită înregistrarea unei discuţii între mai

[1] Dispozitiv de afişare a informaţiilor (n.tr.)

mulţi piloţi de vînătoare care vorbeau în limba arabă şi care-şi coordonau zborul în formaţie, îndreptîndu-se către o ţintă. Asta pentru ca iranienii să fie luaţi drept piloţi din Islamia în cazul în care cineva i-ar fi interceptat.

Sergentul White citea revista *Sports Illustrated,* pe care o ţinea în poală, uitîndu-se din cînd în cînd la ecranul radarului din faţa sa.

– Oho, se pare că OMRK a căpătat viaţă! strigă el în microfon, aruncînd revista pe podea. Văd trei, patru, cinci avioane de vînătoare care urcă iute, îndreptîndu-se spre est, către Khafji. Credeam că ticăloşii ăia au murit de multă vreme. Presupun că s-au întors din mormînt.

– Urmăreşte-i, răspunse maiorul Johnson, uitîndu-se la propriul ecran. Informaţiile, ce ziceţi de asta?

– Sînt bimotoare. Aş zice că-s nişte F-15, pe care Islamia a reuşit să le menţină în funcţiune. Dar nu captez nici un fel de unde radar dinspre ele, deci se pare că nu le funcţionează toate instalaţiile, răspunse locotenentul Judy Moore, apoi tînăra se opri, ca să ia un bilet de la civilul de la Agenţia Naţională de Securitate; citi biletul, după aceea îşi continuă raportul: Confirmăm că au loc discuţii între avioanele de vînătoare care urcă, indicînd că e vorba de aviaţia din Islamia. O să continuăm să vă informăm.

„Aviaţia iraniană trimisese de cîteva ori avioane de vînătoare în apropierea AWACS-ului, doar ca să ne arate că ei sînt acolo, nu cei din Islamia", îşi zise Johnson. Poate că arabii încearcă acelaşi lucru. Maiorul îşi spuse că ar fi cazul să-i aducă aminte comandantului aeronavei să revadă procedurile pentru vizitatori. Deşi era mai mică în grad decît maiorul Johnson, pilotul – căpitanul Phyllis Jordan – era comandantul aeronavei. Johnson era doar comandantul misiunii. Maiorul îşi spuse că era un alt exemplu de tiranie a piloţilor în aviaţie. Îşi porni microfonul şi zise:

– Doamnă căpitan Jordan, s-ar putea să avem nişte vizitatori suspecţi cu puţin înainte de-a intra în spaţiul aerian al Kuwaitului.

S-ar putea ca pentru indivizii ăştia să fie o premieră: de data asta sînt din Islamia.

– Bine, răspunse comandantul. O să fim cu ochii pe ei. Nu-mi face nici o plăcere.

AWACS-ul neînarmat continuă să se îndrepte spre nord.

După ce ascultă schimbul de replici, sergentul White privi cu atenţie ecranul şi văzu o altă surpriză.

– Domnule maior, continuă să vină! strigă Troy White. Jur că am văzut încă şase care vin din nord, ca nişte lilieci ce ies din iad. Urcă foarte brusc. Nu ştiu de unde vin băieţii ăştia răi.

Kyle Johnson îşi lipi capul de ecran. Văzu noile semne care veneau iute din vest. Acestea se despărţiră în două grupuri de cîte trei, cîte unul în fiecare parte şi un pic în urma grupului de avioane de vînătoare care apăruseră pe ecran cu cîteva minute în urmă. La viteza lor de deplasare, al doilea grup de avioane nu avea să rămînă mult timp în urma primului. Deci aproape o duzină de avioane de vînătoare goneau către coastă.

– Domnule maior, aici Informaţiile, zise Judy Moore.

– Ce s-a întîmplat, Jude? întrebă maiorul Johnson.

– Domnule, am detectat două semnale radar lansate de pe avioane care vin de lîngă Rafha. Sînt două AWACS-uri. AWACS-uri ale aviaţiei din Islamia, zise ea, cu o voce plină de uimire.

– Păi noi am vîndut saudiţilor cinci AWACS-uri, dar serviciul de informaţii susţinea că numai unul dintre ele este operaţional. Iar tu ai detectat două. Ce fac, zboară în formaţie? întrebă Johnson.

– Ştiu că-i greu de crezut, dar asta vedem. Nu ştiu de unde vin. Au apărut toate aşa, din senin. Sînt la altitudinea de treisprezece mii de metri, raportă şefa secţiei de informaţii. Iar al doilea grup de avioane de vînătoare este alcătuit cu certitudine din avioane F-15S. Radarele lor funcţionează, şi le detectăm bine.

Johnson era bănuitor. Tastă ceva la consola sa, combinînd pe un singur ecran datele obţinute prin radar şi de la Informaţii, plasînd cursorul lîngă oraşul Ar Ar, apoi dădu banda înapoi, ca să vadă ce se întîmplase cu cîteva minute în urmă. Poate nu observaseră ceva.

Pe ecran erau două semne, care fuseseră identificate drept „probabil A-340 sau 747 din aviaţia din Islamia“. Nici una din aeronave nu părea să emită semnale radar. Apoi, pentru scurt timp, o undă radar îngustă se îndreptă spre vest, apoi alta către sud-vest. Programul de diagnostic automat identifică unda radar „ASY-2 AWACS“. Johnson dădu banda înainte. Deodată, trei semne de radar înfloriră lîngă 747, sau AWACS, sau ce-or fi fost. Semnele se îndepărtară iute. Programul de diagnostic le etichetă iute drept „F-15S“, versiunea de avion Eagle al aviaţiei americane care fusese vîndută saudiţilor.

Apoi, în timp ce Johnson privea, un alt avion mare păru că aruncă trei semne pe ecran, care fură rapid identificate drept „F-15S“. Cele două avioane despre care presupuseseră că sînt două aeronave civile în zbor de verificare se dovediseră a fi două AWACS-uri care zburau în formaţie cu cîte trei F-15S, chiar sub ei. Johnson îşi zise că spre ei se îndreptau şase avioane de vînătoare. Precum şi celelalte cinci. Îşi porni microfonul.

– Phil, poate că ar trebui să ne grăbim să intrăm în spaţiul aerian kuwaitian.

Apoi se întrebă dacă în Kuwait avioanele de vînătoare americane erau în alertă. Căută numele de cod al detaşamentului de acolo şi se comută pe frecvenţa acestuia.

– Kilo Light, Kilo Light, aici Quarterback Golf, solicit CAP ASAP, repet solicit CAP ASAP. Avem mulţi oaspeţi, probabil ostili...

Solicita protecţia Patrulei Aeriene de Luptă, ca să sperie avioanele acelea de vînătoare.

Înainte să apuce să-şi încheie transmisia, în cabina sa răsună o sirenă. O voce înregistrată anunţă alarma:

– Alarmă. S-a detectat radar de rachete. Alarmă...

Avioanele de vînătoare nu-şi lansaseră rachetele. Nu încă. În timp ce Flanker-ele se apropiau de AWACS, rachetele lor ghidate prin radar începuseră să urmărească AWACS-ul de la distanţă, cu toate că erau încă acroşate de avioane.

Maiorul Johnson simţi carcasa aeronavei 767 zguduindu-se, în momentul în care comandantul mări viteza. În cabina sa, comandantul avionului, căpitanul Phillis Jordan apăsă pe trei comutatoare, unul după altul, luînd trei contramăsuri, împrăştiind fîşii de aluminiu în aer, răspîndind momeli în infraroşu într-o parte a aeronavei şi emiţînd semnale electronice către avioanele de vînătoare, pe frecvenţa folosită de rachetele acestora. Johnson auzi detaşamentul american din Kuwait răspunzîndu-i:

– Quarterback Golf, aici Kilo Light. Spuneţi încă o dată ce solicitaţi.

Pilotul din fruntea Flanker-elor iraniene continua să urce cînd receptorul său de avertizare a detectării radarelor începu să ţiuie. Ecranul se lumină, iar pe un fond portocaliu apăru scris: „ASY-2 AWACS“. Apoi, în timp ce pilotul privea, apărură trei direcţii diferite. Deci era urmărit de trei radare AWACS, dintre care doar unul era ţinta americană. Apoi îşi verifică radarul pentru urmărirea ţintei. Fusese reglat pe AWACS-ul american deasupra Golfului, dar acesta se afla dincolo de bătaia focului său. Apoi receptorul de avertizare ţiui din nou, mai puternic şi cu tonalitate mai înaltă. Pe ecran apăru un fond roşu, pe care scria: „APG-70 detectat“.

Asta însemna că în apropiere se afla un F-15 american. Mai multe F-15. „Să fie avioane saudite?“ se întrebă pilotul. Îşi porni radioul şi-l reglă la putere redusă, suficient însă ca să-şi poată contacta colegii de formaţie. Apoi discută în persană cu doi dintre cei patru însoţitori.

– Rupeţi-vă din formaţie. Vedeţi ce-i în coada noastră.

După aceea zburară mai departe. Imaginea radar a AWACS-ului clipea. Pilotul zîmbi. Avionul american încerca să-l înşele, dar 767 era o ţintă prea mare ca s-o rateze un radar puternic ca al său. Apoi hotărî să-şi amplaseze avioanele în formaţie de atac.

Două aparate Flanker se desprinseră din formaţie, unul din dreapta, altul din stînga, ridicîndu-se şi cotind, rostogolindu-se. De îndată ce se îndreptară, Flanker-ele văzură – prin intermediul camerelor de luat vederi la distanţă mare – cele şase F-15S care

goneau către ele. Unul dintre piloţi luă legătura cu comandantul său şi-i ceru ca încă două avioane din escadrilă să întoarcă şi să participe la ceea ce se anunţa a fi o luptă îndîrjită. „E un laş, îşi spuse comandantul escadrilei, o să fac aşa cum cred eu.“ Şi le ordonă celorlalţi colegi să rupă formaţia.

În timp ce aeronava 767 cobora, raza de acţiune a senzorilor săi scăzu, dar Global Hawk începuse să cerceteze spaţiul din Iran şi ajuta AWACS-ul. Maiorul Kyle Johnson văzu pe ecranul său mesajul: „Rachete lansate“. Tastă iute un mesaj şi-l transmise: „SITUAŢIE CRITICĂ: s-au lansat rachete aer-aer“. Un mesaj etichetat „SITUAŢIE CRITICĂ“ declanşa, literalmente, sonerii în toate punctele de comandă, pînă în Celula de Criză din Casa Albă. Apoi Johnson îşi dădu seama că rachetele nu fuseseră lansate împotriva AWACS-ului său. Avioanele de vînătoare trăgeau unul în altul.

– Domnule maior, am un semnal ELINT care arată că măcar unul dintre avioanele de vînătoare este un Flanker, versiunea rusească pentru export. Islamia *nu are* avioane Flanker, anunţă locotenentul Judy Moore. Poate să fie din Siria sau din Iran. Sau din Irak.

Johnson schimbă imaginea de pe ecran, ca să vadă cît de aproape erau de aeroportul kuwaitian. Se aflau la o mie de metri deasupra Golfului, chiar la sud de Khafji, la cîteva minute de uscat. În timp ce privea, un semnal pîlpîi pe hartă, în dreptul localităţii Khafji: „SAM: PATRIOT (X)“. Acum emitea o rachetă antiaeriană Patriot, una dintre versiunile de export pe care Statele Unite le vînduse saudiţilor. Zona se transformase rapid dintr-una liniştită în una haotică. Ce naiba se întîmpla? Îl apelă pe Troy White, care se afla la consola principală a radarului.

– Domnule maior, uluitor! Ăştia – indiferent cine or fi – au făcut bucăţi un avion cu un Slammer, AIM-120. L-au doborît! Acum s-au amestecat între ei. O grămadă de ALQ-135 care transmit semnale radar. Dar, domnule maior, adăugă sergentul, gîfîind, unul dintre indivizii ăia continuă să vină spre noi!

Două dintre F-15S Eagle din Islamia se ridicară la douăsprezece mii de metri şi porniră dispozitivele postcombustie[1], depăşind viteza sunetului, şi se repeziră către Flanker-ul care fugea. Sub ele, patru Eagle şi trei aparate Flanker începuseră să lanseze rachete care se orientau către surse de căldură şi-şi foloseau tunurile în timp ce se răsuceau şi se rostogoleau în aer, într-o încăierare înverşunată şi confuză. Eagle-ul din frunte surprinse pe radar Flanker-ul izolat, care continua să se îndrepte către Golf. Pe ecranul Eagle-lui apăru: „Probabilitate de a-l doborî: 60%". Pilotul fusese instruit să aştepte pînă se apropia mai mult, pînă avea şanse de cel puţin 80%, dar indicatorul de combustibil începuse să pîlpîie. Dispozitivul postcombustie consumase tot ce-i rămăsese în rezervor. Pilotul trase capacul de protecţie aflat deasupra butonului de declanşare a focului şi apăsă pe butonul de lansare. Slammer-ul se desprinse de pe aripa avionului, lăsînd în urmă o dîră de fum în timp ce se repezea către Flanker.

Jos, pe plaja de lîngă frontiera cu Kuwaitul, un ofiţer din Islamia privea urmărirea şi baletul aerian pe un ecran, într-un camion vopsit în culori de camuflaj. Ofiţerul era comandantul unei baterii de rachete Patriot, care fusese adusă acolo cu o zi înainte. Ţinea cursorul pe simbolul Flanker-ului care se apropia de AWACS-ul american.

Lansaţi două rachete, zise el şi auzi aproape imediat vîjîitul rachetelor ce părăseau rampele de lansare, în dreapta şi în stînga sa.

În Flanker apărură mesajele: „Rachetă aer-aer lansată" şi „Rachetă sol-aer lansată", iar în urechile pilotului începu să urle o sirenă. Imaginea radar a AWACS-ului pe care o recepţiona el era intermitentă. Bruiajul era foarte puternic. Deodată, pilotul văzu patru imagini radar distincte ale 767-lui. Nu avea idee care dintre ele era cea reală şi încotro se va duce racheta sa, dacă o lansa. Apăsă oricum pe burton. Cîte o rachetă se desprinse de pe fiecare aripă, una îndreptîndu-se spre stînga, alta ducîndu-se drept înainte. Pilotul avu impresia că văzu AWACS-ul sub el, la distanţă. Dacă

[1] *Afterburner*, dispozitivul postcombustie, injectează combustibil în tubul de evacuare a gazelor arse în scopul creşterii puterii motorului cu reacţie al avionului. (n.tr.)

pornea postcombustia, putea să ajungă mai aproape de avionul american şi să încerce să-l doboare cu tunul de bord...

În timp ce stătea în uşa camionului de comandă a bateriei de rachete Patriot, locotenent-colonelul Yousef Izzedin văzu explozia Flanker-ului, care se transformă într-o minge portocalie, iar bucăţi de avion fură aruncate în sus şi în lateral. Ofiţerul era convins că rachetele sale doborîseră avionul.

În AWACS-ul american, maiorul Johnson zăcea fără vlagă în faţa ecranului. Văzuse bateria din Islamia lansînd rachete Patriot şi se gîndise că nu mai avea nici o scăpare. Apoi îşi dăduse seama că Patriot-urile fuseseră aţintite asupra avionului de vînătoare din frunte, care explodase după o secundă. Deoarece bruiajul era atît de intens, îi era greu să-şi dea seama ce se întîmpla. Apoi îl auzi în căşti pe sergentul White:

– Se pare că s-a terminat totul. Şase avioane doborîte. Şapte, dacă-l socotim şi pe cel doborît de rachetele Patriot. Cine să creadă aşa ceva? Are cineva idee ce s-a petrecut? Ce naiba a fost asta?

Peste vocea lui White se suprapuse un mesaj vocal de înaltă prioritate, de la Cartierul General al Aviaţiei Statelor Unite, Comandamentul Operaţiunilor Aeriene, Baza Aeriană Langley, Virginia:

– Quarterback Golf, aici Blue Squire. Poţi să confirmi mesajul „SITUAŢIE CRITICĂ: rachetă lansată“? Terminat.

Apartamentul amiralului
La bordul USS Ronald Reagan
Strîmtoarea Hormuz

– Dă-l mai tare, Andy. Vreau să aud, îi zise amiralul Adams comandantului lui *Reagan*, Andrew Rucker,

Comandantul luă telecomanda şi mări volumul sonorului emisiunii MSNBC care apăruse pe ecran. O reporteră stătea în faţa avionului 747 albastru cu alb, folosit de secretarul Apărării.

„... Se pare că în cadrul Forţelor Aeriene din Islamia a avut loc o revoltă care a eşuat, ne-a comunicat un funcţionar important de la Pentagon, în avionul secretarului Apărării, Conrad, cu care am zburat astăzi la Cairo. Sursa noastră de informaţii ne-a spus că mai mulţi piloţi, care se pare că erau nemulţumiţi de noul regim din Riad, au fugit cu avioane de vînătoare, dar au fost urmăriţi şi doborîţi de forţele loiale regimului. Funcţionarul de la Pentagon ne-a explicat că în ceea ce ne-am obişnuit să numim Arabia Saudită nemulţumirea se răspîndeşte şi ar trebui să ne aşteptăm să aibă loc mai multe revolte în săptămînile şi lunile următoare. Barbara Nichols, Cairo."

Crainicul de la ştiri adăugă:

„Astăzi, guvernul din Islamia a anunţat că mai multe avioane străine au fost doborîte după ce au violat spaţiul aerian al ţării. Vom reveni cu ultima dietă la modă..."

– Rahat! exclamă Adams, oprind sonorul. Ce aiureală!

– Domnule? întrebă căpitanul Rucker.

– Ai citit rapoartele tactice de pe AWACS, la fel ca mine. A avut loc o ambuscadă, iar ei ne-au salvat fundul, au salvat AWACS-ul. Aviaţia din Islamia ştia de undeva că indivizii veneau şi i-a aşteptat. Dacă n-ar fi fost acolo, bandiţii ar fi doborît AWACS-ul. Aviaţia noastră cea amărîtă nu-i în stare să-şi apere avioanele, după cum ai văzut şi tu, zise amiralul, vînturînd un teanc de mesaje de trafic aerian către comandantul navei.

– Da, domnule, dar, dacă nu erau piloţi rebeli din Islamia, atunci ce erau? întrebă Rucker.

– Să vedem. Avioanele erau noile versiuni de export ale Flanker-elor. Irakul nu are aşa ceva. Atunci nu rămîne decît Iranul, nu-i aşa? zise Adams şi se duse către harta mare a Golfului, prinsă de perete.

– Da, dar AWACS-ul sau Global Hawk le-ar fi văzut în timp ce zburau pe deasupra Golfului, zise Rucker, arătînd spre zona respectivă a hărţii în relief.

Amiralul îl ocoli pe căpitan şi îi arătă altă zonă a hărţii.

– Nu şi dacă au pornit de aici, din Iran, şi au traversat Irakul, zburînd sub raza de acţiune a radarelor. Apoi, bang! au răsărit în Islamia.

– Dar de ce persoana din avionul secretarului Apărării a spus altceva? întrebă Rucker, zîmbind.

Adams se mulţumi să se încrunte la el:

– Hai în turn, Andy, zise amiralul şi se îndreptă spre uşă.

După cîteva minute, cei doi ajunseră pe puntea de observare, la zece etaje deasupra punţii de decolare a lui *Reagan* şi la douăzeci şi cinci de etaje deasupra suprafeţei apei.

– Amiral pe punte! strigă un marinar, apoi: Comandant pe punte!

Ofiţerul care conducea serviciul de informaţii al flotei, căpitanul John Hardy, se cocoţase deja în locul acela plăcut şi, în momentul în care apărură şefii, se uita printr-un binoclu mare.

– Johnny, ştiam că eşti la bord, zise Adams, bătîndu-l pe umăr, dar mi-am imaginat că eşti în CIC[1].

CIC – Centrul pentru Informaţii de Luptă –, creierul navei şi al întregului grup de luptă, era o încăpere întunecoasă, plină cu calculatoare, aflată la un etaj situat mai jos. Camera aceea nu avea ferestre şi, după ce stăteai acolo un timp, mintea nu-ţi mai funcţiona ca lumea.

– Domnule amiral, aveam nevoie de aer. Iar situaţia actuală, din punctul de vedere al serviciului de informaţii, este liniştită la acest capăt al Golfului. Iranienii se poartă de parcă ar fi în concediu. Îmi imaginam că ar putea să profite de momentul acesta, în care scoatem din Golf aproape toată Flota a Cincea şi o ducem în Marea Arabiei şi în Oceanul Indian, trecînd prin strîmtoarea asta îngustă. Ce ocazie ca să culeagă informaţii! Da, dar dacă ar face asta, ar trebui să fie în fruntea convoiului, plasînd oameni înarmaţi cu camere de luat vederi şi cu dispozitive electronice în toate insuliţele astea. Iar ei nu fac nimic! zise căpitanul Hardy, clătinînd din cap.

---

[1] Combat Information Center

– Nu pleacă toată Flota a Cincea. Am lăsat în urmă două nave noi. E vorba de noul vas pentru luptă de coastă, *Rodriguez,* şi modelul cel mai nou de cuter, *Loy*. Plus două puitoare de mine şi două nave de patrulare, spuse Adams, luînd binoclul din mîna căpitanului.

– Adică exact cum am spus eu, glumi Hardy. N-am mai avut atît de puţine nave în Golf din 1979. Am verificat.

– Aşa cum a spus Arnold, „O să ne întoarcem". Dar abia după ce o să terminăm cu chinezii. Care era ultima lor poziţie?

Amiralul îl conduse într-un colţ pe ofiţerul pentru informaţii, iar Hardy îi prezentă situaţia comandantului flotei, vorbind în şoaptă.

– Ambele grupuri de luptă sînt acum în Oceanul Indian, dar, după ce au trecut prin Strîmtoarea Malacca, unul a rămas în nord, iar celelalt în sud. P-38-urile plecate din Diego Garcia urmăresc un grup de vase RoRo[1] chineze care se află în fruntea grupurilor de luptă. În general, totul se potriveşte cu ceea ce aţi aflat la Pentagon. Ne îndreptăm drept în gura deschisă a balaurului, care-i plină de colţi ascuţiţi.

Adams trase aer în piept şi se uită la puntea de decolare şi la avioanele F-35 Enforcer, cele mai evoluate avioane de vînătoare din lume.

– Andy, cînd vom putea să reluăm zborurile?

– De îndată ce vom ieşi din strîmtoare, probabil cînd vom trece pe lîngă insula Qeshm, dacă vîntul îşi păstrează direcţia. În clipa asta am în aer patru F-14 şi două F-35. Dacă-i nevoie, pot ateriza în Oman, în Seeb sau în insula MaSirah. Mai avem F-22-urile aviaţiei, în alertă pe pistă, în MaSirah, şi pe coasta Omanului, la Thumrait. F-22 Raptor, F-35 Enforcer... dacă vom ajunge la luptă, chinezii vor fi surclasaţi, zise căpitanul Rucker, dînd din cap.

---

[1] Navă pentru transport containere de mărfuri (n.tr.).

– Andy, să nu subestimezi niciodată inamicul. Să nu-l subestimezi niciodată, spuse Adams, care-şi muşcă buzele, apoi se întoarse şi plecă.

– Amiralul pleacă de pe punte!

Centrul de Securitate al Republicii
Riad, Islamia

– Rusty, ştiu că am mai fost aici, îi şopti Brian Douglas lui MacIntyre, în timp ce ascensorul cobora la subsolul Centrului de Securitate.

Cînd liftul se opri, uşa se deschise şi-l văzură pe Ahmed bin Rashid care stătea în coridorul întunecos, aşteptîndu-i.

– Sper că zborul din Dhahran a fost plăcut, zise doctorul, în timp ce dădea mîna cu britanicul şi cu americanul. Apoi se întoarse către paznic şi spuse: E în regulă. De aici o să-i conduc eu.

Trecură pe lîngă ferestre mari, prin care vedeau încăperi ale unui centru de comandă imens.

– Acesta a fost centrul de comandă al lui Schwarzkopf, în timpul Furtunii în deşert, le explică Ahmed. Voi, americanii, ar fi trebuit să plecaţi după aceea, aşa cum aţi promis. Am fi scăpat de multe necazuri.

Ajunseră la o uşă lîngă care stăteau doi paznici, care dădură din cap şi-i lăsară să intre pe Ahmed şi pe cei doi oaspeţi ai acestuia.

– Şeic Rashid, *salaam aleichum,* zise Brian Douglas, întinzîndu-i mîna lui Abdullah, care stătea singur în cămăruţă.

După ce Ahmed îi prezentă, se aşezară pe două canapele, cei doi arabi într-o parte, iar americanul şi britanicul în faţa lor. Apăru un bărbat, care-i servi cu pahare cu ceai fierbinte. Altul puse pe masă o tavă cu fructe uscate şi cu dulciuri. După ce chelnerii plecară, Abdullah începu discuţia, în limba engleză.

– Ahmed mi-a explicat ce i-aţi spus, zise el, apoi rămase un pic pe gînduri. Deci ziceţi că americanii sînt pe cale să-mi invadeze

ţara, iar dumneavoastră, domnule MacIntyre, sînteţi american şi faceţi parte din serviciile de informaţii. Ar trebui să-mi imaginez că sînteţi un trădător? De ce să vă cred spusele?

Rusty se uită la Brian, care-i făcu semn să răspundă.

– În dimineaţa aceasta, aviaţia dumneavoastră a oprit o tentativă iraniană de doborîre a unui avion american, tentativă de care urma să fiţi acuzaţi dumneavoastră. Aţi oprit această tentativă bazîndu-vă pe informaţiile pe care i le-am dat noi – adică Brian – fratelui dumneavoastră. Da?

Abdullah dădu din cap, uitîndu-se la fratele său, care confirmă spusele americanului.

– Am înţeles că în guvernul dumneavoastră există facţiuni, continuă Rusty. Ca şi în guvernul meu. Eu fac parte din grupul care favorizează discuţiile paşnice ca să nu se ajungă la război, cu alte cuvinte, din facţiunea care crede că ţările noastre nu trebuie să fie duşmane. Dar dacă se ia decizia de a se introduce arme nucleare aici sau dacă această ţară va deveni bază de antrenament şi de export a teroriştilor, s-ar putea să-mi schimb părerea. Pentru moment, dispunem încă de un interval de timp în care putem evita o catastrofă.

Abdullah răspunse cu voce joasă, dar clară:

– Domnule MacIntyre, domnule Douglas, dacă pe ţărmurile noastre debarcă trupe străine fără acordul nostru, fie că sînt iarăşi americane, fie că sînt iraniene, tot poporul acestei ţări va lupta veşnic împotriva lor. Aşa cum poate fiecare. Puteţi să numiţi asta terorism. Pentru mine înseamnă să-ţi faci datoria. De aceea am luptat împotriva americanilor, cînd au mai fost aici, de aceea i-am ajutat pe irakieni, cînd le-aţi invadat ţara. De ce vă închipuiţi că puteţi să vă duceţi în toată lumea şi să vă instalaţi armata în ţările altor popoare? În Germania, în Japonia, în Coreea sînteţi de decenii.

– Şeicule Rashid, n-am venit aici ca să ne certăm, zise Rusty, care însă nu voia să nu corecteze afirmaţiile arabului. Ştiţi că am trimis trupe în Japonia şi în Germania pentru că aceste ţări ne-au atacat. Iar după ce le-am învins, le-am dat bani. Ne-am dus în

Coreea la cererea celor de acolo, cînd au fost invadaţi. Am trimis băieţi din America să lupte şi să moară ca să-i ajute pe musulmanii din Bosnia, din Somalia, din Kuwait. Le-am reconstruit ţările şi le-am dăruit democraţia, aşa cum încercăm să reconstruim Irakul şi să-i dăruim democraţie. Nu sîntem o putere satanică, aşa cum credeţi că sîntem.

Abdullah dădu din mînă şi-l contrazise:

– Le-aţi dăruit democraţie? Nu înţelegeţi că nu puteţi să introduceţi democraţia cu armele, iar dacă faceţi asta, o discreditaţi? Asta aţi făcut. Democraţia trebuie să răsară din sol ca nişte flori locale, care au formă şi culori diferite în fiecare ţară. Aţi făcut ca nouă să ne fie dificil să discutăm despre democraţie cu oamenii noştri, pentru că aceştia cred că e o idee a Washingtonului.

Ahmed şi Brian se priviră, împărtăşindu-şi teama că discuţia va degenera într-o dispută între american şi arabul care luptase în trecutul apropiat împotriva americanilor.

– Toate astea ţin de trecut, interveni Ahmed. Trebuie să ne ocupăm de prezent. Americanii, iranienii şi chinezii sînt pe cale să invadeze această ţară – şi nu ca s-o reconstruiască şi ca să-i dăruiască democraţia. Noi sîntem în procesul de creare a formei noastre de democraţie naivă. Ei vin aici ca să ne invadeze şi să ne ia petrolul, dar vor reuşi doar să declanşeze un război de durată, în cursul căruia vor muri mulţi americani şi mulţi oameni din Islamia.

Rusty profită de ocazie şi interveni:

– Datoria dumneavoastră, şeicule Rashid, este să împiedicaţi acest lucru. Ar fi o tragedie pentru ambele ţări. Şi am avut cu toţii parte de destule tragedii. De aceea v-am spus ce-a aflat Brian în Teheran.

Abdullah dădu din cap, fiind de acord că se întîmplaseră destule nenorociri.

– Însă nu ne-aţi spus cum să oprim tragedia care urmează, cum să împiedicăm această triplă invazie, le atrase atenţia Abdullah.

– Nu v-am spus, dar noi şi alţii vă vom ajuta prin orice mijloace ne vor sta în putinţă, îi explică Rusty. Mă voi întoarce la

Washington pentru că sînt convins că de acolo pot să opresc ce se întîmplă aici, informînd persoanele potrivite despre ceea ce plănuieşte secretarul Conrad.

Abdullah aruncă o privire către fratele său, apoi îl întrebă:

– I-ai dat femeii reporter nota pe care a întocmit-o pentru mine Muhammad, cu informaţiile din fişierele pe care le-a găsit? Acolo se arată că secretarul Conrad este o marionetă plătită de saudiţi.

– I le-am dat, îl asigură Ahmed, dar o să-i dau o copie şi lui Rusty.

Cu toate că MacIntyre nu înţelesese la ce se referea ultimul schimb de cuvinte dintre cei doi fraţi, audienţa acordată de şeicul Rashid părea să se fi sfîrşit. Abdullah bin Rashid se ridică, obligîndu-i astfel şi pe ceilalţi să facă la fel, apoi zise:

– Luasem deja anumite decizii, înainte să primesc informaţiile dumneavoastră. Şi i-am cerut lui Ahmed să-mi pregătească un plan, o poartă care să împiedice accesul scorpionilor, al chinezilor, al iranienilor şi al... americanilor. L-ai pregătit, Ahmed?

Arabul mai tînăr îi arătă dosarul pe care-l ţinea în mînă. Abdullah continuă:

– Vor avea loc lupte. Sîntem pe cale să devenim ceea ce voi numiţi „oameni care acţionează anticipînd probleme viitoare“ . Poate că vom reuşi să evităm un conflict major.

– *Inshallah*, se rugă Brian Douglas. *Inshallah.*

La bordul USS
George Herberrt *Walker Bush*
Marea Roșie,
chiar la sud de Canalul Suez

– Mulţumesc pentru informare şi pentru turul navei, mulţumesc pentru tot, domnule secretar, spuse ministrul egiptean al Apărării, în timp ce păşi pe covorul roşu de pe punte, îndreptîndu-se către V-22 Osprey, care-l aştepta. Facem ce-i drept. Ştiu că, atunci cînd va veni timpul, şi preşedintele meu va face ceea ce e drept. Iar eu şi dumneavoastră vom fi gata să-i îndeplinim ordinele, zise egipteanul, care se opri şi-şi puse mîna pe braţul lui Conrad. Nu putem să-i lăsăm pe indivizii ăia să creadă că pot să schimbe regimurile şi să-i înlocuiască pe cîrmuitori cu fanatici religioşi şi cu teroriști. N-ar fi trebuit să permitem să se întîmple vreodată aşa ceva. Ar fi trebuit să acţionăm mai devreme, dar putem corecta acum această greşeală şi să restabilizăm regiunea. *Inshallah.*

Apoi ministrul făcu un pas înapoi, îl salută pe secretar şi se urcă în avionul cu decolare verticală.

Conrad, care purta o jachetă de aviator al marinei, răspunse la salut, apoi se întoarse în interiorul navei înainte ca rotoarele să înceapă să se rotească, provocînd un curent puternic pe toată puntea portavionului. Conrad fu condus în CIC, apoi într-o mică sală de şedinţe.

– Ron, cred că lucrurile merg bine, zise Conrad, după ce închise uşa.

Subsecretarul Apărării Ronald Kashigian fusese singur în încăpere şi-şi aşteptase şeful.

– O să vedem. Cînd o să-i spună preşedintelui Fouad că ne vom duce să punem capăt haosului şi să-i oprim pe iranieni, atunci o să aflăm dacă trupele egiptene vor fi alături de noi. Nu înainte.

– Ron, trebuie neapărat să avem de partea noastră un stat arab. Unul mare, nu o moviliţă de nisip, zise Conrad, aşezîndu-se la măsuţă. Ce spune presa despre încăierarea aia afurisită?

– Lucrurile merg bine, îi spuse Kashigian, înmînîndu-i un teanc de hîrtii. Chiar foarte bine. Nu-i ceea ce doream noi, dar contribuie la impresia de instabilitate din Islamia. „Revolta piloţilor", ăsta-i titlul din *Chicago Courier*. Mă preocupă însă modul în care a dat greş toată povestea aceea. Nu-mi vine să cred că sistemul de apărare antiaeriană din Islamia e atît de bun. La toate informările serviciilor de informaţii la care am asistat...

– Doamne! De cîte ori să-ţi spun că nu trebuie să crezi ce-ţi spun serviciile de informaţii?! zise Conrad, aruncîndu-i înapoi hîrtiile subordonatului său. Oricum, treaba a mers destul de bine. Ce poate să meargă prost?

– Să vedem. Prinţii vor părăsi Los Angelesul şi Houstonul în seara asta şi vor zbura la Geneva. Răscoalele din zonele şiite din Provincia Orientală vor începe în noaptea asta, iar mîine după-amiază va avea loc în Teheran un miting de protest împotriva persecutării şiiţilor în Islamia. Iranienii au pregătit forţele aeriene şi navale, care-s gata de asalt. Flota noastră e pe cale să iasă din Glof, deci trebuie să semnaţi ordinul de schimbare a misiunii lui Adams, care – în loc să participe la Steaua Strălucitoare – trebuie să creeze un baraj care să-i oprească pe chinezi, spuse Kashigian, uitîndu-se pe o planificare dintr-o mapă din piele neagră. Preşedintele a semnat ordinul de interceptare a navelor chinezeşti cu trupe şi cu arme nucleare?

Conrad se strîmbă, dezgustat.

– Nu, preşedintele nu a semnat încă ordinul, zise el, imitîndu-l pe Kashigian. Avocaţii ăia blestemaţi de la Casa Albă discută dacă e vorba de o acţiune de război. Sigur că-i o acţiune de război. Şi ce dacă? O să dau eu ordinul, dacă va fi nevoie. Sînt Autoritatea Naţională de Comandă, nu?

– Da, dar am crezut că vom juca această carte în situaţia în care veţi decide – ca să zicem aşa, în mod spontan – că trebuie să intrăm în Arabia Saudită ca să-i oprim pe iranieni, după debarcarea acestora, zise Kashigian.

– Ca să-i oprim pe iranieni să se întindă în toată ţara din enclava pe care au ocupat-o lîngă Golf, dar şi ca să oprim haosul din Jeddah şi din Riad, care va reprezenta o ameninţare la adresa occidentalilor, adăugă Conrad.

– Exact, deşi nu ştiu ce dovezi vom avea despre haosul acela, zise subsecretarul.

– Dovezi? Nu sîntem la tribunal, zise Conrad, dînd cu pumnul în masă. Toată lumea va spune că-i haos, dacă vom zice noi.

Cei doi tăcură un timp, uitîndu-se la harta regiunii, de pe peretele încăperii.

– Altceva? întrebă Conrad.

– Individul ăla, MacIntyre, de la IAC, care-şi bagă nasul peste tot, răspunse subsecretarul.

– Ăla nu contează, zise Conrad, dispreţuitor.

– Forţele Speciale vor ocupa de îndată toată infrastructura petrolieră, ca să împiedice orice distrugere. Vrem să creştem producţia şi s-o orientăm direct către noi, imediat ce-i posibil. Asta o să meargă bine. Ce mai avem? Nu am încredere în Adams, de la Flota a Cincea, sugeră Kashigian. Am pus Contrainformaţiile să-l verifice şi pe el.

– Ştiu că nu-ţi place, dar m-am întîlnit cu el în avion. E amabil. Un ofiţer de marină bun. Vrea să ajungă CinC. O să-i ţină în frîu pe chinezi, îl asigură secretarul pe Kashigian.

– Şi dacă chinezii nu vor să fie ţinuţi în frîu? întrebă subsecretarul.

– Există metode care-s mai presus de ei, iar ei ştiu asta. Amiralul Tian-şi-cum-îi-mai-zice, informatorul australienilor, susţine că, dacă se va ajunge la o situaţie de război, chinezii vor da înapoi, pentru că nu vor să piardă. Chestie de onoare şi alte treburi de genul ăsta. Iar în momentul ăsta ar pierde. Poate că alta va fi situaţia peste zece ani, dar ce naiba, abia s-au apucat să construiască portavioane. Nu pot să învingă Marina Statelor Unite. Şi ţine minte, zise Conrad, o să le fac o surpriză.

– Domnule secretar, să sperăm că Tian-şi-cum-îi-mai-zice are dreptate, spuse Kashigian, zîmbind. Eu nu cred ce spun serviciile de informaţii.

– Du-te dracului, murmură secretarul Apărării.

Second Scenic Overlook
Promenada George Washington
Comitatul Fairfax, Virginia

– Ray, am primit confirmarea pentru aproape tot ce mi-a dat Ahmed, spuse Kate, vorbind la telefonul celular. Urmează să mă întîlnesc cu un individ de la Dominion Commonwealth Partners, care o să-mi dea mai multe amănunte.

Kate stătea într-un Taurus închiriat, în parcarea promenadei, şi privea Potomacul.

– Cine-i tipul? întrebă Ray Keller, redactorul-şef de la *New York Journal,* care se afla în biroul său de la etajul patruzeci şi nouă, din care se vedea Manhattanul.

– Cînd m-am dus la Tysons Corner, la biroul acela de administrare a fondurilor, cei de acolo l-au trimis pe tip să discute cu mine. N-am reuşit să intru în clădire, dar i-am dat individului cartea mea de vizită. După două ore, tipul m-a sunat şi mi-a spus că nu poate să vorbească de unde se află, dar că are răspunsurile pentru întrebările pe care i le trimisesem prin fax. Mi-a spus că vrea să ne întîlnim

după program, la Second Overlook, ca să-mi dea dosarele, spuse Kate, privindu-şi notiţele de pe Power-Book.

– Se pare că tipul are simţul teatralului sau al umorului, zise Keller, zîmbind. Ştii că Second Scenic Overlook e locul în care se întîlneau unele dintre persoanele implicate în afacerea Watergate?

Kate zîmbi şi ea, apoi răspunse:

– Nu, nu ştiam. Dar ştiu că-i lîngă aleea de la Turkey Run. Nu-i locul în care spun adepţii teoriei conspiraţiei că Bill Clinton l-a ucis pe Vince Foster? Ce aiureală!

– Da, din moment ce tot veni vorba, fii atentă. E o problemă importantă. Nu mi-a plăcut că ţi-a fost spartă camera de la hotel, în Houston, nici faptul că ai impresia că bandiţii ăia te-au urmărit pînă aici, spuse Keller, cu un ton profund, ceea ce dovedea că era serios.

– Acum cine devine teatral? îi replică ea. Ascultă, vreau patru coloane în prima jumătate a paginii. Iată primele patru paragrafe, spuse Kate şi începu să citească de pe laptopul ei, care fusese comutat la sistemul electric al maşinii.

Secretarul Apărării Hentry Conrad a susţinut mereu întoarcerea familiei saudite pe tronul regal din Islamia. Acum, pe baza informaţiilor obţinute în exclusivitate de către *New York Journal,* este evident că firma de succes a lui Henry Conrad a fost înfiinţată aproape exclusiv cu bani saudiţi. Mulţi dintre banii pentru campania electorală a preşedintelui, strînşi de Conrad, par să provină tot de la familia saudită.

Peste două miliarde de dolari au fost transferaţi de saudiţi către Conrad Conversion Partners. Conrad a părăsit firma pe care a înfiinţat-o, ca să devină secretarul Apărării. Banii saudiţi au fost ascunşi prin intermediul unor bănci şi firme din străinătate, precum şi prin intermediul unor case de investiţii din Statele Unite (a se vedea schiţa). *New York Journal* a primit confirmarea că aceste fonduri provin din conturile saudiţilor, deşi nu era clar dacă banii aparţineau guvernului sau familiei regale.

În cursul acestui an, senatorul Paul Robinson a cerut Departamentului Trezoreriei să investigheze care dintre conturile din Statele Unite ale saudiților erau personale și care aparțineau statului. Multe conturi au rămas blocate, în așteptarea rezultatelor anchetei. Cererea lui Robinson nu includea și fondurile din Conrad Conversion, pentru că nu se știa că acestea erau alcătuite din bani saudiți. Fondurile de la Conrad Conversion nu au fost blocate prin ordinul Trezoreriei.

Peste două sute de milione de dolari donați unor comitete politice care-l sprijină pe președinte au fost dați de angajați sau de investitori ai unor firme deținute de Conrad Conversion. Dacă acești donatori acționau ca niște intermediari pentru fosta familie regală înseamnă că erau implicați într-o conspirație criminală cu scopul de a încălca legile Statelor Unite privind finanțarea campaniilor electorale. Legile americane interzic contribuții ale străinilor pentru finanțarea campaniilor din Statele Unite. Încălcarea acestor reguli constituie un delict.

Ray Keller răspunse cu tonul pe care-l folosea de obicei cu reporterii:

– Destul de bine, Kate, dar mai trebuie prelucrat. Cînd te întorci?

– Cînd o să termin discuția cu informatorul meu o să fie prea tîrziu ca să mai prind ultima cursă. N-am eliberat camera de la Marriott, deci o să plec mîine-dimineață. O să ajung la birou pe la ora unsprezece. Ne vedem atunci, zise Kate, întinzîndu-se și dîndu-și seama cît de obosită era după zborurile cu avionul și toată alergătura de care avusese parte după ce se întorsese din Golf.

Se uită în dreapta, unde putea să vadă în depărtare, printre copacii desfrunziți, Monumentul lui Washington, puternic luminat, care stătea ca o santinelă deasupra capitalei Americii. O mașină a poliției parcului mergea încet prin parcare.

„Dar, își zise Kate, presa activă, care investighează și pune întrebări este cea care păzește capitala de oameni precum Conrad. De oameni care pun bunăstarea prietenilor lor bogați deasupra

intereselor naţionale, de oameni care-i trimit cu uşurinţă pe copiii celor săraci sau din clasa mijlocie să lupte în războaiele lor, în loc să încerce să rezolve problemele care provoacă războaie. Aşa cum au dat greş în găsirea de surse alternative de energie. Doamne, îşi zise ea, dacă aş scrie aşa ceva, aş fi concediată." Gîndurile ei despre putere fură întrerupte de lumina farurilor ce se reflectau în oglinda sa retrovizoare.

Kate Delmarco se întoarse şi privi cu atenţie maşina. Era cea în care spusese individul că va fi, un Lexus auriu.

Urma să primească dovada că Dominion Commonwealth Partners dispunea de un fond limitat cu douăzeci de investitori, care fusese înfiinţat dintr-un cont al guvernului saudit, prin intermediul unor avocaţi de faţadă. Fiecare angajat de la DCP făcuse donaţii mari către acelaşi grup de comitete de acţiune politică, în săptămîna în care avusese loc o distribuire specială de dividende. „Dacă asta nu-i finanţare din străinătate a campaniei electorale din Statele Unite, îşi zise ea în timp ce ieşea din Taurus, atunci nu ştiu ce este."

Se simţea emoţionată, anticipînd cele ce urmau să se întîmple, în timp ce-l privea pe bărbatul care ieşea din Lexus.

Moscheea Hussein
Baza navală
Comandamentul Gărzilor Revoluţionare
Iraniene (Pasdaran)
Bandar Abbas, Iran

– Vă las aici, zise generalul de la Pasdaran.

– Domnule general, nu participaţi îndeajuns la rugăciuni, zise clericul, schimbîndu-şi roba pentru serviciul religios pe care urma să-l conducă.

– Sînt multe de făcut, răspunse generalul, strîngîndu-şi şireturile de la ghete. Dar aţi văzut că toţi sînt gata să lupte, că sînt bine pregătiţi şi echipaţi.

– Nu pot să judec asemenea lucruri, zise clericul, cu voce blîndă, care nu semăna deloc cu cea cu care ţinuse predica în cursul orei precedente. De aceea mă încred în dumneavoastră. Aşa cum am avut încredere în avioanele care trebuiau să îndeplinească misiunea aceea secretă, să-i omoare pe americani, să arunce vina pe Islamia şi să se întoarcă acasă.

Generalul se îndreptă, privindu-l de sus cleric.

– A fost doar o piesă lipsită de importanţă a jocului de puzzle. N-a ieşit perfect, dar americanii spun întregii lumi că în Islamia a avut loc o revoltă a aviaţiei, un semn care anunţă haos în ţara aceea. Cînd în seara asta va avea loc explozia din Centrul Cultural Şiit, acest lucru se va adăuga haosului şi persecutării fraţilor noştri religioşi, pe care trebuie să-i salvăm.

Clericul îşi ridică privirea de pe Coranul care era deschis pe masă.

– Baza navală americană din Bahrain n-a explodat. Avionul american de spionaj n-a fost doborît. Asta pentru că Islamia le-a împiedicat. Domnule general, v-aţi gîndit că s-ar putea ca Islamia să aibă un spion în rîndurile noastre?

Generalul nu-i spusese despre descoperirea făcută de către serviciul de securitate din Ministerul de Externe. Nici despre omul care preluase documente importante, ucisese doi membri ai serviciului de securitate, apoi se sinucisese. Amprentele găsite în locuinţa acestuia aparţineau unui spion britanic, care era încă în libertate. Nu era vorba de un spion din Islamia.

– Vă asigur că am căutat cu atenţie şi n-am găsit nici o dovadă că ar exista vreun spion din Islamia, zise generalul, cu un ton milităros.

Clericul se îndreptă spre uşa anticamerei. Îşi aranjă roba şi luă Coranul în mîna dreaptă. Apoi se întoarse către general.

– Mă voi ruga pentru soldaţii noştri. Mă voi ruga împreună cu soldaţii noştri. Pentru ca Allah să ne dăruiască o altă victorie.

După aceste cuvinte, clericul părăsi încăperea, în care rămase doar generalul.

– Vom avea o altă victorie, zise generalul. O să am eu grijă.

Juaifer
Baza de rachete CSS-27
Islamia

„Atît de mulţi chinezi! Ce făceau acolo, în deşert? se întrebă santinela. Ce pregăteau? În numele lui Allah, de ce trebuie să trăiesc printre străinii ăştia murdari?“ Omul oftă, preocupat. Nu-i explicase nimeni nimic.

Abia se crăpase de ziuă, iar santinela din faţa porţii principale stătea cugetînd, cînd se trezi brusc din reverie văzînd trei coloane de fum negru ce se ridicau din spatele dunei dinspre nord. Apoi auzi zgomotul. De parcă ţipa cineva cuprins de chinuri, cineva făcut din metal masiv. Omul duse mîna spre telefonul din gheretă, cînd trei tancuri M-1A2 zburară prin aer, pe deasupra dunei, şi se prăbuşiră pe suprafaţa acesteia, provocînd un vîrtej de nisip.

Santinela rămase cu gura căscată în urma acestei apariţii, apoi se grăbi să iasă din gheretă, ducîndu-se spre colegul său din Humvee. Zgomotul de scîrţîit metalic deveni de nesuportat în momentul în care tancurile gigantice ieşiră din nisip şi se îndreptară spre gardul din plasă de sîrmă ce înconjura baza de rachete. Scoţînd alte scîrţîituri şi tot mai mult fum negru, tancurile turtiră bucata aceea de gard, apoi mitraliera din faţa tancului celui mai apropiat se întoarse şi împroşcă proiectile de calibrul 50 către santinelă şi către Humvee.

Din clădirile bazei ţîşniră oameni în uniforme verzi sau kaki, de îndată ce răsună sirena, iar la difuzoare se auziră voci care strigau în arabă şi în chineză. Un camion mare, verde porni în viteză pe o stradă îngustă dintre două şiruri de depozite, transportînd două rampe mobile pentru rachetele CSS-27, dar unul dintre tancurile M-1 se afla chiar în urma lui şi păru că se caţără pe platforma camionului. Cu un bubuit, racheta se transformă într-o minge de foc, care cuprinse camionul, tancul şi clădirea alăturată.

În portul Jizan de la Marea Roşie, santinelele văzură elicoptere mari, care le lăsară timp cît să dea alarma. Şeful poliţiei portului ordonă oamenilor săi să deschidă focul, strigînd că elicopterele erau americane, dar vopsite încît să pară că sînt ale armatei din Islamia. Şeful poliţiei apucă o mitralieră montată pe o camionetă şi începu să tragă, iar oamenii săi i se alăturară, trăgînd în aparatele Chinook CH-47 care se apropiau. Elicopterul din frunte păru că se opreşte, apoi se rupse în două, cuprins de o flacără portocalie, elicele continuînd să se învîrtă, în timp ce aparatul se prăbuşea.

Chinook-urile rămase se îndepărtară de port, apoi apăru un val de elicoptere de atac, mai mici, de tip Apache AH-64. Poliţiştii din port văzură fumul scos de rachete cînd acestea părăsiră locaşurile de sub fuzelaj. Aproape instantaneu, în mormanele de containere pentru nave, depozitate în curte, izbucniră explozii. Şeful poliţiei se uită în spate şi văzu un Chinook ce împrăştia rămăşiţele cu elicele sale, în timp ce se înălţa deasupra docului, iar soldaţii coborau pe funii din el, pe uşa din spate. Poliţistul începu să răcnească, acoperind tot zgomotul:

– Ne predăm, ne predăm!

În subsolul Centrului de Securitate, adjuncţii lui Abdullah bin Rashid mînuiau telefoanele şi aparatura radio, strîngînd rapoarte despre înaintarea Protectorilor, cum se numeau acum forţele combinate ale armatei şi gărzii naţionale. Rapoartele erau în cea mai mare parte favorabile. Rafinăriile de petrol şi echipamentele portuare erau în siguranţă. Poliţia religioasă de la Cele Două Moschei Sfinte fusese înlocuită în linişte. În porturile şi aeroporturile unde urmau

să sosească trupele chineze suplimentare, şalupe de patrulare blocau radele, iar pe piste fuseseră plasate tancuri. Bazele de rachete CSS-27 se aflau acum în mîinile Protectorilor, care îi luaseră în grija lor pe oaspeţii chinezi.

Aveau loc lupte în Hamdurmat, lîngă graniţa cu Yemenul, unde unitatea militară locală rămăsese loială guvernatorului ce avea legături cu Zubair bin Tayer şi cu facţiunea acestuia din Shura. În est, comandantul bazei făcuse public comunicatul privind schimbarea unor membrii ai Shura, iar două avioane F-15 decolaseră de la Dhahran şi bombardaseră terenul bazei. Comandantul unei nave de patrulare, loial lui bin Tayer, ordonase marinarilor săi să tragă într-o instalaţie a armatei, din apropiere de Jeddah.

Cele mai crunte lupte avuseseră loc în Riad şi în jurul acestui oraş. Bin Tayer plasase oameni care-i erau loiali în multe unităţi militare şi de poliţie, iar fratele său, un colonel, conducea un regiment de infanterie aflat la treizeci de kilometri de capitală. Unităţile loiale se strînseseră în tabăra alcătuită din birouri, magazii şi locuinţe – în cea mai mare parte goale – care fusese construită cîndva pentru firmele americane care avuseseră contracte militare. Tabăra era înconjurată cu ziduri şi putea fi apărată cu uşurinţă.

– S-a confirmat că bin Tayer e în tabăra albilor, anunţă un ofiţer în postul subteran de comandă al lui Abdullah. Împreună cu el sînt majoritatea susţinătorilor săi din Shura, iar el a anunţat o şedinţă a consiliului. Indivizii au poziţii bune şi ne resping atacurile. Am pierdut două tancuri, distruse de rachete antitanc. Avem pierderi mari.

Abdullah îşi trecu degetele prin barbă.

– Hai să-i bombardăm, îl zori generalul Khalid. Nu trebuie să mai pierdem şi alţi oameni. Hai să-i facem praf. Trimit o escadrilă de Tornado şi terminăm cu ei.

– Nu! strigă Abdullah, iar generalul se întoarse spre el. Ai dreptate, Khalid. Oamenii noştri nu mai trebuie să piară. Dar nici ai lor. Sîntem fraţi, zise Abdullah şi se duse lîngă prietenul său. Retrage-ţi oamenii. Apoi lansează-ţi la atac avioanele Tornado, dar piloţii să

aibă grijă ca bombele să cadă în afara taberei. Să provoace ceea ce americanii ăia tîmpiţi numesc şoc şi teamă. Apoi vom discuta cu ei despre capitulare.

– Şeicule, o să fac ce mi-ai spus, dar cine poate să-i convingă să se predea pe bin Tayer şi pe nebunii lui din Shura? întrebă Khalid.

– Eu. O să mă duc acolo, zise Abdullah, în timp ce se îndrepta spre uşă. Khalid, preiei conducerea. Ahmed, vei fi adjunctul lui. Ahmed, ai grijă ca videocaseta cu poarta pentru scorpion să fie gata pînă cînd îl voi aresta pe bin Tayer. Apoi telefonează la Ambasada Chinei.

Înainte să apuce cineva să obiecteze, Abdullah bin Rashid părăsi camera comandamentului.

În timp ce mergea cu Range Rover-ul său pe lîngă postul de comandă al avangardei, aflat în exteriorul taberei rebele, Abdullah văzu avioanele Tornado care se roteau în depărtare.

– Ce aşteaptă? îl întrebă el pe generalul Hammad, care conducea asaltul.

– Pe tine, zise Hammad, zîmbind şi făcînd semn unui ofiţer care stătea lîngă un Humvee care transporta staţia radio.

După două minute, trei avioane Tornado coborîră la mică înălţime şi aruncară bombe în faţa şi în părţile laterale ale taberei. Cînd avionul din centru se ridică, fu lovit de o rachetă portabilă. În urma Tornado-ului se întinse o dîră de fum, iar avionul dispăru din vedere. Apoi se auzi zgomotul unei explozii şi o coloană neagră se înălţă în depărtare.

– Hammad, repetaţi atacul, ordonă Abdullah. De data asta, aruncaţi bombele în faţa avioanelor. Şi nu mai zburaţi deasupra taberei. Iar bombele să cadă în interiorul zidului.

După patru minute, două F-15 fură văzute apropiindu-se de oraş, la joasă altitudine. Cînd se apropiară de postul de comandă, ambele avioane Eagle părură a sta în coadă, apoi se înălţară, făcură un arc de cerc şi zburară înapoi, în direcţia din care veniseră. La jumătatea ascensiunii lor, de fiecare avion se desprinse o bombă mare, care parcurse un arc de cerc în direcţie opusă, către tabără.

Abdullah îl trase pe general în spatele Range Rover-ului. Explozia zgudui vehiculul, iar bubuiturile continuară timp de cîteva minute.

Cînd se uitară spre tabără, văzură că dispăruseră poarta din faţă şi cea mai mare parte din zidul dinspre ei. În interiorul împrejmuirii izbucniseră mai multe incendii.

– Ai discutat cu colonelul dinăuntru, cu fratele lui bin Tayer? îl întrebă Abdullah pe generalul Hammad. Sună-l şi spune-i că peste patru minute toată tabăra va fi rasă de pe suprafaţa pămîntului, dacă nu se predau. Sună-l. Acum!

După cincisprezece minute, generalul Hammad veni lîngă Humvee-ul pentru comunicaţii şi raportă:

– Tabăra a fost ocupată, iar bin Tayer şi ceilalţi au fost capturaţi.

– Să fie trataţi cu respect, îi spuse Abdullah generalului. Să mergem la ei.

Cei doi urcară în maşina lui Abdullah şi merseră în tabără, printre bucăţi de zid şi vehicule care ardeau încă.

– O să-i ţinem în arest la domiciliu. În vilele saudiţilor din deşert, din sud. Pînă la alegeri. Atunci vor avea voie să plece şi să-şi susţină cauza în faţa oamenilor, în mod paşnic. Cine ştie, poate vor cîştiga.

Un ofiţer îi îndreptă către o vilă mare, albă, din centrul taberei. Îi întîlniră pe bin Tayer şi pe trei membri din Shura în curtea interioară, lîngă o fîntînă, unde stăteau, păziţi de soldaţi. Abdullah vorbi primul.

– Zubair bin Tayer, te arestez pentru că ai conspirat împreună cu agenţi străini, pentru că ai plănuit să aduci alte trupe străine în ţară fără să ai acordul Shurei şi pentru că ai plănuit să pui în pericol existenţa naţiunii, introducînd arme de distrugere în masă în ţara Celor Două Moschei Sfinte.

Bin Tayer scuipă spre el.

– Tu ar fi trebuit să fii arestat, pentru că ai omorît concetăţeni de-ai noştri. Pentru că ţi-ai depăşit atribuţiile de şef al securităţii.

– Zubair, avem opinii deosebite. Poate că la alegeri, majoritatea bărbaţilor şi femeilor din ţara noastră te vor prefera pe tine, deşi mă îndoiesc...

Bin Tayer îl întrerupse:

– Nu vor fi nici un fel de alegeri la care să participe *femei*.

Apoi scoase ceva de sub robă şi-l aruncă spre Abdullah.

Timpul păru să înlemnească – apoi se auzi o bubuitură, urmată de alte bubuituri şi de fulgerări de lumină în vila albă, strălucitoare. Soldaţii alergară şi găsiră trupuri aruncate pe podea. Unii, inclusiv generalul Hammad, erau răniţi şi se ridicau sau se sprijineau de fîntînă. Însă nouă oameni muriseră: patru membri rebeli din Shura, făcuţi bucăţi de exploziile celor patru grenade de mînă ale lor. Patru soldaţi.

Şi Abdullah bin Rashid.

Sîngele se scurgea pe faţa generalului Hammad. Acesta se străduia să răspundă unui ofiţer care venise în goană să preia conducerea.

– Sună la Centru. Fă-mi legătura cu doctorul Ahmed bin Rashid...

Biroul secret al senatorului Paul Robinson,
preşedintele Comitetului pentru Informaţii al Senatului
Clădirea Hart de birouri pentru senat, Capitol Hill
Washington, Districtul Columbia

– Sunaţi-l pe preşedinte, îl zori Russell MacIntyre pe senator. Spuneţi-i ce vrea să facă secretarul Apărării.

Sol Rubenstein îi răspunse adjunctului său, în locul senatorului:

– Nu poate să dea telefon aşa, pur şi simplu, şi să stea la taclale cu preşedintele, fără să audă nimeni. Fără să mai pomenim de faptul că preşedintele e în Chile, la întrunirea Asia-Pacific.

– Au mutat Chile în Asia? glumi Robinson. Rusty, tot ce-am aflat m-a învăţat ceva şi vreau să clădesc o coaliţie pe care să mă bizui. Nu putem să intrăm într-un secol în care politica noastră

energetică constă în purtarea de războaie care să decidă cine va avea petrolul care a rămas. Dezvoltarea Chinei a exacerbat această situaţie, dar şi fără ea aveam o problemă. Avem de-a face cu o prăbuşire a pieţei. Sectorul privat nu poate plăti costurile uriaşe şi nu-şi poate asuma riscurile dezvoltării de energii alternative. Deci trebuie să facem noi aceste lucruri. Prin intermediul unor regulamente aspre de conservare a resurselor, cu noi impozite şi cu un program de cercetare fără precedent. Iar în ceea ce priveşte ce se întîmplă azi şi mîine...

– Rusty, nu se pune problema că nu te credem. Te credem, interveni Rubenstein. Numai că nu ştim cum să oprim toată povestea asta. Informarea serviciilor de spionaj din dimineaţa asta a arătat că flota chineză e la jumătatea drumului. Poate Conrad avea dreptate cînd încerca s-o împiedice să debarce trupe şi să transporte arme nucleare.

Rusty se supără.

– N-am acţionat suficient pe cale diplomatică pentru a-i opri pe chinezi. Amintiţi-vă de Criza Rachetelor din Cuba. Cum am împiedicat navele sovietice să aducă arme nucleare? Nu numai cu marina. Şi nu-i vorba doar să-i împiedicăm pe chinezi să debarce, secretarul vrea să debarce americani şi să cucerească ţara aia afurisită, zise exasperat MacIntyre. Cu excepţia părţii pe care a vîndut-o Iranului.

Cei doi bărbaţi mai în vîrstă se uitară unul la celălalt, apoi Rubenstein zise:

– Rusty, nu poţi să dovedeşti că Henry Conrad face acest lucru. Documentele pe care le ai pot dovedi, în cel mai bun caz, că un iranian a scris că s-a întîlnit cu Kashigian şi s-au înţeles. Bineînţeles că subsecretarul o să nege, o să susţină că s-a dus acolo ca să-i ameninţe. În cazul cel mai bun putem să-l acuzăm pe Conrad că nu a colaborat cu Departamentul de Stat.

MacIntyre se uită la şeful său şi-i zise:

– Sol, ştiu că-s prea implicat în chestia asta, dar am impresia că ne desparte doar o zi sau două de un război cu China şi de ocuparea

de către o divizie de infanterie marină americană a celui mai sfînt tărîm din lumea musulmană. Am uitat ceva, domnule senator? întrebă el, privind apoi către Robinson.

Nu-i răspunse nimeni.

– Bine, atunci ce ziceţi de asta: Kate Delmarco e pe cale să dezvăluie înţelegerea încheiată de saudiţi cu Conrad. Asta nu-i suficient pentru ca secretarul să fie rechemat din Egipt?

Senatorul se duse spre un tenc de ziare şi întrebă:

– Te referi la articolul despre Kate Delmarco?

– Da. L-a publicat deja? Am coborît din avion acum două ore, după ce am fost în aer şi pe aeroporturi timp de douăzeci şi patru de ore, zise MacIntyre, frecîndu-şi fruntea.

Senatorul Robinson luă ziarul şi-şi puse ochelarii pentru citit.

– Iată articolul. A apărut în ultima ediţie: „Reporterul Katherine Delmarco, de la *New York Journal*, cîştigătoare a premiului Pulitzer, a fost găsită aseară moartă, se pare că a fost victimă a unui atac de cord..."

– Ce? gemu Rusty, simţind că i se face rău.

Senatorul continuă:

– „Domnişoara Delmarco, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, a fost descoperită de poliţia parcului, în zona promenadei George Washington, unde se pare că se oprise pentru că simţea dureri în piept, în timp ce se îndrepta cu maşina spre o întîlnire din McLean..."

Rusty se aşeză şi spuse, uitîndu-se în jos:

– Au ucis-o!

– Cine a ucis-o? întrebă senatorul Robinson.

– Cine? Saudiţii, Kashigian, armata, nu ştiu cine. Aceiaşi indivizi care au aruncat în aer avionul amiralului Adams, cei care l-au deconspirat pe informatorul lui Brian Douglas şi au fost gata să-l omoare şi pe el, în Teheran. Cei care au informat FBI-ul că mă întîlnesc cu terorişti.

Rusty rămase pe scaun, cu ochii închişi. Ce trebuia să înţeleagă? Poate că era şi el, asemenea personajelor lui Furst, doar un om

mărunt, care nu putea decît să privească şi să vadă cum se apropie războiul, fiind prins apoi în vîrtejul acestuia şi pierzînd tot ce iubea.

– Ce-i asta? întrebă Sol Rubenstein, arătînd spre televizor. Paul, porneşte sonorul, te rog.

Senatorul Robinson găsi telecomanda şi ascultară toţi programul de ştiri al CNN-ului.

„... Lupte. O declaraţie publicată în numele vicepreşedintelui Consilului Shura, Abdullah bin Rashid, afirmă că elemente finanţate de către iranieni au încercat să dea o lovitură de stat şi că preşedintele Shura, Zubair bin Tayer, a murit în timpul luptelor. Declaraţia mai afirmă ce a fost reinstalată liniştea. Nu au fost prezentate dovezi ale implicării Iranului, dar se spune că Rashid se va adresa mîine naţiunii. În ceea ce priveşte ştirile din...“

Rusty îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Asta a fost! Au început. Abdullah şi Ahmed.

– Am impresia că s-a întîmplat ceea ce ţi-era teamă că o să se întîmple, zise Sol Rubenstein. Atît Iranul, cît şi Conrad pot pretinde că în Islamia e haos. Iar Iranul va susţine că bin Rashid dă vina pe Teheran ca să aibă motiv să-i zdrobească pe şiiţi.

– Nu, nu, îl contrazise Rusty. Nu vedeţi? Ahmed şi Abdullah au preluat conducerea. Vor încerca să oprească maşinăria care a fost pornită. Ce ironie a sorţii! Noi trei stăm aici şi nu ne gîndim cum să influenţăm propriul guvern, iar tipii ăia din Islamia au făcut ceva.

– Nu ştiu cine sînt Abdullah şi Ahmed, dar din locul ăsta în care stau voi face totul ca să împiedic Statele Unite, China şi Iranul să invadeze Islamia, replică senatorul.

Centrul de Informaţii de Luptă
USS Ronald Reagan
În nordul Mării Arabiei

– Căpitane, cît de departe sîntem de elementul din fruntea grupului lor de luptă? îl întrebă amiralul Brad Adams pe comandantul crucişătorului USS *Ticonderoga,* prin staţia radio securizată.

– Domnule amiral, sînt pe punte şi pot să văd prin binoclu, la orizont, una dintre navele lor. Arată ca un vas din clasa americană US Burke. Se apropie de noi, îi răspunse o voce din difuzor.

– Prea aproape, îi spuse Adams căpitanului John Hardy, care stătea alături de el în Centrul de Informaţii; apoi amiralul apăsă pe buton, ca să vorbească din nou cu comandantul de pe *Ticanderoga.* Căpitane, dă înapoi. Menţine o distanţă de vreo patruzeci de kilometri, dar să ştie că eşti acolo. Porneşte tot ce se poate, ca să te descopere, ordonă Adams, apoi închise şi se întoarse către ofiţerul său de informaţii. Dacă va trebui să ne luptăm cu ei, o să curgă sînge. Nu vreau să încep lupta din greşeală sau fără să ne socotim corect şansele. Johny, chinezii cred că *Ticonderoga* este *Reagan?* Cred că noi sîntem acolo, în Oceanul Indian?

– Din convorbirile pe care le-am interceptat, rezultă că asta cred, zîmbi Hardy, iar din informările zilnice ale Pentagonului, aş zice că şi Pentagonul crede că sîntem acolo.

– Dar iranienii? întrebă Adams.

– Şi ei, răspunse căpitanul. Avioanele lor ne-au urmărit dincolo de Hormuz, pînă în nordul Mării Arabiei, dar după aceea s-au întors acasă. Nu cred că ştie cineva că ne învîrtim în cerc de cînd am aplicat EMCON[1] şi apoi ne-am întîlnit cu cargourile venite din Diego Garcia. Cred că trucul a funcţionat, aşa cum a mers şi cu sovieticii.

Comandantul lui *Reagan,* căpitanul Andrew Rucker, care ascultase pînă atunci, interveni:

– E meritul dumneavoastră, domnule amiral. Eu n-am crezut că e posibil să ascunzi un întreg grup de luptă al unui portavion, fără sprijinul Pentagonului.

– E un truc din Războiul Rece. Activezi reflectoarele de radar şi porneşti emisia radio şi radar şi, deodată, pentru sateliţi şi pentru posturile de interceptare radio, un distrugător arată ca un portavion, un cargou pare să fie un crucişător... Trucul a funcţionat şi cu chinezii. Singurul motiv pentru care Pentagonul crede că sîntem în altă parte este că aşa le raportăm noi. Şi pentru că Bobby Doyle şi alţi cîţiva prieteni ne-au ajutat, răspunse Adams, în şoaptă.

– Dar, la un moment dat, va trebui să ieşim la iveală, dacă vom fi nevoiţi să blocăm flota chineză, zise Rucker, uitîndu-se la amplasarea navelor, pe proiecţia de pe perete.

– O vom face, dacă va fi nevoie. Vom porni reactoarele şi o vom lua la goană, dar vom face asta în linişte, ţinînd sub control radioul şi radarul, ca să nu-şi dea nimeni seama că venim, continuă amiralul. Dacă o să fim descoperiţi de Pentagon, o să-mi asum toată răspunderea. Voi aţi executat ordinele mele.

Cînd ajunse la uşă, amiralul se întoarse către cei doi căpitani şi adăugă:

– Mă duc sus, să respir aer curat. Anunţaţi-mă dacă intervine vreo schimbare. Rucker, vii cu mine?

Cînd ajunse pe puntea de decolare, Brad Adams şi comandantul Andrew Rucker se plimbară cu mîinile în buzunare printre avioane,

[1] Proceduri de control a emisiilor radio şi radar (n.tr.)

în întunericul de dinaintea apusului. Rareori văzuseră un portavion atît de tăcut. Nu se desfăşura nici o activitate de zbor. Antenele radar, care în mod obişnuit se roteau, se opriseră. Majoritatea luminilor fuseseră stinse. Adams se uita la valuri, întrebîndu-se dacă făcea ceea ce se cuvenea. Ar fi vrut să fie simultan în două locuri: în Golf, ca să-i împiedice pe iranieni să invadeze Bahrainul şi Islamia, dar şi în Oceanul Indian, ca să intercepteze navele cu trupe chinezeşti şi, poate, ca să lupte cu flota chineză. În momentul acela nu se afla în nici unul dintre cele două locuri, ci se fîţîia de colo-colo prin Marea Arabiei.

– Andy, ceea ce facem noi e la un fir de păr de insubordonare. Cred în controlul armatei de către civili. Acest lucru ne împiedică să avem parte de lovituri de stat şi de haos, ca alte naţiuni. Dar atunci cînd deciziile civililor nu au ca scop controlul şi echilibrul, cînd aceştia deformează informaţiile, cînd conving presa să le sprijine tîmpeniile, atunci nu mai sînt de acord cu controlul ăsta, bombăni Brad.

– Domnule, la Newport ne-au învăţat că generaţia de tineri ofiţeri din care făcea parte şi Colin Powell a jurat, atunci cînd s-a întors din Vietnam, că nu va lăsă niciodată civilii să ducă iarăşi armata în război dacă nu va fi pentru un scop bun, dacă nu există un sfîrşit previzibil şi dacă populaţia nu va sprijini acest război, în deplină cunoştinţă de cauză. Poate că ar trebui să readucem în rîndurile armatei această atitudine, sugeră Rucker.

– Domnule amiral! strigă John Hardy, din cealaltă parte a punţii pentru decolare, apoi veni în goană pe placa de oţel. Iranienii au ieşit pe mare. Cu tot ce au. Cu nave de asalt amfibii, feriboturi, cargoboturi. Se îndreaptă spre Islamia şi spre Bahrain. NSA a anunţat că din bazele lor aeriene au avut loc aproape o sută de decolări.

– Cît timp crezi că vor rezista cele două ţări? întrebă Adams, luînd rapoartele.

– Nu prea mult, răspunse Hardy, clătinînd din cap. Islamia şi-a strîns forţele în vest, pentru cazul că-i vom invada şi noi.

– Johnny, a venit vremea deciziilor, zise Adams, privind din nou valurile. Ce zice proverbul? „A nu decide înseamnă să decizi.“ Nu mă întorc în Golf, cît timp chinezii vin încoace.

Un marinar se apropie de ei, aducînd un plic mare. Hardy îl deschise şi exclamă:

– La naiba! E un mesaj CRITIC de la ASU Bahrain: „Avioane iraniene au bombardat cartierul general al Flotei a Cincea, la 5.30, ora locală“.

– Am făcut bine că am golit baza, zise Adams, uitîndu-se la mesaj. Dar mai sînt o mulţime de americani în zonă. Hai să intrăm!

Cînd intrară în Camera de Informaţii de Luptă, comandantul grupului de luptă, contraamiralul Frank Haggerty, se agita de zor. Vorbea la telefonul securizat.

– Doamnă comandor, e un lucru foarte important. Puteţi să confirmaţi că *Zhou Man* a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade?

– Da, domnule. Îi văd pupa prin periscop. A cotit şi a întors.

– Cu cine vorbeşti? îl întrebă Adams pe Haggerty.

– Cu comandanta de pe *Tucson.* E în imersiune şi-l urmăreşte pe *Zhou Man.* Dar am luat legătura şi cu B-52-ul care urmăreşte RoRo-urile chineze. Mi-a raportat că se îndreaptă către Karachi. *Ticonderoga* anunţă că şi distrugătorul care era în frunte a întors. Brad, cred că o şterg! Ce naiba s-a întîmplat? întrebă Haggerty, evident emoţionat.

– Domnule amiral, dacă-mi daţi voie, s-au întîmplat cîteva lucruri, zise Hardy, scotocind prin hîrtiile sale. Aproape toată marina indiană a ieşit pe mare, în formaţie de luptă, şi navighează în urma chinezilor. Iar *Zhou Man* şi *Zheng He* au primit din Beijing un mesaj cifrat, de înaltă prioritate. Nu ştim ce conţine mesajul acelea.

– Eu ştiu, intreveni Adams, iar colegii săi îl priviră surprinşi. A fost trimis acum cinci sute de ani de către împărat amiralului Zheng He, care se afla în Oceanul Indian. „Întoarce-te imediat.“ După ce s-a întors, împăratul a dat ordin să fie arsă toată flota şi

aproape toate menţiunile documentare despre marile expediţii ale acesteia. Mai tîrziu, împăratul s-a mai potolit şi l-a lăsat pe amiral să se ducă la Mecca, în pelerinaj... dar fără flotă.

Adams se duse pe mica estradă, pe care o foloseau uneori cei care făceau instructaje în Camera pentru Informaţii.

– Domnilor şi doamnelor, iată cum văd eu situaţia. Nu putem să ne îndeplinim misiunea de a intercepta navele chineze, pentru că acestea fie s-au îndreptat către un port din Pakistan, fie se întorc în China. Pe de altă parte, avem un mesaj CRITIC care ne anunţă bombardarea cartierului nostru general din Bahrain şi avem informaţii că Iranul a început un asalt de desant maritim atît în Bahrain, cît şi în Islamia. Nu am nevoie de ordine cînd mi se spune că americanii sînt atacaţi. Căpitane Rucker, aşază portavionul cu prova în vînt! Lansează ambele escadrile de Enforcer, cu încărcătură de luptă completă, peste Oman, către Bahrain şi Islamia. Execută planul zece-zero-nouă, modificat. Escadrila patruzeci şi trei să intercepteze marina iraniană. Patruzeci şi patru să atace bazele martime şi aeriene iraniene de pe coastă. Raptorii aviaţiei americane din Oman le vor escorta. Amirale Haggerty, ia legătura cu aliaţii din Golf. Spune-le ce facem şi cere-le să execute modificările plănuite săptămîna trecută la planul zece-zero-nouă. Vom recupera Enforcer-urile în Qatar, le vom aproviziona cu combustibil şi cu muniţie. Brigada de aviaţie alcătuită din noile Super F-16 a Emiratelor va zbura pe deasupra strîmtorii Hormuz, în timp ce noi vom trece pe acolo. Dacă o să mişte cineva pe insulele iraniene, să-l facă praf. Căpitane Hardy, încheie operaţiunile de înşelare a adversarului. Porneşte aparatura electronică şi lasă-i pe iranieni să-şi dea seama că venim. Bine. Aveţi întrebări? încheie Adams, aproape strigînd.

– Nu, domnule, răspunseră în cor cei din încăpere.

– Atunci să mergem la luptă. Căpitane Rucker, ridică pavilionul de bătălie.

Luminile de pe turnul lui *Reagan* se aprinseră, antenele radar începură să se rotească, sirena începu să răsune şi pe catarg fu

ridicat un steag mic, albastru, ascoperit cu stele albe în cinci colţuri. Nava uriaşă se smuci înainte, acceleră şi începu să întoarcă, provocînd un val gigantic în urma sa. Ascensoarele imense începură să aducă tot mai multe avioane pe puntea de decolare. Bărbaţi şi femei în salopete strident colorate – roşii, verzi, galbene – alergau către avioane...

Întors în Camera Informaţiilor de Luptă, căpitanul Hardy aşteptă pînă cînd Adams merse prin centrul de comandă, verificînd cum îi fuseseră executate ordinele şi bătîndu-i prieteneşte pe marinari pe umăr. Apoi îl întrebă pe comandantul Flotei a Cincea:

– Ce modificare a fost adusă planului?

– Cea pe care au aflat-o de la mine săptămîna trecută, mormăi Adams, în timp ce citea un mesaj. Cea aprobată la cartierul general al CENTCOM de generalul Bobby Doyle.

– Cum aţi făcut ca toată marina indiană, inclusiv cele două mici portavioane ale sale, să iasă pe mare şi să-i prindă pe chinezi în capcană, între cele două flote? întrebă în şoaptă căpitanul Hardy.

– Mă supraestimezi, Johhny. Poate că secretarul Conrad plănuise această mică manevră. Numai Dumnezeu ştie de ce au făcut indienii asta, zise amiralul zîmbind şi-i întinse lui Hardy blocul cu mesaje. Însă chinezii nu s-au întors din cauza asta. Uită-te la schimbul de mesaje. Guvernul Republicii Islamice Islamia a cerut în mod oficial Chinei să încheie programul de ajutor militar şi să-şi retragă tot personalul militar chinez. Biroul lui Abdullah bin Rashid a anunţat acest lucru aseară tîrziu.

– La naiba! exclamă Hardy.

Amiralul Haggerty se alătură discuţiei:

– Am impresia că am ratat ceva. Domnule amiral, pot să trimit un mesaj către Tampa şi către Washington, în care să le spun ce facem?

– Sigur, Frank, asta-i procedura standard. Iar noi urmăm întotdeauna pocedurile standard. Adu-mi hîrtiile să le semnez peste o jumătate de oră, adăugă el, după ce se uită la ceas. Mă duc să privesc decolarea avioanelor. După aceea îţi semnez mesajul.

Haggerty şi Rucker zîmbiră, iar Haggert salută şi zise:

– Am înţeles, domnule.

Camera de consiliu, Banca Bahrain
Etajul treizeci şi cinci, Clădirea Băncii Bahrain
Manama, Bahrain

– Iranienii vor bombarda Ministerul Apărării, dar mă îndoiesc că vor ataca această bancă, îi spuse ministrul Apărării din Bahrain, generalul Ibrahim, lui Brian Douglas. Iar de aici putem vedea totul bine şi avem linii de comunicaţii corespunzătoare.

În spatele său, soldaţii puneau în funcţiune radiouri şi telefoane, montau telescoape şi monitoare de televiziune cu rază mare de acţiune. Brian văzu jos, în oraş, focuri şi fum care se ridica din mai multe locuri, în zonele în care raidul anterior al iranienilor reuşise să treacă de apărarea aeriană a Bahreinului.

– Apărăm intrarea în port cu nave de patrulare, cu scafandri şi cu fregata noastră, iar noi şi americanii am plasat azi-noapte un cîmp de mine. Echipa SEAL şi cuterul Pazei de Coastă ne ajută. Americanii n-au luat cu ei chiar totul cînd au plecat spre est, zise generalul.

– Ce pagube au făcut iranienii bazei aeriene? întrebă Douglas.

Baza Sheik Issa se afla în spatele lor, spre sud, şi nu se vedea din locul în care se aflau.

– Distrugerile sînt destul de mari, dar am scos o parte din F-16 din bază şi am mutat altele în colţurile aeroportului internaţional, aşa că mai avem opt sau nouă F-16 operaţionale, spuse generalul. Ne aşteptăm ca debarcarea iraniană să aibă loc în zona plajei din nord, şi am masat acolo cea mai mare parte a armatei. Avem cîteva lansatoare multiple de rachete, construite de americani, şi le-am aţintit tot în direcţia aceea.

Cerul, care fusese negru, începu să devină cenuşiu spre nord, direcţia din care urma să vină atacul. În est, degete de lumină roz[1] apărură pe norii împrăştiaţi, de îndată ce soarele începu să se înalţe.

– Am contact vizual, pot să văd flota lor, strigă un ofiţer în limba arabă.

Brian se uită prin telescop. Zări prin ceaţă silueta unui distrugător şi, mai la vest, o navă de război mai mică. Apoi, între cele două, văzu vîrtejuri de apă şi, în spatele acestora, ambarcaţiuni pe pernă de aer care se apropiau iute, încărcate cu vehicule blindate şi cu camioane.

– Vor ajunge în bătaia focului în două minute, spuse Ibrahim.

Soarele se ridică deasupra orizontului, strălucind puternic şi orbindu-i pe toţi cei care priveau spre est. Brian îşi puse ochelarii de soare şi chiar în clipa aceea apăru triunghiul zburător al avioanelor americane F-35 Enforcer. Brian întoarse telescopul şi-l focaliză asupra avioanelor. Acestea erau netede, fără rachete, bombe sau rezervoare de combustibil în exterior. În timp ce regla telescopul, din aeronave ţîşniră rachete. În nord, deasupra navelor, apărură avioane iraniene MIG-29. În vest, primul val de rachete ce pornise de pe lansatoarele multiple apăru deasupra plajei. Tot în nord, aproape în acelaşi timp, rachetele lansate de avioanele Enforcer loviră mai multe nave, rachetele de pe plajă izbiră alte nave, iar în aer explodară avioane. Deasupra şi în urma Enforcer-urilor se afla o linie de avioane Raptor ale aviaţiei, care trăgeau în MIG-uri. În timp ce Douglas încerca să urmărească Raptor-urile, văzu un Enforcer explodînd, lovit de o rachetă trasă de pe un MIG. Apoi ferestrele se zguduiră în momentul în care ceva explodă la intrarea în port. Ceva care se lovise de o mină.

– Datorită dumneavoastră, n-au reuşit să ne atace prin surprindere, îi zise Ibrahim lui Douglas.

– Domnule general, am impresia că se pare că doi dintre scorpioni au fost opriţi în faţa porţii, îi răspunse Douglas.

---

[1] Aluzie la degetele trandafirii ale Aurorei, zeiţa dimineţii din epopeile homerice (n.tr.)

În spatele lui Ibrahim se văzu al doilea val de rachete lansat de pe plajă.

– Apropo, Brian, imamul şiit din cea mai mare moschee se află pe plajă, încurajînd trupele noastre, împreună cu prinţul moştenitor, zise generalul.

Privind spre vest din turnul băncii, Douglas văzu un alt grup de avioane Enforcer şi Raptor, care zburau în mare viteză către zona de debarcare a iranienilor din Islamia. MIG-urile zburau după ele, lansînd rachete. Douglas se întoarse către generalul Ibrahim şi zise:

– Churchill ar fi dat orice ca să vadă aşa ceva deasupra Londrei, în timpul Bătăliei pentru Anglia.

– Poate vom reuşi să facem ce-a făcut el, replică generalul. *Inshallah.*

Ferestrele se zguduiră din nou, iar sub ei aripa unui palat bahrainian explodă.

Între timp, pe coastă, masa principală a trupelor iraniene se îndrepta către plajele din Islamia. Vehiculele pe pernă de aer care transportau blindate uşoare şi camioane pluteau pe deasupra apei, apoi pe deasupra nisipului, după ce ajungeau la ţărm. Deasupra lor, avioanele iraniene MIG şi Sukhoi se luptau cu avioanele de vînătoare de fabricaţie americană sau britanică pe care aviaţia din Islamia reuşise să le menţină în funcţiune. Fosta Aviaţie Regală Saudită avea acum un număr mult mai mic de avioane, pentru că luase piese de la unele avioane ca să le repare pe altele, iar iranienii cîştigau acum lupta aeriană folosind mai multe avioane decît aveau cei din Islamia, chiar dacă aceştia luptau deasupra propriului teritoriu.

În urma vehiculelor cu pernă de aer veneau nave de desant, din care curgeau trupe. Soldaţii din Islamia aruncau o ploaie de proiectile de artilerie şi de tancuri asupra zonei de debarcare, cu rezultate ucigătoare, dar o parte din soldaţii iranieni ajunseseră pe ţărm şi trecuseră de plajă. Islamia avea de apărat o zonă de ţărm mai întinsă decît Bahrainul, deci trebuia să depună un efort de apărare mai mare. Forţele speciale iraniene care folosiseră minisubmarine şi

vehicule semisubmersibile debarcaseră grupuri de comando în zonele porturilor, cu scopul de a prelua controlul instalaţiilor, pentru a facilita acostarea feriboturilor şi Ro-Ro-urilor iraniene.

Lucrurile nu mergeau prea bine. Generalul care conducea Protectorii din Provincia de Est, dintr-o cazemată din Dhahran, începuse să creadă că trebuia să ordone unităţilor sale să se retragă din faţa iranienilor, cînd, deodată, mai multe transportoare de trupe iraniene explodară în apropiere de mal. După cîteva secunde, AWACS îi anunţă că un val de avioane iraniene, care venea pe deasupra Golfului, fusese distrus.

Ce se întîmpla? Generalul ştia că armata din Islamia nu avea nici un merit în aceste distrugeri. Iar pe radar nu se vedea imaginea unor trupe care le veneau în ajutor. Cine-i ucidea pe iranieni?

Apoi se anunţă că vasul amiral *Zaros* fusese lovit. Generalul, aflat în cazemata sa din Dhahran, se întoarse către şeful său de stat-major, care rînji şi-i spuse două cuvinte:

– Enforcer-uri. Raptor-uri.

Cum ziceau americanii în filmele lor? Sosise cavaleria.

Generalul dădu din cap. Da. Sosise cavaleria.

Centrul de Securitate al Republicii
Riad, Islamia

– Puneţi caseta, ordonă generalul Khalid.

Toate canalele de televiziune din ţară se comutară pe imaginea unui drapel verde ce flutura pe cerul albastru. Ca sunet de fond se auzea o melodie marţială. Iar o voce spuse, acoperind muzica:

– Iar acum va vorbi naţiunii Abdullah bin Rashid, preşedintele Consiliului Naţional Shura.

Abdullah, îmbrăcat în robă oficială, stătea în faţa unui fundal verde. Camera se focaliză asupra figurii sale.

– Deşi nu m-aţi ales, e sarcina mea să conduc această naţiune pînă cînd îl veţi alege pe cel care ne va conduce. Noi, cei care sîntem membri ai Shurei, am fost aleşi doar de cei care au luptat ca să-i detroneze pe uzurpatorii care au furat bogăţia naţiunii noastre în folosul unei singure familii. Dar în acest an va veni ziua în care-l veţi alege pe cel care ne va conduce. Fraţi şi surori, să nu lăsăm pe nimeni să ne împiedice să facem această alegere. Iar cînd veţi alege, gîndiţi-vă la viitor. Gîndiţi-vă că noi, arabii, putem să ne recîştigăm măreţia şi putem să contribuim la progresul omenirii. Putem să contribuim mai mult decît cu energia dată de fosile vechi de milioane de ani. Încă o dată, putem să folosim energia minţilor noastre pentru matematică şi ştiinţă, pentru medicină şi inginerie, ca să învăţăm să dezlegăm secretele a ceea ce ne-a dăruit Allah. Asta înseamnă să folosim abilităţile tuturor oamenilor noştri, bărbaţi sau femei. Dacă

această republică va supraviețui, putem să ne gîndim la ziua în care pacea lui Allah va aduce prosperitate în această lume. Cînd armele de distrugere în masă vor fi distruse. Cînd vom dezlega secretele altor daruri ale lui Allah, ca să înlocuim vechiul combustibil fosil pe care Allah l-a dat lumii. Allah l-a plasat în țara noastră, înzestrînd omenirea cu combustibil pentru etapa necesității, etapă care se sfîrșește acum. Pentru a grăbi sosirea acelor zile, trebuie ca noi să preluăm conducerea. Astăzi vom distruge rachetele cu rază lungă de acțiune din țara noastră, rachete care ar fi putut să transporte într-o zi arme de distrugere în masă. I-am invitat în deșert pe reprezentanții diplomatici ai multor națiuni, ca să vadă distrugerea acestor arme. Invităm inspectori internaționali care au acces oricînd și oriunde. Și solicităm Iranului, Israelului și altor națiuni să ne urmeze exemplul. Astăzi vom investi două miliarde de euro – prima tranșă dintr-o sumă mult mai mare – pentru a înființa aici, în Riad, Institutul pentru Energia Viitorului, un centru internațional pentru dezvoltarea de noi metode de producere a electricității și a energiilor alternative, pentru era ulterioară combustibililor fosili. Invităm comunitatea internațională să ni se alăture în finanțarea și participarea la descoperiri deschise tuturor. Pînă atunci, vom împărți petrolul nostru pieței mondiale și vor putea să-l cumpere toți, într-o cantitate anuală de 1% din rezervele noastre cunoscute. Nici mai mult, nici mai puțin. Zece la sută din veniturile noastre vor reveni Institutului pentru Eneregia Viitorului. Dacă va folosi cineva forța ca să obțină mai mult din petrolul nostru, toate instalațiile noastre se vor autodistruge. Așa că nimeni nu va mai avea de ce să ne invadeze țara. Recunoaștem că prin faptul că Allah a plasat aceste rezerve speciale în țara noastră înseamnă că avem o responsabilitate aparte în păstrarea și apărarea Celor Două Moschei Sfinte pe care le-a plasat, de asemenea, între granițele noastre. Aceste locuri sînt sacre pentru aproape două miliarde de musulmani. Musulmanii din toate comunitățile, sunniți și șiiți, pentru că aici nu există decît o singură comunitate a islamului. Iar guvernul nostru îi va apăra pe toți și nu va sprijini un singur punct de vedere. Voi, în schimb, va trebui să apărați guvernul și națiunea noastră. Mai ales acum, în

această perioadă de tranziție. Există unii care vor fi tentați să invadeze teritoriul nostru, să ne secе nisipurile de combustibilul ce se află sub ele. Puteți să-i izgoniți pe acești scorpioni. Puteți să demonstrați că sprijiniți revoluția. Mergeți către Marea Roșie și înșirați-vă de-a lungul ei, mii de patrioți și de credincioși. Arătați că sînteți gata să vă sacrificați ca să salvați națiunea noastră. Membrii Shurei organizează transporturi în fiecare oraș. După această emisiune, alăturați-vă mie. Mergeți pentru Islamia.

Imaginea se îndepărtă de vorbitor și arătă zeci de bărbați și de femei care stăteau în fiecare parte a lui Abdullah.

– Nu veți merge singuri. Dați-mi voie să vă prezint noul consiliu al Shurei. Acesta este fratele meu Ahmed, un medic care acum este mîna mea dreaptă și care caută să vindece această națiune. El a alcătuit acest plan. Acesta este generalul Khalid, care conduce Protectorii. Aceasta este Fatima Khaldan, o cercetătoare, care s-a întors în țara ei natală din...

După ce introducerea se termină, imaginea de pe ecran se descompuse și se recompuse în imaginea generalului Khalid și a lui Ahmed, care stăteau unul lîngă celălalt. Khalid zise:

– După ce a înregistrat discursul pentru emisiunea de astăzi, Abdullah a fost ucis de dușmanii revoluției. Acum, dușmani potențiali mișună pe lîngă litoralul nostru. Soldații noștri îi resping pe perși în est. După cum a cerut Abdullah, noi înșine trebuie să fim soldați care-și apără teritoriul în vest, la Marea Roșie. Alăturați-vă doctorului Rashid, care va duce pînă la mare trupul fratelui său, mort ca un martir.

La bordul USS G.H.W. Bush
Marea Roșie

– Domnule, trebuie să luăm o decizie. Unde debarcăm mîine, pe coasta de est sau pe cea de vest, în Egipt sau în Islamia? îl

întrebă şeful Comandamentului Central al Statelor Unite pe secretarul Apărării.

– Iranienii au reuşit să ocupe un cap de pod? îl întrebă secretarul Conrad pe generalul Moore.

– Unul redus lîngă Jubail, dar aviaţia de pe *Reagan,* din Emirate, din Qatar şi din Kuwait îi bombardează zdravăn. Şi se pare că invazia Bahrainului a fost deja respinsă.

– Generale, iranienii n-au invadat Bahrainul, insistă secretarul Conrad. Probabil că a fost doar un atac simulat.

– Afurisitul de Adams! Ştiam eu că o să ne facă necazuri! îi spuse Kashigian secretarului. Putem totuşi să pretindem că-i nevoie să protejăm petrolul de un al doilea atac iranian... şi de haosul din Islamia. Acolo e haos. Schimbă conducătorii în fiecare zi.

Conrad oftă şi zise:

– Poate că ai dreptate. Ce-i cu soldaţii chinezi şi cu armele nucleare?

– Cele două portavioane chineze se îndreaptă către casă. Ro-Ro-urile au acostat în Karachi, unde se pare că livrează vehicule militare Pakistanului, împreună cu cîţiva consilieri militari şi tehnicieni, citi generalul Moore din mesajele primite.

– Deci nu există nici o ameninţare chineză, îi şopti Conrad lui Kashigian.

– Domnule secretar, imediat după discursul din dimineaţa aceasta a individului ăluia din Shura am primit rapoarte care anunţă deplasări către plaje, către zonele pe care le-am prevăzut pentru debarcare. Să vă arăt imaginile pe care le-am primit de la Global Hawk, în care se vede ceea ce noi am numit Plaja Nebraska. Sau zona de debarcare Alpha Doi.

Imaginea care apăru pe un ecran mare arăta o zonă de litoral. Generalul o mări, arătînd o plajă, apoi o mări şi mai mult, încît se văzură oameni strînşi în grupuri.

– Nu văd tancuri sau artilerie. Cu ce sînt înarmaţi? Măreşte imaginea şi mai mult, se răsti Conrad la general.

– Domnule secretar, tocmai asta-i problema. Oamenii ăia nu sînt înarmaţi. Sînt civili. Se ţin de mîini şi se roagă. Iar la cîţiva metri se află un imam.

Secretarul se duse spre ecran, încercînd să privească plaja. Apoi se întoarse către Kashigian.

– Ron, ce ai făcut... Ron, nu mai citi ştirile alea blestemate! Trebuie să iau o decizie.

Kashigian se duse lîngă secretar, luînd cu el ştirile abia sosite.

– Asta abia a sosit. A apărut pe prima pagină din *New York Journal.* Un articol scris de reportera aia, Delmarco. Ziarul anunţă că, deşi laptopul ei lipsea din maşina în care i-a fost găsit cadavrul, ciorna articolului fusese descărcată automat în server, zise Kashigian şi-i întinse hîrtia secretarului.

Conrad holbă ochii, în timp ce citea, şi se albi la faţă.

– Asta-i scandalos! Sînt numai minciuni!

– Domnule? întrebă generalul, zăpăcit de schimbul de cuvinte dintre cei doi civili.

Secretarul Apărării se uită la subordonatul său şi-i zise:

– Ai distrus totul! Nimic n-a mers!

– Nu mă învinovăţi pe mine. Tu mi-ai dat ordin să pregătesc lucrurile astfel încît să-i poţi reinstala la putere pe prietenii tăi saudiţi. Am făcut cel mai bun lucru pe care-l putea inventa cineva. Nu contează care-s faptele, trebuie să invadăm Islamia! ţipă Kasigian la şeful său. O să folosim Minciuna cea Mare. A funcţionat pînă acum.

Henry Conrad se apropie de ecranul cu imaginea plajei pe care erau înşiraţi civilii care se rugau.

– Nu vezi? Nu există nici o armă nucleară acolo! Nu există invadatori iranieni! Nu există chinezi. Iar haosul promis s-a transformat într-o adunare pentru rugăciuni! Crezi că putem să spunem legislativului nostru că am bombardat *o adunare pentru rugăciuni?*

– Domnule? întrebă din nou generalul Moore.

– Bine, bine, zise Ron Kashigian, apoi se întoarse către generalul Moore. Secretarul a decis să continuăm manevrele planificate

cu Egiptul. Dar se va întoarce la Washington ca să rezolve o problemă neprevăzută. Deci avem nevoie de un zbor urgent pînă la Cairo, unde se află avionul său 747.

– Da, domnule, răspunse CinC-ul.

– Şi mai vreau o rezervare pentru un bilet de avion de la Cairo la Geneva, pentru mine, adăugă Kashigian.

Postul de comandă,
baza navală a Gărzii Revoluţionare
Bandar Abbas, Iran

– Putem să dezlănţuim un alt asalt şi să extindem capul de pod, zise generalul iranian, uitîndu-se pe hartă.

– Fraţii noştri din Teheran spun că şeful aviaţiei nostre refuză să mai atace. Crede că pierderile sale sînt prea mari, sînt inacceptabile, zise clericul, de parcă ar fi discutat despre vreme.

– Nu putem să-i lăsăm acolo, insistă generalul.

– Ba da, putem. Am lăsat mai mulţi Pasdarani şi Basiji[1] în închisorile irakiene, peste un deceniu. Mult mai mulţi, zise clericul, strîngîndu-şi hîrtiile. Războiul acela a dat greş. Şi acesta. Acceptaţi situaţia.

– Dar atunci nu aveam arme nucleare, zise generalul, încercînd să-l oprească pe cleric.

– V-am spus că armele nucleare sînt numai pentru apărare. Nu-s pentru voi, Forţele Qods, Hezbollah sau altcineva, îi explică prelatul. Dacă o armă nucleară explodează în Statele Unite, acestea nu vor ezita să ne incinereze întreaga ţară, şi Coreea pe deasupra, ca să ne înveţe minte. Domnule general, trebuie să priviţi lucrurile într-un orizont de timp îndepărtat. În 1986 am încheiat războiul cu Irakul fără

[1] *Pasdaran* – în limba persană numele Gărzilor Revoluţiei, organizaţie militară şi de informaţii, înfiinţată de imamul Khomeini în 1979; *Basij* – organizaţie paramilitară de voluntari, întemeiată de Khomeini în 1980, cu scopul propagandei în rîndul tinerilor. (n.tr.)

victorie. În 2006, am cîştigat, datorită dumneavoastră şi altora. Am cîştigat fără să folosim armele. Operaţiunea de astăzi a fost prea directă, prea deschisă. Nu a fost subtilă. Dar nu vă faceţi griji, domnule general, vom învinge. Am alt plan. Îl vom discuta în Teheran. Să ne întîlnim acolo, peste cîteva zile, după ce toate astea... vor fi îndepărtate. Trebuie o perspectivă pe termen lung, domnule general, zise clericul, uitîndu-se la hartă, apoi la militar. Va veni şi ziua noastră.

28 februarie
Societatea pentru Cultură Etică
Central Park West
New York

– Pe cuvîntul meu, femeia asta cunoştea o mulţime de lume, remarcă Brian Douglas, în timp ce ieşea împreună cu Rusty de la slujba pentru Kate Delmarco.

– O parte dintre cei care au venit sînt reporteri. A avut o meserie grea. Necesita inteligenţă şi curaj, zise Rusty MacIntyre, în timp ce cobora treptele. Şi poate că a costat-o viaţa, adăugă el, gîndindu-se la noaptea petrecută împreună, la zîmbetul ei, la tenacitatea ei – şi-l cuprinse un sentiment de vinovăţie, întrebîndu-se dacă nu era responsabil cumva de moartea ei.

– Nu începe iarăşi! Ai văzut raportul autopsiei, chiar dacă nu aveai dreptul să-l vezi. A avut un atac de cord, interveni Sol Rubenstein, care li se alăturase.

– Ray Keller, redactorul ei, nu crede că s-a întîmplat aşa ceva. A pus trei reporteri să studieze cazul, îi spuse MacIntyre şefului său. Încearcă să convingă FBI-ul să intervină.

„Şi o să am grijă să reuşească“, îşi zise el.

– Mult noroc lor şi echipei Mets[1], replică Rubenstein. Ar trebui să fii mulţumit că FBI-ul a renunţat la anchetă în privinţa ta, după

[1] Echipă de baseball din New York (n.tr.)

ce toţi s-au lămurit că doctorul Rashid nu-i terorist şi că s-ar putea să fie următorul preşedinte din Islamia.

– M-a invitat să-l vizitez, îl informă Rusty. Ahmed va candida la alegeri.

– Cînd o să te duci acolo? întrebă Rubenstein.

– Nu prea curînd, şefule. Brian vrea să-şi petreacă vacanţa în Virgin Gorda[1] şi are nevoie de un coleg de echipaj. Aşa că, dacă-mi permiteţi...

Rubenstein zîmbi şi spuse:

– Presupun că meriţi o săptămînă de concediu, după ce ai împiedicat un război important. Deşi nu ştiu cum va vedea Sir Dennis strîngerea legăturilor dintre voi doi, de parcă aţi juca într-o versiune anglo-americană a filmului *I Spy*.

– Sper să se obişnuiască, zise Brian, rînjind. E vina lui. El ne-a făcut cunoştinţă.

În timp ce mergeau pe stradă, îndreptîndu-se către Columbus Circle, Rubenstein întrebă pe un ton părintesc:

– Ce-i cu Sarah? Merge şi ea în Insulele Virgine?

Rusty se uită la parcul de dincolo de stradă, apoi spre şeful său.

– Nu, nu vine. Timp de nouăzeci de zile salvează Somalia.

Rubenstein păru dezamăgit, dar nu surprins. Dădu să spună ceva, dar expresia de pe figura lui Rusty îl convinse că-i mai bine să-l lase în pace.

Cînd ajunseră la capătul parcului, cotiră spre Time Warner Center, unde urmau să ia prînzul. La televizorul din hol se vedea programul CNN.

– Ia uitaţi-vă! Preşedintele ţine o conferinţă de presă, zise Rubenstein, apropiindu-se de aparat.

Cînd ceilalţi doi îl urmară, auziră ce se spunea la televizor: „... Vom decide care dintre aceste acuzaţii nedovedite vor fi anchetate, dar, pînă cînd procurorul va face acest lucru, vreau să vă spun că sîntem binecuvîntaţi că Henry Conrad este funcţionarul nostru.

[1] Una dintre Insulele Virgine, din Caraibe (n.tr.)

Programul său de reconfigurare va schimba armata şi va economisi miliarde de dolari plătiţi de contribuabili. El a refăcut punţi către aliaţii noştri importanţi din toată lumea, lucru care mi-a fost foarte clar la recenta întîlnire la vîrf Asia-Pacific, care a avut loc la Santiago, în Chile..."

– Concluzia e că Henry Conrad e cel mai bun secretar al Apărării pe care l-am avut vreodată. Care era a doua parte a întrebării tale?

– Nu-mi vine să cred, zise MacIntyre.

– Cel mai bun pe care l-am avut vreodată? întrebă Rubenstein.

– Mă întreb dacă aici servesc Balvenie, zise Douglas, iar cei trei trecură pe lîngă televizor şi intrară în restaurant.

Preşedintele continua să vorbească.

Rusty privi spre Central Park, la copăceii fără frunze, şi se gîndi la toţi cei a căror moarte fusese în zadar. Şi le promise că lucrurile nu vor rămîne aşa.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
David Baldacci	JOCUL ORELOR
M. Baigent, R. Leigh, H.Lincoln	SÎNGELE SFÎNT ŞI SFÎNTUL GRAAL ◆ MOŞTENIREA MESIANICĂ
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Robin Cook	RISC ASUMAT ◆ ŞOCUL
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR ◆ WALHALA
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPŢII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
Nancy Farmer	MAREA TROLILOR
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
André Gide	FRUCTELE PĂMÂNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Jack Higgins	ATAC LA PREŞEDINTE
Hermann Hesse	LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN
Franz Kafka	CORESPONDENŢĂ (vol. 1)
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA

Mario Vargas Llosa	CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CUCERITORII / CALEA REGALĂ
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR
G. García Márquez	TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE ◆ OCHI DE CÎINE ALBASTRU
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Cristopher Paolini	ERAGON
Ioan Paul al II-lea	MEMORIE ŞI IDENTITATE
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE ◆ GIULGIUL DE LA TORINO
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CURIERUL DE SUD / ZBOR DE NOAPTE / PĂMÎNT AL OAMENILOR / PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA
John Soul	CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN ◆ VOCILE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÎNIEI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV/1, 2) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J.R.R. Tolkien	ROVERANDOM ◆ POVEŞTI NETERMINATE
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI ◆ SONATA KREUTZER ŞI ALTE POVESTIRI
Marius Tucă	ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA ◆ NINA ŞI BLESTEMUL ŞARPELUI CU PENE

martie

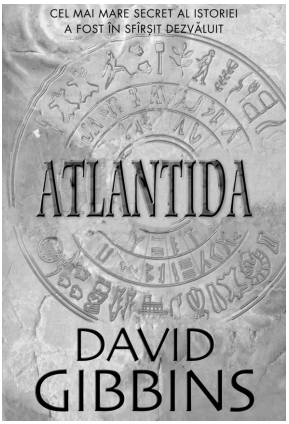

David Gibbins
ATLANTIDA

martie

W. Gobrowicz
TRANS-ATLANTIC

aprilie

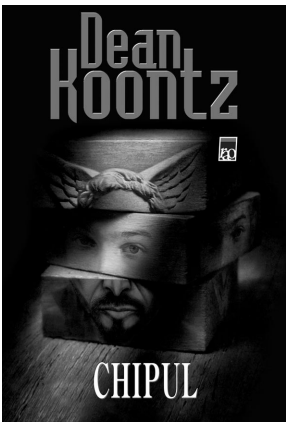

Dean Koontz
CHIPUL

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un nou regulament de funcționare, mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor o dată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesînd site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro